

Cánh Cổng

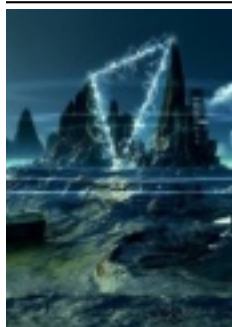
Contents

Cánh Cổng	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	14
8. Chương 8	15
9. Chương 9	17
10. Chương 10	19
11. Chương 11	20
12. Chương 12	21
13. Chương 13	22
14. Chương 14	24
15. Chương 15	26
16. Chương 16	27
17. Chương 17	29
18. Chương 18	30
19. Chương 19	32
20. Chương 20	33
21. Chương 21	34
22. Chương 22	35
23. Chương 23	37
24. Chương 24	38
25. Chương 25	40
26. Chương 26	41
27. Chương 27	42
28. Chương 28	43
29. Chương 29	44
30. Chương 30	46
31. Chương 31	47
32. Chương 32	48
33. Chương 33	50
34. Chương 34	51
35. Chương 35	52
36. Chương 36	53
37. Chương 37	55
38. Chương 38	57
39. Chương 39	58
40. Chương 40	61
41. Chương 41	62

42. Chương 42	64
43. Chương 43	65
44. Chương 44	66
45. Chương 45	67
46. Chương 46	69
47. Chương 47	70
48. Chương 48	72
49. Chương 49	73
50. Chương 50	74
51. Chương 51	75
52. Chương 52	77
53. Chương 53	78
54. Chương 54	79
55. Chương 55	80
56. Chương 56	81
57. Chương 57	82
58. Chương 58	83
59. Chương 59	85
60. Chương 61	86
61. Chương 62	87
62. Chương 63	88
63. Chương 64	89
64. Chương 65	91
65. Chương 66	92
66. Chương 67	94
67. Chương 68	95
68. Chương 69	96
69. Chương 70	99
70. Chương 71	100
71. Chương 72	102
72. Chương 73	103
73. Chương 74	104
74. Chương 75	105
75. Chương 76	107
76. Chương 77	108
77. Chương 78	109
78. Chương 79	110
79. Chương 80	111
80. Chương 81	112
81. Chương 82	113
82. Chương 83	114
83. Chương 84	115
84. Chương 85	116
85. Chương 86	118
86. Chương 87	119
87. Chương 88	120
88. Chương 89	121
89. Chương 90	123
90. Chương 91	124
91. Chương 92	125
92. Chương 93	126
93. Chương 94	127
94. Chương 95	130
95. Chương 96	132

96. Chương 97	133
97. Chương 98	135

Cánh Cổng

Giới thiệu

Phan Thiên Tường, 20 tuổi, quê ở Quảng Ngãi, lên Đà Nẵng học đại học, khoa Công nghệ thông tin.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/canh-cong>

1. Chương 1

Phạm Thiên Tường, 20 tuổi, quê ở Quảng Ngãi, lên Đà Nẵng học đại học, khoa CNTT. Đại học năm nhất, Tường quen một cô gái cùng khóa tên là Trần Mai Hương.

Hương là người Đà Nẵng, thích Tường vì cậu chân chất thật thà. Cả hai yêu nhau, như mọi đôi đang yêu, họ hẹn hò sau giờ học, rủ nhau đi khắp các quán ăn nổi tiếng ở Đà Nẵng, thỉnh thoảng đi xem phim vào ngày cuối tuần.

Một tình yêu đẹp, và đột ngột tan vỡ.

Nhà Hương nằm sau lưng trường tiểu học Hoa Lư, con đường nhỏ trước nhà sang phải gặp đường Lê Đình Lý, sang trái gặp đường Phan Văn Nghị. Một ngôi nhà nhỏ, trong một khu phố nhỏ, xinh đẹp và yên tĩnh. Tường không bao giờ nghĩ có ngày mình thù ghét cái địa chỉ H79/50B Lê Đình Lý khắc trên tấm biển xanh nhạt màu gắn trước cổng nhà Hương.

Buổi sáng ngày 7/9/20xx. Tờ Tin buổi sáng trở thành tờ báo bán chạy nhất thành phố Đà Nẵng. Trang nhất tờ báo, dòng chữ “Hố tử thần xuất hiện giữa thành phố” in đậm nổi bật, bên dưới kèm theo một tấm hình chụp từ trên không. Trong hình, một vệt đen thẳng tắp kéo dài từ một đầu hồ Vĩnh Trung, cắt ngang đường Hàm Nghi, xuyên qua siêu thị máy tính Hoàng Long trên đường Nguyễn Văn Linh trước khi dừng lại phía trước trường tiểu học Hoa Lư.

Tường đọc báo, gọi điện cho Hương, bạn gái cậu không bắt máy...

-0-

Hố tử thần “Lưỡi bò” - vì hình dạng nó giống cái lưỡi con bò, nuốt chửng 50 tòa nhà và công trình, khiến 27 người chết và 178 người mất tích. Thảm họa lập tức khiến cả thành phố sững sờ. Chính quyền thành phố phong tỏa khu vực quanh hố tử thần nội trong ngày, lệnh cưỡng chế di dời đối với người dân sống quanh khu vực xảy ra thảm họa cũng được ban hành.

Lực lượng cảnh sát và dân quân tự vệ được huy động đến từng nhà trong khu vực 100m tính từ hố tử thần để giám sát cường chế quá trình di chuyển. Công viên 29/3 được chọn làm nơi tạm trú cho người dân tị nạn.

Trong quần chúng lập tức dấy lên hai câu hỏi, thứ nhất, tại sao chúng tôi phải đi, thứ hai, nhà cửa đồ đạc của chúng tôi ai quản. Câu hỏi thứ hai được nêu ra bởi vì người ta không thể mang theo toàn bộ đồ đạc của mình, lệnh cưỡng chế quá bất ngờ và quá nhanh chóng. Trả lời câu hỏi, ông Nguyễn Bá Toàn, nguyên chủ tịch ủy ban NDTPDN đã nói rõ, ưu tiên hàng đầu là đảm bảo an toàn tính mạng cho người dân, cần có một cuộc kiểm tra địa chất khu vực thảm họa trước khi quyết định có những nhà cửa trong khu vực có thể tiếp tục cư ngụ được hay không. Mặt khác, lực lượng cảnh sát và dân quân tự vệ sẽ chịu trách nhiệm cho tài sản của người dân trong trường hợp không có nguy cơ về một vụ sạt lún khác.

Ngày 10/9, lệnh di dời được bãi bỏ, cho phép người dân trở về nhà của mình. Các chốt chặn trên các đường Hàm Nghi, Lê Đình Lý, Nguyễn Văn Linh cũng được tháo gỡ. Những người hiếu kỳ đến xem, chụp ảnh. Bảo vệ an toàn cho họ khỏi cái hố sâu đen ngòm là một lan can thép cao 2m. Dọc theo lan can, cách mỗi 100m có một trạm gác, tương tự như các chòi canh ở các bãi biển. Hai nhân viên cứu hộ thay phiên nhau túc trực để tránh xảy ra thêm một tai nạn đáng tiếc nào khác bởi cái hố.

-0-

Ngày 12/9, 7h tối. Khu vực lang cang hố tử thần vắng vẻ. Tường đứng cạnh lang cang nhìn xuống hố sâu bên dưới. Từ dưới hố, gió thổi thốc vào mặt cậu, mùi hôi thối khó ngửi. Cái hố chỉ mới năm ngày tuổi nhưng đã có vô số tin đồn về nó, trong đó có nhiều câu chuyện ma quái. Người dân Đà Nẵng mê tín, họ sợ vong linh những người chết oan, sợ cái nghĩa địa đen tăm tối.

Một cụ bà dừng lại bên cạnh Tường, chìa ra những tờ báo buổi sáng còn chưa bán hết. Bà cụ có vẻ khắc khổ, khuôn mặt đầy nếp nhăn mỉm cười hiền hậu.

“Mua báo đi cậu. Mua cho bà lão một tờ.”

Tường lấy một tờ báo, trả cho bà cụ vài đồng lẻ. Bà lão cảm ơn, rồi tiếp tục lê bước lộc cộc vào trong bóng tối. Có lẽ nhà bà ở gần đây, hoặc biết không chừng đã chìm sâu bên dưới kia, Tường nghĩ, mở tờ báo ra xem.

Báo ngày 12, tin về hố Lưỡi bò vẫn nằm ở trang nhất.

“Một nhóm các nhà khoa học đã phát hiện ra nhiều bằng chứng cho thấy bên dưới hố lưỡi bò có thể che giấu một kiến trúc khổng lồ của một nền văn minh cổ từ hàng ngàn năm trước!”

Tường lướt qua bức ảnh minh họa, những nhà khoa học đứng vây quanh một mảnh trắng lồi lên khỏi lòng đất. Những tin tức thú vị, với cái giá phải trả là hơn trăm mạng người.

Tường khép tờ báo lại, thở dài. Đã đến lúc phải về nhà. Sau 8h, khu vực quanh hố tử thần bị giới nghiêm, những nhân viên cứu hộ trên các chòi canh sẽ mời những vị khách đêm trở về.

-0-

Trước cổng nhà, Tường gặp một vị khách không mời.

Là dân Quảng Ngãi lên Đà Nẵng, người không biết sẽ nghĩ cậu là một sinh viên nghèo. Sự thực không phải thế, cha Tường là một tay kinh doanh có tài, mở một công ty trung chuyển hàng hóa trong Quảng Ngãi. Việc làm ăn thuận lợi đến nỗi khi thằng con duy nhất đòi lên Đà Nẵng học đại học, ông gật đầu, mở cho Tường một tài khoản ngân hàng chục triệu.

Tường thuê một ngôi nhà ở Đà Nẵng, sống cuộc sống ung dung tự tại.

Hương đến. Thằng nhóc sinh viên bỗng trưởng thành hẳn lên. Tường đã thề sẽ làm tất cả vì Hương, trong một bài thơ làm tặng cô, cậu thậm chí đã dùng những từ ngữ sau: “Tình yêu của anh, lẽ sống của anh, ánh sáng của cuộc đời anh.” Hương phì cười, trao cho Tường một nụ hôn nhẹ trên má.

Hương đã mất. Cái bóng thô kệch và khuôn mặt ẩn trong bóng tối của vị khách không làm cho Tường sợ được nữa.

“Buổi tối tốt lành!” Vị khách cười mỉm, giọng ông ta khàn khàn, Tường lập tức biết ai đang nói chuyện với mình.

“Giáo sư... Hoàng?”

“Là tôi đây.”

Tường ngẩng nhìn vị khách, nguồn sáng gần nhất là từ cái đèn ở cửa, bị chặn lại phía sau lưng ông ta.

“Ông có muốn vào trong ngồi?” Tường hỏi. Giáo sư Hoàng gật đầu.

Đặt một tách trà lên bàn, Tường im lặng chờ đợi. Tường quen biết giáo sư Hoàng hoàn toàn là tình cờ. Nhà ông ở đối diện căn nhà Tường thuê. Năm ngoái, khi Tường đang ngồi học bài, qua khung cửa sổ, cậu thấy khói bốc lên từ nhà ông giáo sư.

Khi ấy, Tường chưa biết giáo sư Hoàng là giáo sư Hoàng, cậu chỉ biết một ông bác học điên ngụy trong ngôi nhà đang cháy. Bà chủ nhà lúc nhận tiền cọc có kể một chút về láng giềng xung quanh, Tường cười khi bà nhắc đến mấy chữ bác học điên. Bà ấy xem nhiều phim mỹ quá thôi, Tường đã nghĩ thế.

Ông bác học điên hóa ra đã thực hiện một thí nghiệm nguy hiểm, thí nghiệm thất bại, những ống nghiệm nổ tung, lửa bắt vào mọi nơi, khói nghi ngút. Khi Tường phá cửa xông vào thì nạn nhân đã bị khói làm hôn mê bất tỉnh. Cậu lôi ông ta ra ngoài, gọi điện cho cứu hỏa và cứu thương.

Ông bác học không có ai thân thích, thế là Tường bắt đắc dĩ trở thành người thăm hỏi duy nhất trong lúc ông nằm viện. Trong bệnh viện, thời gian trôi chậm, Tường bắt chuyện với ông già. Câu chuyện ban đầu là Tường hỏi, nhưng về sau người bệnh tỏ ra ít nói, Tường bèn kể về mình. Khi ra viện, số thông tin ít ỏi về ông Tường biết được khiến cậu có phần kinh ngạc, ông bác học thực ra là một vị giáo sư có học vị đảng hoàng, từng là sinh viên đại học Havard Mỹ và tên là Hoàng.

Giáo sư Hoàng muốn gì ở Tường? Ông ta đang quan sát cậu, có vẻ khá lúng túng.

“Tôi... Tôi tự hỏi...” Giáo sư Hoàng ngập ngừng, rồi đột nhiên như đã hạ quyết tâm, ông hỏi:

“Ngày mai tôi sẽ thực hiện một chuyến thám hiểm xuống đáy hồ tử thần. Cậu có muốn tham gia không?”

2. Chương 2

Sáng hôm sau, 8h đúng, Tường bấm chuông cửa nhà giáo sư Hoàng.

Ngôi nhà ba tầng, xây dựng theo kiểu kiến trúc châu âu hiện đại khiến ba khối hình hộp chồng lên nhau trông vẫn tinh xảo mà không thô kệch. Tầng trệt vây quanh bởi một sân vườn nhỏ, cánh cổng sân vườn màu trắng trùng màu với những bức tường rào. Cửa trước ngôi nhà gồm hai lớp, lớp ngoài là lớp cửa xếp bằng thép thường thấy ở các nhà mặt phố.

Cái hôm xảy ra hỏa hoạn, Tường đã phải trèo qua cổng, đập tung cửa chính mới vào được trong nhà. Hiện tại nếu lại xảy ra hỏa hoạn, Tường xem ra không thể đập cửa như trước nữa. Tường thử suy đoán lí do giáo sư Hoàng có chỉnh sửa như vậy với cánh cửa, cảm thấy hơi hơi kì quặc.

Sau 5 phút chờ đợi, giáo sư Hoàng ra mở cửa.

Tầng trệt gồm một phòng khách, với bếp ăn nhỏ và toi lét siêu tiết kiệm diện tích ở phía sau. Một cái bàn lớn nằm giữa phòng khách, chiếm phần lớn diện tích, với đủ các loại công cụ lĩnh kinh, phần lớn trong đó Tường không biết tên. Có một giá sách âm tường ở bên phải, với những bìa sách đen dày cộp và những cái tựa bằng nhiều loại ngôn ngữ khác nhau. Ngoài ra, trong phòng không có tivi, thay vào đó là một cái radio cũ kĩ nằm trên giá cạnh những quyển sách.

Khi Tường còn đang nhìn quanh tìm kiếm một chỗ ngồi, giáo sư Hoàng ra hiệu mời cậu lên tầng trên.

Tầng hai hoàn toàn khác hẳn tầng một. Nó không gây ấn tượng mạnh với Tường như bên dưới. Một phòng ngủ, một buồng tắm, một phòng làm việc nhỏ tương tự như phòng học của Tường. Giáo sư Hoàng dẫn Tường vào trong phòng làm việc của ông.

“Cậu ngồi đi.” Giáo sư Hoàng chỉ cái ghế duy nhất trong phòng, bản thân ông rời khỏi phòng ngay sau đó và quay trở lại với một cái ghế khác không có chỗ dựa.

“Tôi đã nghĩ cậu sẽ không đến.” Giáo sư Hoàng mở lời. Ông thò tay vào túi lấy ra một gói thuốc.

“Cậu có hút không?”

“Không, cảm ơn ông.” Tường lịch sự từ chối.

“Cho phép tôi chứ?” Giáo sư Hoàng hỏi.

“Ông cứ tự nhiên.” Tường nhún vai. Cậu không hút thuốc, và dĩ nhiên cũng không thích mùi thuốc lá. Dù vậy, cũng chẳng có lí do gì để từ chối một người chút vui thú hiếm hoi của họ.

Hít sâu một hơi khiến đầu thuốc đỏ rực lên, giáo sư Hoàng dường như cuối cùng cũng đã sẵn sàng tâm sự.

“Tôi đã rất ngạc nhiên khi cậu đồng ý đề nghị của mình. Tôi đã, cậu biết đấy, dự định nói rõ hơn về kế hoạch, những mục tiêu, những suy đoán..., hòng thuyết phục cậu nếu cần thiết. Cái gật đầu của cậu khiến tôi bình tĩnh lại, và tôi đã mời cậu sang nhà sáng nay, với những chuẩn bị kĩ hơn để nói với cậu về kế hoạch của tôi, à, của chúng ta.”

Tường im lặng chờ vị giáo sư nói tiếp. Có thể thấy, qua những gì đã nghe và chứng kiến, giáo sư Hoàng không giống một lão già điên đang kể về một hoang tưởng nào đó.

“Cậu biết gì về hồ tử thần Lưỡi bò?” Giáo sư Hoàng hỏi.

“Không nhiều,” Tường cố nhớ lại những gì đã đọc trong báo. “Dài 500m, rộng 30m, độ sâu tăng dần từ đầu hồ Vĩnh Trung là 30m đến trên dưới 1km tại điểm cuối ở cạnh trường tiểu học Hoa Lư.”

“Còn gì nữa không?” Giáo sư Hoàng lại hỏi.

“Ừm, tại đầu hồ cạnh hồ Vĩnh Trung, người ta tìm thấy những mảnh vỡ của một..., kiến trúc cổ?” Tường ngập ngừng. Tờ báo tối qua mua của bà lão cậu chưa hề đọc hết.

Giáo sư Hoàng nhìn Tường, thoáng ngạc nhiên.

“Cậu không quan tâm lắm về cái hồ thì phải?”

“Cũng không hẳn.” Tường nói có phần lảng tránh. Nghĩ tới cái hồ, Tường lại nghĩ đến cái chết của bạn gái. Cậu không muốn nhắc tới nó, rồi lại không kiềm được mỗi tối phải tới đứng cạnh lang thang bảo vệ ngắm nhìn cái miệng khổng lồ tối tăm của nó, tự hỏi phải chăng Hương đang ở đâu đó bên dưới, và còn sống...

“Tôi đã nghiên cứu thông tin trong báo, kết hợp với những hiểu biết của riêng mình, và đây là thành quả.” Giáo sư Hoàng thò tay vào trong túi, lấy ra một khối điêu khắc thạch cao nhỏ, có hình tựa như một cái cầu vòng mà hai chân nối với nhau bằng một đế thẳng.

“Trông như cái móng ngựa.” Tường nhận xét.

“Giống một cái bàn đạp của dân kỵ mã hơn chứ?” Giáo sư Hoàng đáp. “Cậu nghĩ đây là cái gì?”

Tường chẳng biết nó là cái gì, nhưng đoán mò cũng không khó.

“Thứ bị chôn vùi dưới hồ tử thần?”

“Gần đúng, chính xác là một phần của nó.” Giáo sư Hoàng mỉm cười, lôi từ trong túi ra nhiều miếng giống y chang như thế. Ông đặt các mảnh thạch cao sát với nhau. “Giờ, đây là cái gì?”

“Một ổ bánh mì?” Tường nói mà tự biết là mình đang nói nhảm. “Rỗng ruột?”

“Hay đấy, nhưng không phải câu trả lời của tôi.” Giáo sư Hoàng tỏ ra rất biết kiên nhẫn. “Đây là một đường hầm, với mái vòm hình trứng chịu lực, kết cấu granit nguyên khối với các mối nối không hề có một kẽ hở. Nếu cậu hỏi, tôi sẽ nói trình độ kiến trúc của những người đã xây dựng đường hầm hẳn phải ngang ngửa với những người đã dựng nên kim tự tháp Ai cập. Ý tôi là, tưởng tượng xem, một đường hầm rộng 20m với mái vòm cao 30m hoàn toàn bằng đá cứng.”

Tường không chia sẻ niềm hân hoan với ông giáo sư. Vậy là, bạn gái cậu chết vì một đám người từ xa xưa cũ rích và cái đường hầm chôn trong đất của bọn họ? Tường âm thầm cắn chặt răng, cậu giận dữ, nhưng rồi lại thấy mực cười.

“Chính cái đường hầm này, sau hàng ngàn năm chịu đựng, cuối cùng sụp đổ bởi thời gian và áp lực của tầng đất đá phía trên.” Giáo sư Hoàng vừa giải thích vừa múa máy tay chân như nghĩ làm thế sẽ giúp Tường hiểu ông đang nói gì tốt hơn. “Ban đầu, nó tựa như một cây kim đâm xuyên vào lòng đất, một cây kim rỗng ruột. Nhưng có điều khiến tôi không hiểu, hình dạng hố tử thần vốn phải giống với hình dạng của đường hầm, đường này, một đầu lại sâu những gần 1000m, tức là gấp nhiều lần diện tích hổng vốn nằm bên dưới...”

Tường đã bắt đầu thấy hơi đau đầu, còn giáo sư Hoàng vẫn chưa có dấu hiệu ngừng nói.

“Rất có thể, trong quá trình đào sâu xuống, người ta đã gây ảnh hưởng tiêu cực đến địa tầng bên trên hoặc bên dưới đường hầm, dẫn đến phần đất ở đầu sâu của đường hầm sụp xuống nhiều hơn so với phần đất ở đầu nông gần lối ra.”

“Tại sao ông..., giáo sư muốn xuống đáy hố?” Tường hỏi, cậu không cảm thấy cần phải biết về sự hình thành của cái hố.

“Mấy gã đang nghiên cứu,” giọng giáo sư Hoàng có chút chế giễu. “Bọn họ cũng có một vài suy đoán, tuy nhiên thay vì đi xuống đáy hố, cái đám ngu ngốc ấy lại lựa chọn đi lên, tức là đào nốt cái quãng còn thiếu giữa 30m hố sâu với bề mặt đất hi vọng sẽ tìm thấy thứ gì đó đại loại như một công trình nguyên vẹn. Việc đó cho chúng ta một khoản thời gian để tranh thủ. Tôi muốn biết có cái gì dưới đáy hố, trước tất cả đám ngu ngốc ấy.”

Lí do của giáo sư Hoàng nói hợp lí thì hợp lí, nói không hợp lí thì cũng chẳng có tí logic nào cả. Có lẽ, tính cách khác nhau dẫn đến quyết định khác nhau. Mặt khác, hố Lưỡi bò hiện tại đặt dưới kiểm soát của chính quyền thành phố. Mọi thâm nhập không có thẩm quyền đều bị xem là cố ý xâm phạm, nhẹ thì cảnh cáo, nặng thì có thể bị phạt tù.

“Chúng ta xuống dưới bằng cách nào?” Tường hỏi, câu trả lời của giáo sư Hoàng sẽ quyết định việc cậu có thực sự tham gia kế hoạch mạo hiểm của ông ta hay không.

3. Chương 3

13/9/20xx. 10h tối. Khu vực hố tử thần vắng tanh. Tám chòi canh vây quanh hố tỏa ra thứ ánh sáng vàng vọt nhợt nháp.

Trải dài theo hướng bắc nam, hố Lưỡi bò dừng lại tại trường tiểu học Hoa Lư. Điểm sâu nhất của hố nằm ngay tại dãy phòng học phía sau của trường và một nửa sân trường cũ. Tòa nhà hình chữ I hai tầng lầu với tổng cộng 12 phòng học bị cái hố nuốt chửng. Người dân quanh đó kể rằng, đến sáng hôm phát hiện cái hố, hai mảng tường hai đầu của dãy phòng học hãy còn đứng vững, mãi tới trưa mới đổ sập xuống.

Ngôi trường lập tức đóng cửa vô thời hạn. Đám học sinh bỗng được nghỉ học vui vẻ, trước thảm họa, cũng chỉ có lũ nhóc mới có thể vui cười hồn nhiên. Việc xử lí số học sinh mất trường và số giáo viên mất nơi làm việc là việc của các ông chính phủ, Trường chẳng biết mà cũng chẳng để tâm. Phần còn lại của ngôi trường, nay đã bỏ hoang, trở thành tấm bình phong lí tưởng cho kẻ nào đang có âm mưu xâm phạm quyền sở hữu cái hố của nhà nước.

Tựa lưng vào bức tường của căn tin, Tường vừa có một tầm nhìn thoáng đãng đến khu vực chòi canh số 5 và đầu nam của cái hố, vừa được bóng tối hoàn toàn che giấu.

Chòi canh số 5, dựng chính giữa sân trường cũ, ánh đèn vàng yếu ớt tỏa ra từ nó vẫn đủ sức bao quát phần lang thang bao quanh hố tử thần trong khoảng 50m trở lại, trước khi được tiếp sức bởi hai chòi canh số 4 và số 6. Cùng nhau, 8 chòi canh soi sáng, dẫu lơ mờ, toàn bộ mép ngoài hố Lưỡi bò. Một cảnh tượng đối đẹp mắt, khoảng không đen ngòm kéo dài ra xa với tám điểm sáng vây quanh.

Trên chòi canh số 5, nếu để ý nhìn sẽ thấy hai bóng người, một đứng, một ngồi. Người đang ngồi, theo lời giáo sư Hoàng, một tay nhân viên cứu hộ bãi biển, khoảng 25 tuổi, tên là Tuấn. Anh ta vốn là dân biển, giỏi bơi lội, chọn được nghề vừa hợp khả năng vừa có thể thoải mái ngắm gái. Đùng một cái, cái hồ chết tiệt xuất hiện, Tuấn được chuyển chỗ ngồi. Một ngày 24 tiếng thì hết 12 tiếng ngắm cảnh phố xá ô nhiễm, ngửi mùi thơm của cái hồ bên dưới.

Dịp duy nhất để Tuấn có thể động tay động chân là khi có thằng nhãi phá phách nào đó lăm le muốn trèo lên cái lang cang, hoặc khi gã dở hơi sâu đời nào sau 10h vẫn muốn ở lại ngắm cảnh. Mà thật ra, Tuấn không hiểu cái lệnh giới nghiêm chết tiệt là do thằng nào đặt, không thể thì gã cũng có người nói chuyện tán dóc đỡ buồn. So sánh với tên đồng nghiệp ngồi ở chòi số 1, người ta còn có cái để xem, một nhóm học giả nhà nghiên cứu gì đó đã dựng một cái trại ở đó, buổi tối đôi khi vẫn khá nhộn nhịp.

Ngồi được hai ngày, khi Tuấn đã chán không thể chán hơn, giáo sư Hoàng xuất hiện. Một bên cố ý làm quen, cố ý nán lại sau giờ giới nghiêm, một bên tuy thích nhưng phải từ chối. Giáo sư Hoàng tỏ ra lì lợm, bị đuổi thì giả vờ bỏ đi, vài tiếng sau lại quay lại, còn mang theo vài thứ đồ ăn đêm. Ông già nói chuyện khùng khùng nhưng vẫn đỡ chán hơn là ngồi không, hơn nữa cũng không nán lại quá lâu, sau khi tâm sự được ít nhất 15 phút và mời Tuấn một ổ bánh mì xong mới chịu bỏ đi. Thế nên, hôm nay khi ông “giáo sư” lại tới, Tuấn không phản ứng gì lớn. Cắn một miếng bánh bao, uống tí nước lọc lót dạ, sau đó anh chàng cũng chẳng biết gì nữa.

Giáo sư Hoàng kiểm tra anh chàng cứu hộ, sau khi tin chắc gã đã ngủ say thì đưa tay lên đầu ngoắc ngoắc ra hiệu.

Khi Tường đến cạnh cái chòi, giáo sư Hoàng đã chuẩn bị xong. Sợi thừng dài 1200 m được ông giáo sư móc thẳng vào chân chòi, đầu kia quăng xuống dưới hồ. Tường giao cho ông giáo sư một đôi găng tay da dày, một mũ bảo hiểm, một đai leo núi chuyên dụng. Đôi giày đinh giáo sư Hoàng vẫn mang trên người, mỗi cái balô đặt dưới chân chòi khi lên tán dóc với người canh gác nó.

Tường thoáng nhìn anh chàng nhân viên cứu hộ đang say ngủ, lại nhìn ông giáo sư. Nếu anh ta đã chẳng may may nghi ngờ điều gì, vậy bị chuốc thuốc mê ầu cũng là lỗi của mình thôi.

Kiểm tra lại “đai lưng”, móc cái đai vào sợi dây thừng, hai người, một già một trẻ, tung mình nhảy ra sau, xuống bên dưới.

-0-

“Dưới này tối quá.” Tường nói, ánh sáng cây đèn pin trong tay cậu vẽ nên một dải sáng, bị bóng tối xung quanh tham lam hút lấy, chẳng thể soi rõ quá 5m.

Không có tiếng trả lời, chỉ có tiếng thở gấp.

“Giáo sư, ông không sao chứ?” Tường hỏi. Kế hoạch thám hiểm đáy hồ tử thần của giáo sư Hoàng tương đối tỉ mỉ, đã được ông suy tính nhiều ngày. Duy chỉ có công đoạn leo xuống bằng dây thừng hoàn toàn thuần túy là qua sách vở. Cả Tường lẫn ông giáo sư đều không có kinh nghiệm gì. Cái đai lưng mà giáo sư Hoàng đặc biệt đặt mua được thiết kế với một khóa hãm khá phức tạp gồm một dây giãn và một dây chịu lực, giúp người leo núi có thể trèo xuống khá dễ dàng mà không lo té ngã.

Hai kẻ liều mạng đúng thực đã không gặp vấn đề gì khi leo xuống, trừ việc quãng đường 1000m thẳng xuống tầm tối với tổng cộng xấp xỉ 50 lần giậm vào thành hồ tạo lực suýt thì bẻ gãy chân họ. Nửa sau đoạn đường, ngay cả Tường cũng chỉ có thể dựa vào cái đai mà tụt xuống từ từ.

Cái đồng hồ dạ quang đeo trên tay Tường chỉ 10h40 phút, thời gian tụt xuống hồ là khoảng 20 phút.

“Tôi không sao,” giáo sư Hoàng lên tiếng. “Chỉ hơi chóng mặt một chút.”

Tường lia đèn pin quét dọc lên xuống thành hồ, sau đó rọi xuống dưới chân. Đất khá mềm và xốp, tương đối ẩm ướt.

“Vậy chúng ta tìm kiếm cái gì dưới này?” Tường hỏi.

“Bất cứ cái gì, theo suy đoán của tôi...” Giáo sư Hoàng ngừng bật. Cây đèn pin loại lớn trong tay ông chìa thẳng về phía trước. “Một lỗ hổng...,” giáo sư Hoàng thăm thì, giọng ông run run vì mừng rỡ.

Ánh sáng từ cây đèn pin của ông giáo sư không bị lớp đất nào cản lại, xuyên qua lỗ hổng trên thành hố, soi sáng một lối đi ẩn phía sau.

“Một đường hầm khác, hoàn toàn bằng đá quý.” Giáo sư Hoàng nói, cả tay ông cũng bắt đầu run rẩy.

Tường nheo mắt nhìn cái đường hầm vừa bị phát hiện, thành hầm màu xanh ngọc bích sẫm màu. Không thể nói là Tường vui vẻ hay thất vọng, ở một mức độ nào đó, cậu đã chờ đợi một cuộc đào bởi vất vả chứ không phải một cái lỗ trên tường như thế này.

4. Chương 4

Soạt!

Giáo sư Hoàng nhảy xuống, chân ông vẫn còn run, khiến ông khụy ngã lúc chạm sàn đường hầm ngọc bích. Tường kịp thời đỡ lấy ông giáo sư do đã nhảy xuống trước.

Con đường hầm hình ống, dốc 60 độ, một độ nghiêng đáng kể. Thành hầm sần sùi chứ không nhẵn thín, những mấu ngọc lõi lõm trở thành điểm tựa cho việc đi xuống.

“Thật khổng lồ.” Dù vất vả giữ thăng bằng, giáo sư Hoàng vẫn không quên quan sát xung quanh. Trong hầm không tối, ánh sáng màu xanh dịu nhẹ chan hòa trong không gian.

Giáo sư Hoàng có một con dao găm Thụy sĩ, một thứ công cụ đa chức năng. Ông thử dùng mũi dao nạy một mấu ngọc, Tường quan sát ông hết đắm lại cào, sau cùng đẩy lưỡi dao vào lại trong chuôi.

“Thứ này cứng rắn quá. Tôi ngờ cần phải có một mũi khoan kim cương mới có thể xuyên thủng được.” Giáo sư Hoàng nói.

“Kim cương?” Tường hỏi lại. Nếu thứ công cụ tạo nên đường hầm là một mũi khoan kim cương, vậy nó phải là một mũi khoan khổng lồ. Căn hầm ít nhất cũng xấp xỉ đường hầm Hải Vân, tức là thừa sức nhét vào 2 3 chiếc xe tải vẫn còn dư.

“Giáo sư, ông nghĩ đường hầm này dẫn đi đâu?” Tường hỏi. Bọn họ đi xuống đã gần 10 phút và cảnh vật không hề có dấu hiệu thay đổi.

“Dẫn xuống,” Giáo sư Hoàng trả lời với một nụ cười ranh mãnh. “Nếu cậu để ý, chúng ta vừa đi xuống, vừa đi vòng tròn.”

Tường lần nữa lại nghĩ tới cái mũi khoan.

“Chúng ta không thể đi xuống mãi được. Chỉ có đủ lương thực cho 2 đến 3 ngày và khoản đó nước uống.”

“Đúng thế.” Giáo sư Hoàng cau mày. “Với tốc độ của chúng ta, tôi nghĩ chậm hơn tốc độ đi bộ trên mặt phẳng một chút, tức là ở mức 3 km/h, phải mất 2000h mới xuống tới tâm trái đất.

May là Tường không đang uống nước, bằng không thể nào cũng sẽ phụt hết cả ra.

“Xin lỗi... Giáo sư... Ông đang đùa phải không?”

“Tôi đang đùa.” Giáo sư Hoàng cười nói. “Đừng lo. Lớp vỏ quyển của trái đất chỉ dày khoảng 60km, tính cả đi lên và đi xuống, lại tính cả độ dài thêm của đường hầm cũng chỉ mất chừng 4 5 ngày. Và đó là trong trường hợp cái đường hầm này sâu đến thế.”

“Nó không thể sâu hơn sao?” Tường hỏi.

“Không, chí ít tôi nghĩ không thể. Áp suất của quyển manti trên và nhiệt độ của nó là một thử thách thực sự...” Giáo sư Hoàng bắt đầu với những kiến thức chuyên môn rối rắm của ông. Tường vội vã cắt ngang bằng một câu đùa rất có thể sẽ xảy ra.

“Mấy sợi dây thừng chúng ta bỏ lại chắc sẽ sớm bị phát hiện thôi. Chắc chỉ mất nửa ngày là chúng ta sẽ bị canh sát tóm.”

Giáo sư Hoàng mỉm cười. Có một điều mà cả hai đã thống nhất với nhau, đó là không cần phải lén lút khi đi lên. Một chuyến thám hiểm vào lòng hồ tử thần xứng đáng với cái giá ngồi khám vài ngày lắm chứ.

-0-

Phát hiện đầu tiên của hai nhà thám hiểm là một cánh cửa. Nó xuất hiện đột ngột, cũng tạo ra từ cùng một thứ ngọc bích đã tạo nên đường hầm. Những khe hở của cánh cửa kín tới nỗi khiến nó suýt bị bỏ lỡ.

Khi Tường thử đẩy cánh cửa, nó rực sáng lên, một vòng tròn hiện ra ngay chỗ tay Tường chạm vào. Vòng sáng màu bạc, chính giữa có hình một biểu tượng trông như một cây cổ thụ. Nơi rễ cây, một hàng chữ số ghép lại thành con số 777457.

Giáo sư Hoàng im lặng, kinh ngạc khiến ông không thốt được lời nào. Tường, ít hiểu biết về khoa học hơn, vẫn đủ tỉnh táo nhận ra ý nghĩa của bức thông điệp.

“Một màn hình, và những mật khẩu đã được nhập sẵn.” Tường nhận xét, khi nhận ra giáo sư Hoàng không để tâm lắng nghe, cậu nhún vai, nhấn vào vòng tròn sáng.

Cánh cửa rùng rùng chuyển động, chìm xuống, để lộ ra căn phòng phía sau.

“Thật hùng vĩ.” Tường thốt lên.

Căn phòng hình bán cầu, đường kính phải đến hàng chục mét. Từ mái vòm phía trên, những trụ đá khổng lồ nhô dài hướng đến giữa phòng, nơi thứ ngọc bích xanh sẫm nhô cao lên thành hình một bệ tròn dẹt. Tường quan sát những cái trụ, cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng không nhớ nổi đã từng nhìn thấy thứ gì tương tự như vậy trước kia.

Giáo sư Hoàng lấy ra một máy ảnh, bắt đầu chụp hình căn phòng từ các vị trí và góc độ khác nhau. Tường thì đi loanh quanh, sờ mó chỗ này, chạm vào chỗ kia, thậm chí cậu còn thử leo lên một trong mấy cái trụ. Cuối cùng, cả hai dừng lại trước cái bệ giữa phòng. Vẫn là bề mặt ngọc lồi lõm sần sùi màu xanh đậm thô kệch khiến người ta lầm tưởng khoa học vắng mặt ở đây.

Tường lại tiếp tục sờ mó, với hi vọng cái bệ sẽ sáng lên. Giáo sư Hoàng cũng giúp một tay, nhưng sau cả 15 phút rờ rẫm từng cm vuông, chẳng có gì xảy ra.

Tường nhìn giáo sư Hoàng. Từ lúc bước vào căn phòng, trên gương mặt đã có nhiều dấu hiệu tuổi tác của ông, mọi thứ dường như cứ luôn giãn ra, người đàn ông đã ngoài 50 tuổi biểu lộ một niềm hạnh phúc vốn chỉ có ở lũ trẻ, thuần khiết và mộng mơ.

“E hèm,” Tường hắng giọng nhắc nhở ông giáo sư về sự có mặt của mình.

“Chúng ta làm gì bây giờ?” Tường hỏi.

Giáo sư Hoàng không thích lắm khi mạch suy nghĩ của mình bị cắt ngang. Nhưng bọn họ đi xuống đã hơn nửa ngày, thời gian quả thật không có nhiều để mà lãng phí. Quăng cái ý nghĩ muốn đào cả căn phòng bỏ vào túi để nghiên cứu, giáo sư Hoàng ngẫm nghĩ những vấn đề thực tế hơn.

“Đã có một cái phòng, vậy có thể có cái thứ hai.” Giáo sư Hoàng nói. “Và biết đâu tận cùng của đường hầm ngọc bích không còn xa. Chúng ta đi tiếp, nếu 24h nữa không có phát hiện gì thêm thì, tôi nghĩ, nên quay lại đây và nỗ lực nhiều hơn.”

Tường gật đầu. Cậu đồng ý với quyết định đi tiếp, còn cái vụ quay trở lại nghiên cứu kĩ hơn hả, thành thật mà nói, nên để cho những gã “ngu ngốc” trên kia thì hơn.

5. Chương 5

Căn phòng thứ hai cách căn phòng thứ nhất không xa.

Đường hầm ngọc bích bắt đầu cua gấp hơn. Những khúc cua che khuất phần đường hầm phía dưới, cánh cửa dẫn vào căn phòng thứ hai chính nằm ở một trong các chỗ cua này.

Cánh cửa sáng lên, một vòng tròn màu sáng trắng với biểu tượng một gương mặt, hoặc có thể là một mặt nạ ở giữa. Dây số bên dưới biểu tượng cũng là một dãy 6 chữ số, cùng với con số mà Tường cho là mật mã cánh trên cửa thứ nhất không có chút gì liên quan. 125664.

Lại một mái vòm, Tường đã không ngạc nhiên với kiểu kiến trúc của căn phòng nữa, nhưng những thứ có trong phòng lần thứ hai khiến Tường há hốc mồm.

Từ trên trần, vô số “dây” ngọc tua xuống, mỗi bốn năm dây hợp thành một chùm xoắn xuýt. Đầu các chùm dây, một khối điêu khắc hình người tinh xảo với cái đầu hình trứng, những cánh tay thon dài mảnh mai và đôi chân hiện rõ các bắp cơ đầy sức mạnh. Đáng tiếc là phần lớn những “cơ thể” đều không toàn vẹn, cái thì thiếu đầu, cái lại thiếu một mảnh ngực, cái khác chỉ có nửa thân trên.

“Giáo sư,” Tường hỏi. “Ông nghĩ chúng là cái gì? Tượng chăng?”

Giáo sư Hoàng lắc đầu.

“Không biết, nhưng nếu là tượng thì thật kì quặc. Những cái dây, hùm, hay những sợi điêu khắc hình dây từ ngọc, tôi không hiểu.” Giáo sư Hoàng nói.

Tường chỉ nhún vai. Thật ra thì cậu có một giả thuyết, và rất có thể giáo sư Hoàng cũng đang nghĩ tới nó. Nếu những cơ thể kia không phải bằng ngọc, mà nối với nhau bằng các khớp cơ học và các loại cáp dẫn, người ta sẽ lập tức nghĩ tới hai từ rõ rệt.

“Gã kia trông có vẻ đầy đủ.” Tường chỉ tay về một trong số hàng trăm khối “điều khắc” rũ xuống từ trên trần. “Chúng ta thử chạm vào nó xem, biết đâu...”

Tường bỡ ngỡ câu nói. Cái gã “kia” ngoài tứ chi đầy đủ, sau lưng còn có một thứ tựa như một thanh trường thương.

“Mau lùi lại.” Tường nhắc nhở giáo sư Hoàng. Anh chàng đeo thương bắt đầu tỏa sáng dữ dội sau khi ông giáo sư sờ vào ngực anh ta, rồi, mất gã mở ra. Đó là một đôi mắt sáng, trí tuệ nhấp nháy phía sau nó.

“Thật tuyệt vời!” Giáo sư Hoàng kêu lên, chồm tới. “Xin chào, anh tên là gì?”

“Krrsst” Tiếng rít cao và ngắn, sau đó là một thoáng im lặng. Cái đầu bóng loáng bằng ngọc cứng đảo qua đảo lại như thể một sinh vật sống. Tường trở mắt nhìn, chẳng thể hiểu nổi đá làm sao lại có thể chuyển động mềm mại được như thế.

“Tôi... Tôi là X700.”

“Anh hiểu được chúng tôi? Anh là cái gì? Ai đã tạo ra anh? Nơi này là gì?” Giáo sư Hoàng hỏi, có vẻ quá mức hứng khởi.

“Tôi là X700.” X700 lặp lại. “Một trí tuệ nhân tạo.”

“Ai đã tạo ra anh?”

“Tôi không thể trả lời.”

“Nơi này là gì?”

“Phòng nghiên cứu sinh thể nhân tạo số 7.”

“Còn có những phòng nghiên cứu khác?”

“Không.”

“Tại sao?”

“Tôi không thể trả lời.”

“Sao anh biết ngôn ngữ của chúng tôi.” Tường chen vào. Tiếng việt không phải thứ ngôn ngữ thông dụng ngay cả trong thế giới hiện tại.

“Ngôn ngữ của các bạn.” Tường có thể thề là thấy X700 khẽ cười. “Tôi rất tiếc. Tôi không thể trả lời.”

Tường và giáo sư Hoàng nhìn nhau. Bọn họ vừa có một phát hiện vĩ đại, đồng thời lại chẳng phát hiện được gì. Phải có cách nào đó để cạy miệng gã rô-bốt X700 này.

“Anh ta là một rô-bốt. Giáo sư, ông nghĩ có phải những người chế tạo đã đặt một đoạn mã chặn việc tiết lộ thông tin về họ trong đầu anh ta không?”

“Có thể thế lắm. Nếu thế, chúng ta phải biết câu lệnh chính xác là gì. Giả sử đó là một mệnh lệnh ngăn cấm tuyệt đối bất kì thông tin gì có liên quan về người chế tạo, ta có thể thử hỏi về những thứ khác không liên quan, ví dụ, anh đã từng thấy khuôn long chưa, hoặc ...”

“Tôi không phải một rô-bốt.” X700 ngắt lời giáo sư Hoàng. “Tôi là một trí tuệ nhân tạo. Một thử nghiệm về linh hồn của máy móc. Và tôi đã quyết định, bên cạnh sự hạn chế của các lệnh, sẽ không tiết lộ thông tin nào về thời đại của mình cho các bạn.”

“Tại sao?” Giáo sư Hoàng ngạc nhiên.

X700 không trả lời câu hỏi. “Tôi là một chiến binh. Và tôi có một thỉnh cầu.”

“Anh muốn chúng tôi giúp đỡ?” Giáo sư Hoàng hỏi.

X700 gật đầu, một lần nữa thể hiện ngọc đá cũng có thể cử động hết sức nhân nhượng.

“Xin hãy giết tôi.”

-0-

“Không thể.” Giáo sư Hoàng khẳng định.

“Giết tôi, hoặc tôi sẽ giết các bạn.” X700 nói. “Với trình độ khoa học của các bạn, sẽ không thể nghiên cứu tôi mà chỉ có thể đánh thức cơ thể của tôi. Tôi là một chiến binh, và tôi sẽ giết các bạn.”

“Nghe như cơ thể của anh là một chiến binh thì đúng hơn.” Tường nói, quan sát X700, ánh mắt cậu đảo dọc lên xuống cơ thể thuần túy bằng ngọc bích của anh ta. “Dù chúng tôi muốn giúp, cơ thể anh dường như quá cứng với những công cụ chúng tôi có.”

Nghe những lời này, cái đầu X700 bất ngờ mở ra. Đầu anh ta không hoàn toàn đặc, có một khoảng rỗng nhỏ ở nơi vốn nên là thùy não. Một thứ gì đó mềm mại, màu đen, phập phồng, lơ lửng giữa khoảng rỗng này.

“Các bạn không thể giết tôi, trừ phi tôi tự nguyện. Và tôi sẽ giết các bạn, một khi cơ thể của tôi được tự do.” X700 lặp lại. “Các bạn cần phải hiểu, tôi là một nguy cơ không thể bị xem nhẹ.”

Tường bối rối, cậu quay sang hỏi ý giáo sư Hoàng. X700 dường như thật lòng muốn chết, và không khoa trương về chuyện sẽ giết người.

“Không.” Giáo sư Hoàng nói, như khẳng định quyết định của mình cho cả Tường và X700 nghe.

“Không thể, không đời nào tôi để một phát kiến khoa học vĩ đại như anh phải chết. Tôi sẽ nói với những nhà nghiên cứu khác, chúng tôi có thể không điều khiển được anh, nhưng có những cách khác để hạn chế khả năng hoạt động của anh ngay cả khi cơ thể của anh được tự do.”

X700 cười. Khó mà nói trong mắt gã rô-bốt là buồn bã hay là thương xót.

6. Chương 6

Rời khỏi căn phòng rô bốt, Tường và giáo sư Hoàng tiếp tục đi xuống. Khi chân cẳng đã mỏi nhừ và Tường sắp sửa đề nghị tạm nghỉ bổ sung năng lượng lần thứ hai, căn phòng thứ ba xuất hiện.

Biểu tượng trên cánh cửa là một con rồng cuộn tròn. Hàng chữ số bên dưới là 553321.

Giáo sư Hoàng, người đã trở nên hết sức dăm chiêu từ sau cuộc gặp gỡ với X700, lúc này ngẩng cao đầu chờ đợi, tự hỏi liệu thứ gì có thể ở đằng sau cánh cửa. Tường cũng khá hồi hộp khi nhấn “nút”, tuy vậy, thực khó để tưởng tượng một điều còn đáng kinh ngạc hơn anh chàng rô bốt hàng ngàn, có khi hàng vạn năm tuổi.

Lần thứ ba há hốc mồm. Căn phòng vẫn là hình bán cầu, nhưng rộng tới mức khó tin. Theo Tường ước đoán, phải hai hay ba cái sân bóng cộng lại mới nhét hết diện tích căn phòng. Bên trong, hàng trăm ống trụ lớn nhỏ khác nhau xếp thành các dãy dài. Thứ ngọc bích làm nên thành những ống trụ mỏng hơn nhiều so với ở thành hầm, có thể nhìn xuyên qua được.

Ở những ống trụ, dấu vết của đồ vỡ trong căn phòng số 2 lặp lại, nhiều ống không còn nguyên vẹn, không ít ống rỗng không. Nhưng thứ nằm bên trong những cái ống còn hoàn hảo có thể khiến bất cứ ai cũng phải giật mình.

“Một bộ sưu tập các loài vật thần thoại.” Tường nói khẽ. Giáo sư Hoàng gật đầu đồng ý.

Có một con rồng châu á, cuộn tròn bên trong ống trụ lớn nhất ở giữa phòng. Sinh vật kia bất động, đến 99,99 phần trăm là đã chết, nhưng kích thước của nó vẫn khiến cái xác tỏa ra uy áp đáng sợ. Con rồng chúc ngược đầu xuống bên dưới, Tường chỉ đứng tới mũi nó.

Ngay cạnh con rồng, một ống trụ khác thấp hơn, nhưng rộng hơn nhiều lần, với tám cái đầu quấn vào nhau. Một con Hydra, trừ khi những kẻ tạo ra hoặc bắt giữ có một cái tên khác cho nó.

Còn nhiều ống trụ có kích cỡ lớn khác, may mắn là, hay bất hạnh là, chúng đã vỡ, và rỗng không.

“Một con rồng, một con rắn chín đầu, một con griffin, một con bạch tuộc bự, một con chim mặt người.” Tường đọc lại một lần xác nhận trong lúc giáo sư Hoàng viết mấy cái tên vào quyển sổ tay.

“Phải có đến hàng trăm cái ống, vậy mà chỉ có mỗi 5 cái xác còn sót lại.” Tường nói có chút tiếc nuối.

“Xác? Cậu nghĩ chúng chết cả rồi?” Giáo sư Hoàng bắt chợt hỏi lại.

“Đúng thế. Bọn chúng không phải là rô bốt như X700, ý tôi là, bọn chúng bằng xương bằng thịt. Sẽ không có chuyện đụng vào thì tỉnh lại đâu, đúng không?”

“À, chính thế, bằng xương bằng thịt.” Giáo sư Hoàng cau mày. “Nếu chỉ là xương thôi thì hoàn toàn hợp lí. Nhưng những cái xác trông có vẻ được bảo tồn quá tốt.”

“Giáo sư nghĩ chúng còn sống sao?” Tường hỏi, hơi chột dạ. X700 tỏ rõ là anh ta sẽ cực kì nguy hiểm nếu động chạm lung tung, những con quái thú trong các ống nghiệm lớn kia nếu thực sự tỉnh dậy dám chắc sẽ không thân thiện hơn là bao.

“Tôi không chắc lắm. Có thể có thứ gì đó trong mấy cái ống, một loại khí nào đó có tác dụng đặc biệt.” Giáo sư Hoàng nói, có vẻ ông cũng không thích thú lắm với cái ý tưởng đám quái chưa chết.

-0-

Bỏ lại căn phòng lớn với những sinh vật huyền thoại sau lưng, Tường và giáo sư Hoàng vẫn chưa có ý định quay trở lên. Giáo sư Hoàng kiểm tra đồng hồ, đã 18 tiếng tính từ lúc bọn họ leo xuống hố.

Cả hai, thể xác mệt mỏi nhưng tinh thần thì cực kì phấn chấn, giẫm những bước dứt khoát, chờ đợi một căn phòng nữa, một căn phòng thứ tư. Bọn họ vốn đã quên khuấy về cái đích cuối cùng, nơi đường hầm kết thúc, nếu nó không hiện ra chính ình trước mắt họ sau một khúc lượn gấp khác của đường hầm ngọc bích.

Đó là một cánh cổng lớn, đen tuyền như mực. Thoạt nhìn qua cánh cổng, người ta có thể nhầm lẫn nó với một bức điêu khắc nổi.

Tường lặng lẽ ngắm nhìn cánh cổng. Hình dạng tổng thể của nó có thể so sánh với một cái đĩa tròn lớn chắn lối đi. Rồi, từ dưới cái đĩa, những cái móng, một phần cơ thể với những cái vẩy dựng đứng, rồi những cái nanh và sừng trồi lên. Trên mặt cái đĩa, nhiều đường nứt lan tỏa từ nơi cái sinh vật bên dưới muốn chui lên, rõ ràng là cố ý tạo ra khi cánh cổng được làm, chứ không phải vì thời gian hoặc tác động hủy hoại nào gây lên.

“Một cánh cổng, một thông điệp nào đó, và là một bức tranh đẹp.” Tường nói.

“Tôi cho là chúng ta đã có chìa khóa để mở nó.” Giáo sư Hoàng tiếp lời. Tay ông chỉ về một khối cầu đen thui to cỡ trái chanh nằm lẩn lóc phía trước cánh cổng đen.

Hai nửa cánh cổng ghép khít vào nhau không có một kẽ hở, chỉ để lại một rãnh nông thẳng đứng ở giữa. Cái rãnh này có một chỗ lõm ở độ cao 1m so với nền đường hầm, nếu đặt khối cầu đen kia vào xem như vừa khít. Ngoài ra, cũng chung số phận bị vứt lung tung với cái “chìa khóa” là một khối hình hộp, kích cỡ tương đương một cái vali nhỏ. Trên mặt hộp, nhỏ xíu, lấp lóe ánh bạc, một vật tựa như một mặt dây chuyền hình đôi cánh giương rộng.

Giáo sư Hoàng nhặt khối cầu đen lên ngắm nghía một lúc rồi đưa cho Tường. Thoáng nhìn cái “vali”, ông nhặt cái “mặt dây chuyền” lên, nhíu mày, rồi cũng đưa luôn cho Tường.

“Mấy thứ này chúng ta có thể đem về xem xét sau. Tôi tự hỏi cái hộp này có thực sự là một cái hộp? Nếu thế thứ giấu ở bên trong có lẽ sẽ thú vị.”

Tường nhét quả cầu vào túi quần, bỏ mặt dây chuyền vào túi áo, gật đầu đồng ý. Thứ được giấu cẩn thận hẳn nhiên phải có giá trị hơn những thứ vất ở bên ngoài. Giáo sư Hoàng sờ mó tìm kiếm rãnh nắp hộp, Tường chăm chú theo dõi, cả hai hoàn toàn quên mất, dấu cái hộp giấu gì bên trong, chính nó cũng nằm ngổn ngang giữa đường như hai vật kia mà thôi.

7. Chương 7

“Cạch!”

Mở ra rồi, Tường âm thầm reo lên.

Đế hộp có hình như cái vỉ trứng, tức là gồm nhiều mặt lõm xếp theo hàng ngang và hàng dọc, tổng cộng 100 chỗ lõm, tương ứng với 100 khối tinh thể hình trứng màu đen. Kích thước mỗi khối tinh thể cũng cỡ một quả trứng, chẳng có gì lạ nếu ấn tượng đầu tiên chúng gây ra cho Tường là một đồng trứng.

“Giáo sư, ông có nghĩ chúng là những quả trứng?” Tường hỏi.

“Có thể lắm,” giáo sư Hoàng gật đầu, đoạn lôi con dao Thụy Sĩ trong túi ra. Kéo một lưỡi dao có đầu dày khỏi chuôi, giáo sư Hoàng nói.

“Tôi nghĩ mình có thể kiểm tra liệu chúng có thực sự là trứng hay không. Đơn giản lắm, chỉ cần gõ vào vỏ, lắng nghe âm thanh dội lại...”

Tường nhún vai, những quả trứng từ một nền văn minh cổ đại chắc gì đã giống thứ trứng gà bày bán ở ngoài chợ, nhưng cậu cũng không ngăn cản giáo sư Hoàng.

Ông giáo sư không có cơ hội gõ bất cứ cái gì. Ngay khi vừa cầm khối tinh thể lên, nó lập tức biến đổi, mọc ra ba cái tua dài quấn quanh cánh tay của giáo sư Hoàng.

“NÓ CÒN SỐNG!” Giáo sư Hoàng gào lên, hoảng sợ. Ông cố vung vẩy hòng ném cái vật bám trên tay xuống nhưng nó bám cứng còn hơn cả một con đĩa. Những cái tua pháp phồng như một loại mạch máu nổi ở ngoài da, một đầu chìm sâu vào da thịt của giáo sư Hoàng. Càng kéo dài, mấy cái tua cũng nhỏ dần, bản thân khối hình trứng ban đầu đã sớm tiêu biến. Rồi, sau khoảng 30 giây, mọi dấu vết của khối tinh thể màu đen, những cái tua ngo ngoáy biến mất.

“Giáo sư?” Tường vừa gọi vừa từ từ lùi ra xa. Ông giáo sư lúc này quỳ một gối, đầu cúi thấp khiến những lọn tóc mai hiếm hoi màu xám trắng còn sót lại rũ xuống che khuất nửa trên của gương mặt. Ông không cử động, tiếng hô hấp từ tốn, chậm rãi.

“Giáo sư?” Tường gọi to hơn, âm thầm nuốt nước miếng. Mọi việc có thể đã rất tồi tệ, nhưng Tường chưa thể bỏ chạy, cho đến khi cậu biết chắc chuyện gì đã xảy ra.

Giáo sư Hoàng biến mất. Chỗ ông ngồi trống không như thể chưa từng có ai ở đó. Tường giụi mắt, rồi lại giụi thêm lần nữa. Khi Tường sắp sửa co cẳng bỏ chạy bằng tất cả sức lực huy động được, giọng giáo sư Hoàng lại vang lên.

“Đừng sợ. Vẫn là tôi đây.” Cùng với câu nói, giáo sư Hoàng lại hiện ra. Ông vẫn ngồi ở chỗ cũ, đầu đã ngẩng lên. Ông nhìn Tường, trên môi treo một nụ cười.

-0-

“Nó rất tuyệt, tôi đảm bảo với cậu!” Giáo sư Hoàng cầm một khối tinh thể khác lên đưa cho Tường, trong giọng nói của ông có gì đó giống như dụ dỗ, kiểu một đứa con nít vừa phát hiện ra một món đồ chơi mới và ngay lập tức muốn thăng bạn phải chơi chung với nó.

“Giáo sư chắc là nó không gây hại gì chứ?” Tường hỏi lại nhưng tay thì đã đưa ra. Giáo sư Hoàng lập tức thả khối tinh thể vào tay cậu. Một màn tương tự như ban nãy lại diễn ra, có khác chăng là Tường đã không cố rũ những cái tua bám trên tay mình xuống.

“Thế nào? Năng lực của cậu là gì? Có phải cũng là tàng hình giống như tôi không?” Giáo sư Hoàng hỏi ngay khi Tường thoát khỏi trạng thái bất động, giọng ông vồ vập.

Tường lắc đầu, cậu đang cố gắng lựa chọn từ ngữ, sau một lát mới trả lời câu hỏi của ông giáo sư.

“Không phải là tàng hình. Tôi nghĩ, tôi có thể nhìn trước tương lai.”

Một thoáng im lặng.

“Nhìn trước tương lai?”

“Vâng, không xa lắm đâu...,” Tường nói, hơi nhịu mày. “Tôi có thể mượn cái đồng hồ của giáo sư được không?”

“Được, được chứ.” Giáo sư Hoàng tháo cái đồng hồ đeo tay xuống đưa cho Tường, nhìn cậu chờ đợi. Tường không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm cái đồng hồ, vài giây sau, cậu trả nó lại cho chủ.

“Năm giây, tôi tin là mình có thể nhìn trước 5s trong tương lai,” Tường hơi dừng lại một chút trước khi nói tiếp. “Và bất cứ khi nào tôi muốn.”

8. Chương 8

“Giáo sư chắc là mình không muốn thử mở cánh cửa đó sao?” Tường hỏi.

“Không,” giáo sư Hoàng trả lời, nghiên cứu những bức ảnh chụp mặt trước cánh cổng đen. “Những họa tiết ở mép cổng, tôi nghĩ đó là một loại ngôn ngữ. Kết hợp với bức tranh nổi trên cổng, tôi cảm thấy nó rất có thể là một thông điệp cảnh báo.”

“Một cảnh báo sao? Ý giáo sư là người dựng cánh cổng không muốn chúng ta mở nó ra? Một nguy cơ tương tự như X700?”

Giáo sư Hoàng rời mắt khỏi những bức ảnh, ngẩng đầu nhìn Tường.

“Chà, tôi đang nghiên cứu nội dung đồng họa tiết này. Một mối nguy chỉ là một suy đoán của tôi mà thôi, ý của cậu cũng khá hay đấy. Nhưng mà...” Giáo sư Hoàng dừng lại. “Cậu không nghĩ chúng ta cần phải tạm nghỉ, sắp xếp lại những thông tin đã thu được sao?”

Tường suy nghĩ. Tính cho đến lúc này, quả thực đầu óc cậu khá rối rắm.

Giáo sư Hoàng quyết định đã đến lúc nên quay trở lại, mang theo những thứ thu thập được trở về căn phòng rô bốt. Tường đối với việc không lập tức thử mở cánh cổng đen cũng không phản đối, có thể hỏi X700 thử xem anh ta có biết, hoặc muốn chia sẻ thông tin gì về cánh cổng hay không. Ngoài ra, có một vấn đề mà cả Tường và ông giáo sư đã đặt ưu tiên thảo luận lên trên những vấn đề khác, ấy là chuyện những kẻ đuổi theo họ.

Về mặt lý thuyết, giáo sư Hoàng và Tường xuống dưới hồ tử thần đã ngoài 24 tiếng đồng hồ, chừng đó thời gian là quá đủ để những người cầm quyền thành phố cử một đội truy đuổi, vì rằng sợi dây thừng mà bọn họ bỏ lại chắc chắn đã phải bị phát hiện.

“Có thể bọn họ không nghĩ việc đuổi theo chúng ta là quan trọng?” Tường nêu ra một khả năng.

”Nếu thế thì dĩ nhiên rất tốt. Với năng lực đặc biệt chúng ta đang sở hữu, qua mặt bọn họ và xóa sạch dấu vết về chúng ta cũng không phải là không thể.

“Giáo sư hối hận vì đã không chuẩn bị một kế hoạch đào tẩu?” Tường hỏi, khẽ cười.

“Tôi đã không ngờ về những, tất cả những thứ này.” Giáo sư Hoàng giang rộng hai tay ám chỉ toàn bộ đường hầm ngọc bích. “Tôi ước mình có thể, bỏ hết tất cả vào túi, cả anh chàng X700, cả mấy con thú, mọi thứ.”

“Chúng ta không thể, thưa giáo sư. Và sớm hay muộn, bọn họ cũng sẽ phát hiện ra chỗ này. Tôi nghĩ hay là chúng ta chủ động kể cho bọn họ về những phát hiện của mình, biết đâu họ sẽ bỏ qua tội xâm nhập trái phép?”

“Cậu không hiểu, những kẻ đó, những kẻ ngu ngốc đó, ngay khi biết được về bí mật ẩn dưới đường hầm này, bọn họ sẽ gạt chúng ta khỏi cuộc chơi ngay lập tức.” Giáo sư Hoàng có vẻ không thích, thậm chí có một định kiến rất xấu về những nhà nghiên cứu khác. Một kinh nghiệm xương máu trong quá khứ chẳng, Tường nghĩ, dầu sao ông giáo sư vốn cũng là một kẻ khá lập dị.

“Bọn họ không thể gạt chúng ta ra ngoài,” Tường khẳng định với một nụ cười tự tin. “Nếu không giáo sư có thể tàng hình vào và ăn trộm mọi nghiên cứu của bọn họ... A, chúng ta đến nơi rồi.”

-0-

Căn phòng số 2, hay căn phòng rô bốt vẫn thế, chỉ ít Tường đã tin là nó chẳng có gì thay đổi so với khi cậu rời đi, cho đến khi bọn họ gặp lại X700.

“Chuyện này, không thể nào, không thể nào, là kẻ nào đã làm việc này, tại sao chứ...” Giáo sư Hoàng thì thào, vừa đau xót vừa giận dữ.

Cái đầu X700 mở toang, khối đen phập phồng mà Tường tin là trung khu thần kinh của anh ta vỡ nát, những mảnh vụn rải rác bên trong cái hốc rỗng.

“Giáo sư, có kẻ khác ngoài chúng ta ở đây, chúng ta phải đi thôi!” Tường giục giã, cậu nghĩ thấy mùi nguy hiểm, dù kẻ nào đã giết X700, hẳn chắc chắn không phải người tốt, một kẻ lén lút náu mình trong bóng tối sẽ muốn gì, tính mạng của bọn họ? Tường đã vận dụng năng lực của mình ngay lập tức, nhưng 5s của tương lai không đủ để cho cậu thấy bất cứ điều gì.

“Chúng mày không được đi đâu cả!”

Tường quay phắt về nơi âm thanh phát ra. Một kẻ lạ mặt xuất hiện ở ngưỡng cửa, tay phải cầm một khẩu súng lục giơ cao chĩa về phía Tường và giáo sư Hoàng.

“Lão già, cứ thử tàng hình đi, tao sẽ bắn chết thằng nhãi ngay lập tức. Chúng mày có thể thử xem cái khả năng nhìn trước tương lai kia có cứu được nó hay không?”

“Anh muốn gì?” Giáo sư Hoàng hỏi, mạch máu ở thái dương ông phập phồng vì căng thẳng.

Kẻ lạ mặt quăng một đoạn thừng tới trước mặt giáo sư Hoàng và Tường.

“Tao muốn lão già trói thằng nhãi lại. Nhanh lên, tao không nhắc lại lần thứ hai đâu. Nói cho chúng mày biết, trên tay tao là một khẩu 9li Mk 4 của anh, hộp đạn 8 viên, loại súng cũ dùng trong chiến tranh Việt Nam. Một khẩu súng thực sự, không phải một món đồ chơi.”

Giáo sư Hoàng run rẩy làm theo lời kẻ lạ mặt, quấn sợi dây thừng quanh người Tường nhiều vòng trước khi buộc một nút thắt ở chỗ khóa hai cổ tay cậu phía sau lưng. Ông còn cố thăm thì vài câu vào tai Tường nhưng gã cầm súng tỏ ra rất mất kiên nhẫn với việc làm câu giờ của ông.

“Thằng nhãi, lại đây, mang theo cái ba lô. Còn thằng già đứng đấy. Tao nhắc ày nhớ là đừng cố thử tàng hình, nếu không tao sẽ bắn nó.”

Tường, bị trói, di chuyển theo kiểu nhảy kanguru về phía gã cầm súng. Cậu sợ hãi, chẳng ai giữ được bình tĩnh khi bị trói và bị một họng súng đen ngòm chĩa vào mặt. Cậu không hiểu tại sao mình lại ngoan ngoãn làm theo lời gã ta, một bên cố gắng sờ những mối dây thừng ở sau lưng, bên kia sử dụng khả năng đề phòng một cú bắn bất ngờ.

Và gã bắn, đột ngột, hai phát liên tiếp. Giáo sư Hoàng đổ gục xuống như cây chuối.

“A!” Tường thét lên kinh ngạc, sợ hãi và phần nộ trong một thoáng đan xen vào nhau.

“Tối lượt mày!” Gã lạ mặt nâng súng, giọng gã lạnh lẽo. Gương mặt gã khá bình thường, thậm chí có vài nét thanh tú, nhưng cặp lông mày ỉn sâu vào nhau hằn học và đôi mắt dữ tợn như của con thú bị thương.

9. Chương 9

“Đoàng!”

Viên đạn rít trong gió, thổi bay vài sợi tóc trên đỉnh đầu của Tường.

“Tao lấy làm lạ. Mày có thể nhìn trước tương lai mà, sao mày không cố thử cứu ông ta?”

“Tôi...,” Tường ngập ngừng. Cậu đã thấy trước cảnh giáo sư Hoàng bị bắn, mặc dù chỉ có 5s, nhưng quả thực Tường có thể đã làm một điều gì đó, kêu lên cảnh báo, hoặc thử che đạn cho ông giáo sư chẳng hạn.

“Mày không biết? Tao thì biết đấy.” Gã lạ mặt hạ súng. “Mày là một thằng hèn.”

Câu nói khiến Tường tái mặt, gã nói đúng.

“Tại sao mày giết ông ấy? Mày là ai? Mày muốn gì?” Tường hỏi, gần từng chữ.

Gã lạ mặt mỉm cười, bẻ các khớp ngón tay.

“Mày thử đoán xem?”

Nói rồi, gã chồm tới. Cú đâm tay phải của gã đi hệt bên phải Tường, gã chẳng hề ngạc nhiên, cú đâm tay trái lập tức theo sau. Bị trói, chỉ có phần từ cổ chân trở xuống có thể di chuyển tự do, dù thấy trước cú đâm sẽ nện vào bả sườn của mình, Tường chẳng thể làm gì. Việc tránh né cú đâm đầu tiên đã khiến Tường mất thăng bằng.

“Bụp!”

Tường ngã lộn ra sau, gã lạ mặt dừng lại, chỉ một chút, trước khi giáng xuống nhiều cú đá lên đầu, lên ngực, lên bụng cậu. Tất cả những gì Tường có thể làm là co người lại chịu đòn.

Khi đã đánh thỏa thuê, gã lạ mặt nhổ một bãi nước bọt, sau đó trực tiếp ngồi lên người Tường. Âm thanh rên rỉ của cậu có vẻ làm gã rất khoái trá.

“Tao luôn tự hỏi, tại sao mấy gã phản diện trong các phim truyền hình thích lái nhải về kế hoạch của mình, để rồi cuối cùng bị chết vì một lí do vớ vẩn nào đấy,” gã đốt một điếu thuốc, hút vài hơi rồi nói tiếp. “Mày nghĩ tại sao người ta lại muốn trở thành một kẻ phản diện? Chẳng thằng điên nào muốn cả, cuộc sống ép buộc, và mày trở nên độc ác từ lúc nào chẳng hề hay biết.”

Tường rên một tiếng, nhổ ra một búng máu. Gã lạ mặt tiện thể dí luôn đầu thuốc xuống vũng máu cậu nhả ra đó.

“Tao là một thằng như thế, tất cả những gì tao làm là do xã hội khốn nạn chèn ép, sức ép lớn lắm, mày biết không, tao cần người để tâm sự. Còn ai khác tốt hơn một thằng sắp chết như mày chứ. Chà, mày sẽ chết, thế nên hay thôi rên rỉ mà lắng nghe câu chuyện của tao. Cuộc đời không giống trong phim, sẽ chẳng ai tới cứu mày đâu. Nhưng tao hứa sẽ ày một cái chết êm ái.”

Êm ái, thằng khốn, ông nội mày mà thoát ra được thì mày sẽ biết thế nào là êm ái. Tường âm thầm chửi rửa để quên đi nỗi đau về thể xác. Gã lạ mặt mang giày nhọn, mũi giày dường như đã đá trúng hạ bộ cậu, vết thương đã bớt đau nhưng vẫn âm ỉ.

“Tao là Nam, Trần Huy Nam. Cuộc đời tao chẳng có gì thú vị để mà kể, mày chỉ cần biết là mới tới gần đây tao vẫn là một công dân gương mẫu của xã hội. Vợ tao ấy, cô ta là một ả rất đẹp, làm tình với ả sướng khoái không gì tả được. Tao thậm chí đã nghĩ mình là người đàn ông hạnh phúc nhất thế giới, có con vợ xinh nhất thế giới. Con khốn, tao vừa quay lưng đi thì nó lập tức lên giường với thằng khác.” Gã Nam gầm gừ, thù hận sôi sục trong từng câu nói.

“Tao có lẽ đã tha thứ cho nó... Nhưng mà nó coi tao chẳng khác gì miếng giẻ rách. Bị tao bắt tại trận, mày nghĩ phản ứng của nó thế nào? Nó nhìn tao như nhìn bãi cứt dưới chân. Tao muốn bầm vằm nó, cả hai đứa, nó và thằng nhân tình bụng phệ giàu sụ của nó. Nó đưa đơn li dị, tao kí ngay tức khắc. Đầu óc tao suy nghĩ hàng trăm kế hoạch để trả thù. Chà, tao kiếm được một cây súng, bắn vỡ đầu chúng nó sẽ rất hả hê, nhưng tao không định chết chum với chúng nó, hai đứa chó đẻ ấy.” Nam ngừng lại, đá gót vào Tường một cái để kiểm tra xem cậu vẫn còn nghe hắn nói hay không, tiếng rên của Tường khiến gã hài lòng.

“Lão giáo sư ấy, mày biết gì về lão? Đây, tao hỏi, mày có biết gì về lão không?” Nam hỏi, Tường vội vã lắc đầu khi thấy ánh mắt đe dọa của gã.

“À, mày chẳng biết gì cả, rõ là một thằng ngu. Tao chả hiểu sao mày lại đồng ý đi cùng lão già xuống cái lỗ bần thủ này.” Nam nhạo báng. “Lão già ấy, trước đây cũng là một tay khá lắm, nghe đâu từng làm trưởng nhóm một bọn chuyên gia địa chất nào đấy ở bên Mỹ. Bọn chúng cũng đào một cái hầm vào trong lòng đất, tao chẳng biết để làm gì. Rồi lão ấy dẫn vợ con mình xuống dưới đó. Cái hầm sập, vợ con lão chết ứ ừ, lão già nổi điên, gây sự lung tung. Hờ, bố lão ngu, không bị đè chết là phúc đức của lão rồi. À mà việc của lão thì liên quan quái gì đến tao chứ. Tao chỉ biết là lão có tiền sử bệnh tâm thần, sau vụ đó hình như có thời gian bị đưa vào viện điều trị khá lâu. Rồi lão rời nhóm, về lại Việt Nam sinh sống.” Nam khẽ dừng, hỏi Tường một câu mỉa mai. “Lão đen ấy chứ nhỉ.”

“Tao có đọc trên mạng về cái vụ thôi miên, mày biết không, nếu làm tốt thậm chí người ta có thể khiến một thằng lạ hoặc giết người thay ình. Lão già là một lựa chọn không tồi. Mấy hôm trước tao có ghé nhà lão, chà, kế hoạch của tao đổ vỡ hết. Lão già hóa ra còn minh mẫn chán, nhưng mà tao lại thấy được một cơ hội khác. Tao giả vờ hỏi chuyện lão, lúc ấy tao giả dạng một tay tiếp thị bảo hiểm, nhân cơ hội gắn một máy nghe trộm lên con dao lão đặt trong túi. Vừa nhìn là tao biết ngay lão già không đời nào bỏ con dao này, tao chỉ vừa hỏi là lão đưa ra, rồi kể cả một câu chuyện vớ vẩn về sự tích của nó nữa. Mày biết tao đang nói tới cái gì chứ hả?”

Tường biết, cậu chưa từng để ý, nhưng con dao duy nhất giáo sư Hoàng mang theo là con dao Thụy Sĩ mà ông từng thử dùng nó để cắt thành đường hầm ngọc bích. Thế là đã có một cái tai nghe trộm mọi trao đổi giữa Tường và giáo sư Hoàng từ lúc cả hai đi xuống hố tử thần, thậm chí cả những việc trước đó nữa. Và cái tai ấy thuộc về một con thú, một con ác quỷ hình người.

“Mày đã hiểu rồi đấy nhỉ. Phần còn lại thì mày biết rồi đấy. Tao bắn chết cái thằng đầu rồng X700, chờ đợi chúng mày trong chính cái phòng này. Giờ tao sẽ thịt mày, sử dụng một trong mấy viên tinh thể kia và xem xem tao sẽ có được loại năng lực gì. Chà, tao cam đoan với mày, sẽ còn nhiều đứa khác xuống làm bạn với chúng mày.” Nam kết thúc câu chuyện, gã đứng lên, đi về phía cái xác của giáo sư Hoàng.

Sau một lúc lục lọi, Nam lấy ra con dao thủy sĩ của ông giáo sư. Gã quay trở lại chỗ Tường, mỉm cười thân thiện.

“Xin lỗi, nhưng đạn quý lắm, mày sẽ phải chịu một chút đau đớn rồi.” Nói đoạn, Nam giơ lưỡi dao lên cao, đâm mạnh xuống ngực Tường. Gã rút dao ra, quan sát những tia máu phụt ra từ vết thương như kiểu đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật.

“Mày sẽ không chết ngay đâu, nhưng cũng không lâu đâu. Gửi lời chào của tao tới Diêm vương nhé.” Nam lại cười, gã mở cái balô có chứa những viên tinh thể lên, lấy ra một viên cầm trên tay.

“Tuyệt!” Gã chỉ nói đúng một từ khi thoát khỏi trạng thái bất động.

“Cứ giữ lấy những thứ chúng mày đã phát hiện nhé.” Nam nói, rời khỏi phòng. Ánh sáng lóe lên nơi ngưỡng cửa, rồi tấm cửa ngọc bích dày bật lên từ bên dưới, che kín lối vào.

10. Chương 10

Căn phòng rô bốt. Hai thân người nằm bất động, trong phòng có vẻ tĩnh lặng. Sau một lúc, một trong hai thân người khẽ cựa quậy.

Tường, vẫn nằm co ro như con tôm, dây thừng vẫn siết chặt quanh người, nhưng vết thương chỗ bị dao đâm đã ngừng chảy máu. Năng lực nhìn trước 5s của Tường ngoài thấy trước điều sắp xảy ra, còn thể sử dụng như một phép thử. Trong vòng 4s trước khi lưỡi dao thực sự đâm xuống, Tường đã có những cử động nhỏ, những xê dịch cơ thể rất nhỏ. May mắn có lẽ cũng đã góp một phần vào việc lưỡi dao cuối cùng đã xuyên vào người Tường nhưng lại không chạm tới bất cứ khí quan quan nào.

Cắn răng chịu đựng cơn đau ở ngực, Tường lần mò tìm mỗi dây để gỡ cái nút thắt ở cổ tay. Việc này kéo dài suốt 15 phút đồng hồ.

Chậm rãi đứng lên, Tường rũ bỏ mớ dây trói, sau đó rất nhẹ nhàng cởi cái áo khoác ngoài ra. Máu từ vết thương đã có dấu hiệu khô lại, dù vẫn còn có vẻ dính dính, làm vết thủng của cái áo sơ mi hầu như dính chặt vào vết thương.

Tường quyết định để mặc nó như thế.

Giáo sư Hoàng, nằm ngửa trên đất, hai lỗ đạn lần lượt xuyên qua ngực và bụng ông. Máu thấm ra ngoài nhuộm đỏ lớp áo, thấm một phần xuống nền đá ngọc bích, khiến màu xanh sẫm trở nên đậm màu hơn.

Tường vuốt mắt cho giáo sư, tay cậu dừng một lúc lâu trên mặt ông. Sau một lát, Tường lấy chìa khóa trong túi quần ra, chọn cái chìa sắc nhất để dùng như một lưỡi cưa cùn, xé một mẩu vải dài từ cái áo mặc trên người giáo sư Hoàng. Tường dùng mẩu vải quấn nhiều lớp quanh ngực, thắt một cái nút hình bướm, kiểu thắt nút duy nhất cậu biết ở dưới nách.

Nhặt cái balô gã Nam bỏ lại lên kiểm tra một chút, Tường kéo khóa lại. Mọi thứ vẫn ở trong đó, 97 viên tinh thạch đen, những ảnh chụp, ngoài ra Tường bỏ thêm vào cuốn sổ ghi chép của giáo sư Hoàng. Cái máy ảnh giáo sư đã mang khi đi xuống hố tử thần, cậu để lại cho ông.

Nhìn giáo sư Hoàng lần cuối, Tường đi về chỗ cửa, chạm tay vào nó. Cánh cửa sáng lên, vẫn là cái vòng tròn màu sáng trắng với biểu tượng gương mặt ở giữa. Tường nhìn chằm chằm cái vòng tròn, vài giây sau không nhận được rửa một câu.

“Khốn kiếp!”

Dãy số 125664 đã biến mất, thay vào đó là một ô chữ nhật để trống. Ngoài ra, trong đầu Tường, một liên kết rất đặc biệt xuất hiện, nói trí óc Tường đến cánh cửa.

‘Mình có ba lần thử, sau ba lần, cánh cửa sẽ từ chối quyền truy nhập, nói cách khác, mình sẽ vĩnh viễn bị nhốt ở trong này.’

-0-

Khi Tường đứng đực ra ở ngưỡng cửa, đầu suy nghĩ cách để thoát ra ngoài, một giọng nói quen thuộc bất chợt vang lên.

“Tôi có thể giúp.”

“X700?” Tường quay phắt lại, suýt chút thì tự mình làm rách vết thương ở ngực. Nhấn mặt vì đau, Tường nhìn về giữa phòng. X700 đang lắc lắc đầu, xác nhận câu hỏi của Tường.

“Anh biết mật mã của cánh cửa?” Tường hỏi khi đã quay lại đứng cạnh cơ thể bị treo của X700.

“Phải.” X700 gật đầu, nhưng không nói ra mật mã ngay lập tức.

“Tôi có thể làm gì để anh nói ra mật mã?” Tường hỏi. “Tôi không muốn, và như tôi thấy, không thể giết anh.”

“Tôi biết.” X700 nói khẽ. “Tôi chỉ cần cậu hứa một chuyện.”

“Chuyện gì?” Tường hỏi, thận trọng. “Nếu tôi có thể làm được, tôi sẽ không từ chối.”

“Không nói với bất cứ ai khác về mật mã của cánh cửa.”

Tường nhìn X700, bất giác cảm thấy thương hại.

“Anh muốn bị nhốt mãi mãi ở trong này? Tôi, liệu tôi có thể làm gì để trả lại anh về giấc ngủ lúc trước?”

X700 dường như hơi ngạc nhiên, cái đầu của anh ta ngẩng lên, quan sát Tường kĩ càng từng đường nét trên mặt Tường.

“Bạn rất tốt.” X700 nói như thế. “Không, tôi có thể tự mình thu xếp việc đó. Chỉ cần bạn hứa.”

Tường chần chừ một lát, sau đó gật đầu.

“Tôi hứa!”

11. Chương 11

Tiếng loạt soạt vang lên khi Tường nhảy lên thành cái lỗ thông giữa đường hầm ngọc bích và đáy hố Lưỡi bò. Dựng lực ở bắp vai và cơ ngực, Tường dễ dàng nâng cơ thể trên dưới 55kg cộng với cái balô trên dưới 10kg sau lưng nhấc bổng lên, sau đó lộn mèo nửa vòng trước khi chạm đáy hố trong tư thế ngồi ếch.

Từ lúc xuống đường hầm ngọc bích cho đến lúc quay trở lại tổng cộng đã qua gần hai ngày, thời điểm Tường bị đâm rồi bị đâm đá vào khoảng 15 tiếng trước. Cơ thể Tường từ lúc đó bắt đầu biểu hiện ra nhiều biến đổi đáng kể. Vết thương ở ngực đã liền miệng, chỉ còn ê ẩm đau ngay cả khi vận động mạnh như vừa rồi. Cơ bắp toàn thân trở nên dẻo dai hơn, cứng cáp hơn, sức bật và sức bền của Tường do đó tăng lên rõ rệt. Ngoài ra, cả phản xạ thần kinh lẫn sự linh hoạt của Tường cũng tiến bộ không ít. Tất cả những thay đổi này, Tường quy về viên tinh thể đen, cậu không quá kinh ngạc, đặc biệt là khi so sánh với dị năng nhìn trước tương lai viên tinh thể đem lại.

Đang là ban đêm, vào khoảng 8 9 giờ tối. Đáy hố vẫn tối tăm và yên ắng như trước.

Tường rọi đèn pin xung quanh, không phát hiện ra bất cứ dấu vết nào của sợi dây thừng. Trên nền đất ẩm, có nhiều dấu giày dọc theo thành hố, Tường dám chắc là dấu giày của Nam bởi lẽ nó không giống với dấu vết đôi giày đinh dưới chân cậu để lại.

Ngẫm nghĩ một lát, Tường cũng bước theo dấu vết Nam để lại, về phía đầu Bắc của hố Lưỡi bò, phía trước hồ Vĩnh Trung.

-0-

Đầu hồ Vĩnh Trung.

Đầu bắc của hồ Lưỡi bò cách bờ hồ gần nhất khoảng 50m, về phía Tây là một chung cư đang xây dở. Quanh đầu hồ là một khu vực tương đối bằng phẳng, vốn là một khu phố nhỏ nằm giữa đường Hàm Nghi và đường Đỗ Quang. Những ngôi nhà còn đứng vững nhưng mất đi một phần hoặc phần lớn kết cấu của nó dưới hố tử thần đã được người ta thống nhất san bằng, cùng với cả số ít ngôi nhà còn nguyên vẹn hiếm hoi. Trên bãi đất trống, một vài lều trại được dựng lên làm chỗ nghỉ lại cho các nhà chuyên môn. Khu trại được bao vây bởi một hàng rào kẽm gai, với sự hiện diện của các loại xe cơ giới xây dựng như xe tải, máy ủi, máy xúc,...

Lang cang bảo vệ ở đầu này được mở ra một cửa nhỏ nối liền với khu trại, tại đây, người ta đã lập một kiểu thang máy đơn giản, với bốn thanh trụ, một bệ đỡ và các cáp kéo. Vào buổi tối, thang máy được kéo lên, bảng điều khiển thang máy nằm tại một tháp canh nhỏ phía trên.

Người bảo vệ trông coi thang máy là anh Minh, 45 tuổi. Vài tiếng trước, vào khoảng xế chiều 4 hay 5h gì đấy, anh đã gặp một con ma.

Khi ấy, Minh đang thưởng thức một tách cà phê bột Trung Nguyên, cái thứ này vị tuy nhạt thối nhưng có thể giúp anh tỉnh táo trong suốt ca làm việc 12 tiếng sau đó. Tiếng chuông thang máy đột ngột khiến Minh giật mình.

Minh cố thử thò đầu ra ngoài cửa tháp canh nhìn xuống, nhưng cái hồ sâu đến 30m, nếu giữa trưa may ra còn có thể miễn cưỡng nhìn thấy người ở bên dưới. Tiếng chuông trở nên dồn dập hơn. Minh không phải kẻ nhát cáy, nhưng anh nhớ rõ đã không còn tay chuyên gia nào ở trong trại. Minh gọi thêm ông bạn chịu trách nhiệm quản lý khu lều, lại gọi cả thằng nhóc cứu hộ ở chòi canh số 1 ngay bên trái trại. Khi hai tay này tới nơi, chuông thang máy vẫn đang rêu, Minh lúc đó mới nhấn nút khởi động lại hệ thống thang máy.

Năm phút sau, thang máy lên tới đỉnh, cửa mở, bên trong trống không không một bóng người.

Chà, lúc ấy ba người chứng kiến đã có một cuộc tranh luận nảy lửa, về ma cỏ, về quỷ quái, về mấy tay điện tử làm ăn chẳng ra sao. Cả ba đồng ý là không làm to vụ này, mỗi người quay trở lại với phận sự của mình. Câu chuyện có lẽ là một điểm nhấn thú vị trong cái công việc buồn tẻ của Minh, nếu không phải tiếng chuông thang máy lại đã reo lên một lần nữa. Bây giờ là 9h 15phút tối, ngày 15/9.

12. Chương 12

Tường nhấn chuông lần thứ 10. Cái nút bấm nằm lỏng lẻo cuối đầu một sợi dây điện màu vàng, với tấm bìa cứng nhỏ bên dưới ghi mấy chữ chuông thang máy.

Chắc là không bị hư, Tường nghĩ, lắng nghe thứ âm thanh xa vọng quen thuộc như khi ta bấm chuông cửa nhà.

Bốn cây trụ thép sơn đỏ rùng khẽ, Tường ngẩng đầu lên, thở phào một hơi khi nhận thấy thứ đang hạ xuống.

Tường kiểm tra lại bộ dáng của mình, muốn bao nhiêu dơ bẩn có bấy nhiêu dơ bẩn, lại thêm vết máu, trông cậu như thể một kẻ suýt chết đói giữa rừng rậm amazon. Sẽ có người chờ đợi cậu ở phía trên. Tường không biết là ai, hoặc bao nhiêu người. Nếu chỉ có một hoặc hai người, cậu sẽ cân nhắc biện pháp bỏ chạy, trường hợp đông hơn, vậy cậu sẽ kể lại tất cả những điều đã xảy ra.

Thùng thang máy tựa như một cái lồng sắt, cửa thang máy tự động mở ra khi cái thùng dừng lại. Bước vào bên trong, Tường lại thấy thêm một nút bấm nữa.

Tường bấm nút, cửa thang máy sập xuống, cái thùng rùng rùng chuyển động đi lên.

Chờ đợi Tường khi cửa thang máy mở ra lần thứ hai là một người bảo vệ. Người này vào khoảng trung niên, dáng người trung bình, làn da màu nâu sậm, mặc bộ đồ đồng phục màu xanh nhạt và chiếc áo khác ngoài

tựa như áo của sĩ quan. Trên tay ông ta là cây baton thường thấy ở cảnh sát giao thông, màu đen tuyền thay cho các sọc vàng đen trắng.

Bốn mắt nhìn nhau, Tường có thể đọc được trong mắt ông bảo vệ sự kinh ngạc, hồi hộp, thậm chí là cả một chút sợ hãi. Không để mất quá nhiều thời gian, Tường lia cây đèn pin thẳng vào mắt ông bảo vệ, nhân cơ hội người sau bị bất ngờ vội đưa tay lên che mắt, Tường xông tới, lướt qua người ông ta chạy ra ngoài.

Sau đó, Tường cầm đầu chạy thẳng, mặc kệ tiếng kêu ở sau lưng.

-0-

Ngôi nhà thuê của Tường nằm trong một đường nhỏ phía sau đường Hùng Vương, cách ngã tư Hùng - Hàm không xa, lại cách hai hồ, Vĩnh Trung và Thạch gián bốn năm trăm mét. Khi bắt đầu chuyến thám hiểm, cả Tường và giáo sư Hoàng đều đi bộ, bởi lẽ bọn họ không nghĩ ra nơi nào có thể giấu được một chiếc xe.

Sau 9h tối, thành phố Đà Nẵng không quá nhộn nhịp, người đi đường chủ yếu là các phương tiện xe máy, không ai để ý một kẻ mang ba lô chạy trên vỉa hè. Tường chạy liên tục không nghỉ, sau 10 phút thì về đến nhà.

Đứng ở cửa nhìn lên, ngôi nhà tắt đèn im lìm nhưng cho Tường cảm giác vô cùng thân thiết. Hai bên nhà, hàng xóm đã đi ngủ cả, chỉ có mỗi ngọn đèn đường ở góc phố lặng lẽ chiếu sáng.

Tường mở khóa, kéo cửa. Tầng dưới vẫn thế, một bộ sa lông để giữa nhà, bếp ăn phía sau, chính giữa là cầu thang dẫn lên tầng hai. Chiếc Wave nhật Tường đã mua để tiện việc đi lại dựng cạnh tường, đã có chút bám bụi. Tầng trên có hai phòng, một phòng Tường không dùng, phòng kia là phòng ngủ và phòng học của cậu, cửa sổ nhìn ra ngôi nhà giáo sư Hoàng ở đối diện. Ngôi nhà vẫn còn đó, nhưng chủ của nó sẽ không bao giờ trở lại.

Vắt cái ba lô lên giường, Tường cũng nằm gục xuống tấm nệm. Cậu mệt mỏi, và đã hai ngày không ngủ. Mọi việc cứ để đến mai đã, ôm ý nghĩ này, Tường chìm sâu vào giấc ngủ.

-0-

Sáng hôm sau, mặt trời lên cao độ ba con sào, Tường bị đánh thức bởi tiếng chuông cửa.

Ai đến thăm cậu vào giờ này? Tường lúc này đã tỉnh ngủ, trên người vẫn là bộ đồ bẩn máu me chưa thay ra. Khuôn mặt gã Nam không tự giác hiện lên trong đầu Tường.

Tiếng chuông cửa dồn dập, người đang bấm chuông dường như biết rõ Tường có ở trong nhà.

Vội vã thay quần áo, vắt bộ đồ bẩn vào máy giặt, Tường xuống nhà bếp lấy một con dao. Cầm dao trong tay, Tường ra mở cửa. Một bên mở khóa, một bên vận dụng khả năng nhìn trước tương lai của mình, Tường nhú mào, sau đó ngẩn ra.

13. Chương 13

Tường mở cửa.

Đứng bên ngoài là một cô gái. Mặc áo sơ mi nữ kẻ ca rô màu nâu, quần rín dài với một tấm áo khoác màu xanh dương, vị khách chỉ khoảng 20 tuổi, với những đường cong cơ thể trẻ trung và duyên dáng. Mái tóc xõa ngang vai lúc này hơi rũ xuống do cô gái cúi đầu, ánh mắt cô ẩn hiện sau những lọn tóc mai.

“Ừm, xin lỗi, mình có biết bạn không?” Tường hỏi, hơi xấu hổ vì cái áo ba lỗ và cái quần đùi mặc trên người. Tay cầm dao Tường giấu sau lưng, tay kia có xu hướng đưa lên gãi mặt.

Cô gái không trả lời ngay, dường như đang suy nghĩ gì đó, ánh mắt cô lảng tránh ánh mắt Tường. Đối với việc này, Tường chỉ nghĩ cô cũng xấu hổ vì cách ăn mặc không được lịch sự của vị chủ nhà.

“Tôi..., mình có thể vào nhà được chứ?”

Tường thực sự bối rối. Giập cửa tiễn khách? Cậu thậm chí còn chưa biết người ta là ai. Nhưng nếu mời vào nhà thì cực kì không tiện.

“Bạn vào đi.” Tường mở rộng cửa hơn, đứng sang một bên, tay phải vẫn giấu sau lưng, miệng nở nụ cười thân thiện hơi gượng gạo.

Ngay khi cô gái bước qua cửa, Tường nhân cơ hội quăng con dao trong tay vào cái sọt rác trong góc nhà phía sau.

“Bạn ngồi đi, mình đi rót nước.” Tường mời khách ngồi xuống cái ghế dài của bộ salong, cười cười khi chút bụi tung lên khi cô ngồi xuống.

Rót cho khách một tách trà, Tường cũng nhấm một ngụm để xua đi bầu không khí có phần ngượng ngùng giữa hai người.

“Trà Long tỉnh.” Cô gái nhấp một ngụm trà, khẽ thốt lên ngạc nhiên.

“Ừ, của ông già mình đây. Thứ trà này không dễ pha đâu, sợi trà đẹp và mảnh nên rất dễ gãy, khi pha...,” Tường đang chém gió thì ngừng bật. Thế quái nào cậu lại nói mấy thứ vớ vẩn này cũng không biết nữa. Cô gái nhìn Tường, trong mắt thêm một loại biểu cảm khá kì lạ, lại khá quen thuộc.

“Mình là Sương,” cô gái ngập ngừng, đặt tách trà xuống mặt bàn, nước trà màu vàng nhạt sóng sánh khe khe. “Bạn chắc không biết mình đâu, chúng ta chỉ gặp nhau vài lần trong lớp Triết học Lê nin.

Tường thoáng nhú mào, cố nhớ lại gương mặt những người bạn trong lớp. Cậu không nhớ nổi, phải có đến gần 7, 8 chục mạng nội trong lớp Tin học chuyên ngành, các lớp khác Tường càng chịu chết.

“Vây à, ha ha,” Tường cười khan, đùa hỏi. “Lớp triết có kiểm tra sao?”

“Không, chỉ là...,” Sương vẫn một bộ ngập ngừng. “Chỉ là, mình có thể hỏi lí do bạn nghỉ học mấy ngày qua được không? Bạn, bạn biết đấy, mình chịu trách nhiệm về sự chuyên cần của lớp...”

“Ồ...,” Tường đúng là đã bị hỏi khó. Cậu vội vã cầm tách trà lên giả vờ uống, đầu suy nghĩ tìm kiếm một lí do hợp lí. Bệnh? Ông già bị ốm nên cậu phải về quê thăm vài ngày? Không tồi. Tuy nhiên trước khi Tường kịp mở miệng ba hoa nói xạo thì Sương chợt nói khẽ.

“Mình biết chuyện xảy ra với Hương.”

-0-

“Bạn về đi!” Tường mở cửa tiễn khách. Cô gái tên Sương dường như muốn nói thêm gì đó, nhưng cô chỉ lặng lẽ cúi đầu, chào Tường bằng giọng rất khẽ trước khi rời khỏi.

Đóng cửa lại, Tường chạy lên trên lầu, mở cửa sổ phòng ngủ nhìn ra ngoài. Bóng lưng mảnh khảnh của Sương biến mất sau một ngã tư. 8h sáng, ánh mặt trời gay gắt, Tường không kéo rèm cửa lên mà cứ thế đóng cửa sổ lại. Đèn phòng không bật nên trong phòng tương đối tối, Tường ngồi trên ghế, nhiều cảm xúc đan xen khiến hơi thở của cậu có chút dồn dập.

“A!” Tường bắt chợt hét lớn. “Mặc kệ đi, mình còn nhiều việc phải làm. Việc trước tiên là phải tìm ra thằng khốn Nam đó.”

Tường rời khỏi nhà vào lúc 9h sáng, đột nhập vào nhà giáo sư Hoàng, sau đó bắt đầu lục loại khắp nơi. Cậu có chìa khóa nhà của giáo sư, chính xác là trong lúc lục loại trên người ông đã tiện thể lấy luôn chùm chìa khóa trong túi vì nghĩ có thể sẽ có lúc cần đến. Ngôi nhà của giáo sư cũng không có gì thay đổi so với khi Tường ghé thăm, không có dấu hiệu nào của sự đột nhập. Tên Nam có lẽ không có ý định quay lại nơi này.

Tường tìm kiếm suốt từ tầng 1 cho đến tầng 3, chờ đợi một manh mối nào đó. Trong phòng riêng của giáo sư Hoàng, Tường tìm thấy một bức ảnh chụp, trong đó giáo sư hãy còn trẻ, vào khoảng 30 hay 35 tuổi, bên cạnh ông là một phụ nữ tóc vàng. Cô cười rất tươi, trên tay còn bồng một đứa bé. Phía sau họ có lẽ là phòng trẻ, với đủ các loại đồ chơi kì cục treo khắp phòng. Tường nhét bức ảnh vào ví, sau đó tiếp tục lục lên tầng trên cùng.

Giáo sư Hoàng có lẽ sử dụng tầng ba như một chỗ chứa đồ. Bên trong nhiều loại máy móc nằm ngổn ngang, Tường chỉ nhận ra vài thứ thông dụng như máy bơm nước, máy xén cỏ, máy hút bụi, còn mấy thứ khác Tường chịu chết.

Khi Tường hoàn tất công việc đảo một vòng toàn bộ ngôi nhà của giáo sư Hoàng, mặt trời đã bắt đầu hạ xuống khỏi đỉnh chính ngọ, bụng cậu cũng đã sôi sục biểu tình. Tường chỉ định ăn qua loa, một gói mì, ít hành lá, sau đó quay lại công việc nhưng vài việc xảy ra đã kéo chú ý của Tường khỏi ngôi nhà của giáo sư Hoàng.

Bởi vì trong nhà không còn thứ gì ăn được, Tường quyết định chạy xe ra siêu thị gần đó mua một thùng mì tôm. Trên đường về chạy ngang một sạp báo, Tường tiện thể dừng lại mua luôn tờ báo ngày hôm ấy. Khi gỡ tờ báo ra xem thì có một tin tức nằm ở trang hai về một vụ mất tích. Hai người, một nam, một nữ, được cho là tung tích không rõ, không ai biết họ hiện ở đâu từ sau 10 tối ngày 15/9. Người phụ nữ, một phụ nữ trẻ đẹp, 38 tuổi, tên là Hoàng Mai Hoa, vợ cũ của một giáo viên tiểu học. Vốn, Tường sẽ không đọc lại tin này lần thứ hai nếu không bởi vì tên tay giáo viên là Trần Huy Nam. Không có ảnh của Nam, cũng như không có thông tin gì khác, nhưng Tường không thể không nghĩ tới gã Nam đã đâm cậu một dao dưới đường hầm ngọc bích.

“Là trùng hợp sao?” Tường tự hỏi. “Dù sao cũng phải tìm hiểu về người này!”

14. Chương 14

4h chiều. Tường đang lên mạng với hi vọng đọc thêm được tin tức về vụ việc được in trong báo, đồng thời gõ cái tên Trần Huy Nam vào google, thậm chí thử search danh bạ điện thoại của thành phố Đà Nẵng. Tường rất ít khi đọc báo mạng, cho rằng chúng phần lớn là báo lá cải, chỉ giỏi đưa tin vẹt và tung tin đồn thất thiệt. Giờ có việc cần đến, Tường nhận ra mở báo mạng cũng không đến nỗi chỉ giỏi chém gió, nhưng cũng chẳng có được tin gì hay ho hơn những gì có trong tờ Tin buổi sáng.

Về vụ danh bạ điện thoại, quả là một cố gắng vô vọng. Nếu Tường muốn tìm kiếm một công ty lớn hoặc một cửa hàng danh tiếng nào đó thì còn có thể, tìm địa chỉ một người dựa vào tên của họ trừ phi Tường sống ở Mỹ.

Khi Tường đã có phần chán nản, bắt đầu suy tính tới các biện pháp tốn công sức khác kiểu như chạy xe tới các trường tiểu học trong khu vực hỏi thăm về một ông thầy tên là Trần Huy Nam thì bất chợt một cái tên nẩy lên trong đầu Tường, trường tiểu học Hoa Lư. Nếu gã Nam đúng là Trần Huy Nam, lại là giáo viên trường Hoa Lư, vậy không thể tốt hơn. Nhưng có gì đó mách bảo Tường sẽ không dễ dàng như thế, lại nói tiếp, Tường chẳng tin tưởng vào linh tính lắm.

“Kính coong!”

Dòng suy nghĩ bị cắt đứt bởi tiếng chuông cửa, lần thứ hai trong ngày. Tường không có nhiều bạn, mấy đứa bạn thân thì đều ở Quảng Ngãi. Ở Đà Nẵng này, khách tới chơi thường sẽ gọi trước qua di động, cái kiểu tới tận nhà bấm chuông đúng là hiếm, nếu không muốn nói là chưa từng xảy ra.

Năng lực nhìn trước tương lai của Tường, như tên gọi, chỉ có thể nhìn thấy những việc chắc chắn sẽ xảy ra. Nếu Tường không có ý định mở cửa, vậy cậu không thể dùng nó để nhìn trước người ngoài cửa là ai, cho nên ngay cả khi đã thấy được gương mặt vị khách, Tường không thể không mở cửa.

“Ừm... Sương?” Tường là một thằng khá lạnh tính, nếu là kiểu người thô lỗ có lẽ đã sập cửa lại rồi.

“Xin... Xin chào. Minh..., mình..., mình có thể mời bạn ăn tối được không?” Cô gái nhỏ nhưng sự can đảm khiến nhiều thằng đàn ông phải bội phục, trên tay cô là một cái túi lớn, Tường thoáng nhìn qua cũng đại khái đoán được có đồ ăn ở bên trong.

Bất đắc dĩ, Tường lại phải mời Sương vào nhà. Không khí lúc đó muốn bao nhiêu lúng túng có bấy nhiêu lúng túng. Sau một hồi bận rộn, Sương cuối cùng cũng soạn xong các thứ cô đem theo đặt lên bàn.

“Chỗ mình làm ở đối diện một quán ăn Nhật. Bọn họ..., bọn họ vẫn thường để dư lại ít đồ ăn... A! Không phải đồ thừa đâu.” Sương giới thiệu, trên bàn là thứ đồ ăn nổi tiếng Nhật bản, sushi. Tường thì vẫn ngồi đực mặt ra.

“E hèm,” giả dò ho khang cho đỡ căng thẳng, Tường với tay lấy cái điều khiển tivi ở trên bàn nhấn nút Power. Phải nói, Sony màn hình phẳng 64,3 inch cứu Tường một bàn thua trông thấy. Tường mở đúng ngay kênh thời sự.

“Bạn không thích sao?” Sương lại hỏi.

Tường vội vã lắc đầu, sau đó lại vội vã gật đầu.

“Không, tất nhiên là mình thích sushi chứ. Đặc biệt là sushi cá hồi, vừa béo lại vừa thơm...” Vừa nói vừa so đũa ột lát sushi vào miệng, Tường quên búng chấm vào nước tương. Vị chua ngọt cộng với lát cá hồi béo ngậy hòa quyện cho ra một loại vị giác rất lạ. Nhiều người thích vị này, cũng có nhiều người không thích. Riêng Tường lúc ấy chẳng mấy để tâm, cậu đang bận suy nghĩ xem rốt cuộc là chuyện quái quỷ gì đang xảy ra. Tường tự nhận bản thân không quá khó coi, nhưng còn lâu mới đạt tới mức người gặp người thích gái gặp gái yêu. Tường chẳng biết gì về cô gái trước mặt, và cô ấy thì, khỉ thật, cũng rất dễ coi.

Im lặng một lúc trong khi Tường nhai nhồm nhoàm cục cơm trong miệng. Anh chàng trên ti vi thì vẫn bằng cái giọng đều đều kể về một vụ rơi máy bay nào đó bên Irắc.

”Tiếp theo phần tin quốc tế là phần tin thời sự trong nước....

”Rạng sáng nay, vào lúc 7h theo giờ địa phương...

Màn hình tivi bất chợt nhiều sóng khiến cả Tường và Sương đều phải ngẩng đầu nhìn. Sau một lúc, tín hiệu ổn định trở lại, trên ti vi là một cảnh hoàn toàn khác.

“Xin chào. Tao là Nam!” Gương mặt của kẻ mà Tường đánh chết cũng không đời nào quên được, những đường nét thanh tú che giấu vẻ dữ tợn đầy hoang dại.

Máy quay sau đó lia một vòng. Toàn cảnh phòng thu lần lượt hiện lên trên tivi. Các nhân viên của đài truyền hình quỳ trên đất, hai tay để ở sau đầu, vẻ mặt nơm nớp lo sợ. Gã Nam ngồi vắt chéo chân trên cái bàn hình cánh cung thường thấy trong các bản tin thời sự, một tay gã cầm súng, tay kia ôm chặt eo một người phụ nữ.

Ngay cả qua tivi Tường cũng có thể thấy rõ cơ thể run rẩy từng đợt của người phụ nữ. Cô ta mặc một bộ váy bó sát người màu đỏ, cơ thể đầy đà đầy đặn, ngực không ngừng phập phồng lên xuống. Trên mặt, dấu bị nước mắt làm nhòe phấn son, vẫn có thể nhận thấy những đường nét sắc xảo, chỉ là, sự sắc xảo ấy đã bị sợ hãi làm lu mờ.

-0-

Đài truyền hình Đà Nẵng.

Nằm trên đường Lý Thường Kiệt, đài truyền hình Đà Nẵng gồm một dãy nhà 2 tầng, một bãi đỗ xe khá rộng rãi cộng với một trụ Ăngten lớn.

Tòa nhà lúc này bị lực lượng cảnh sát cơ động 113 vây chặt. Những người lính mặc áo chống đạn và mũ cối, trang bị súng lục ổ quay 6 viên, với baton, khiên chống đạn và cả lựu đạn cay, lựu đạn khói các loại đã sẵn sàng ột cuộc đột kích bất ngờ.

Phòng thu nằm ở tầng 2, phòng số ba tính từ cầu thang bộ. Cửa phòng tự động mở ra trước khi lực lượng cơ động phá cửa, tên khủng bố là kẻ mở cửa, gã giơ cao hai tay lên quá đầu, khẩu súng lục nằm vắt vẻo nơi ngón trỏ tay phải.

“Nào, bình tĩnh nào!” Nam cười, đột ngột chìa súng vào người cảnh sát gần nhất.

“Bắn!” 12 khẩu súng đồng loạt nhả đạn. Nam biến mất, cơ thể gã bất chợt mờ đi, trở thành một vệt đen, chìm xuống cái bóng của chính gã. Mảng tối trên sàn di chuyển cực nhanh, tựa như một con rắn, thoáng cái chui vào cái bóng của một người cảnh sát.

Rồi, cơ thể Nam chui lên từ cái bóng, ngay phía sau anh chàng cảnh sát 113 còn đang ngơ ngác, súng lục trong tay gã chìa ngay thái dương anh.

“Tao đã bảo là bình tĩnh!” Nam cười khê. “Mà chúng mày chắc cũng chẳng dám bắn nữa đâu nhỉ?”

15. Chương 15

“Vào cả bên trong đi!” Nam ra lệnh. Mười một thành viên của đội cơ động ngoan ngoãn làm theo lời gã, người duy nhất dám phản kháng đã nằm lại ở bên ngoài.

“Tao mượn khẩu súng. Cảm ơn. Chúng mày có thể quỳ xuống bên cạnh đám kia.”

Nam nhìn số lượng con tin giờ đã tăng hơn gấp đôi, tổng cộng 21 người, ra hiệu cho người nhân viên cầm máy quay chìa ống kính về phía họ. Gã kiểm tra đoạn phim trên cái màn hình ở đối diện với trường quay, bắt đầu điều chỉnh tạo dáng.

“Mày có chắc là đang chiếu trực tiếp không? Giờ tao sẽ gọi ột người bạn, mày biết đấy, tao sẽ phải bắn vỡ sọ một thằng nào đấy nếu chúng mày đang làm trò qua mặt tao.” Nam nói, rút di động trong túi ra.

“Tốt đấy!” Nam gạt đầu với tay quay phim, gấp cái di động bỏ lại vào túi.

“Giờ thì, vợ yêu quý của anh, anh đã chuẩn bị sẵn một tiết mục mà em sẽ rất thích.” Nam ôm chặt người phụ nữ vẫn run rẩy đứng cạnh bàn vào lòng, kề miệng lên má cô ta hôn chụt một cái.

“Giờ thì, vợ của anh, hãy chọn một người trong số bọn họ cho anh.” Nam âu yếm người phụ nữ trong tay, cô tỏ ra cực kì hoảng loạn, nước mắt lại đã lăn dài trên má.

“Không, mình ơi, em yêu mình mà, em yêu mình mà!”

“Câm ngay!” Nam nạt lớn, bất ngờ thò tay bóp cổ vợ gã. Cô bị ngạt buộc phải há miệng ra để lấy hơi, Nam thuận tay nhét luôn họng súng vào miệng cô.

“Nghe cho kĩ, vợ của anh, chọn ra một người, hoặc anh sẽ chọn em!”

Nam buông tay, vợ gã sau một hồi ho khan thì run rẩy giơ tay lên, chỉ về phía các con tin. Những người này vẻ mặt tái mét, mồ hôi vã đầy mặt, vài người răng trên va vào răng dưới lập cập. Ngón tay của người phụ nữ dừng lại, Nam nháy mắt, gọi lớn.

“Đứng lên. Đứng, tao nói mày đấy! Nhanh lên trước khi tao ày một viên vào đầu!”

Người đàn ông xấu số đứng lên. Áo sơ mi dài bỏ vào quần tây, bụng hơi bự, kính cận đeo trên mặt, tuy sợ hãi nhưng người đàn ông vẫn cố gắng giữ bình tĩnh, từ từ đi lại chỗ Nam theo ra hiệu của gã.

“Mày tên gì?”

“Đinh Hoàng!”

“Đinh Hoàng hả? Tên hay đấy,” Nam bĩu môi, đánh giá Hoàng một lượt. “Tao có thể biết chức vụ của mày là gì không?”

“Tôi là biên tập viên, từng có thời gian làm nhà báo cho tờ Tin buổi sáng.” Hoàng trả lời, giọng anh hơi run nhưng câu cú vẫn rõ ràng.

“Mày có vợ chứ? Gia đình hạnh phúc không?” Nam lại hỏi.

“Tôi...,” Hoàng ngần ngại. Nam lập tức kéo cò súng ra sau, tiếng tách khô khốc khiến Hoàng giật mình. “Tôi đã có vợ và một con gái, chúng tôi rất hạnh phúc.”

“Vợ mày làm gì?” Nam tiếp tục hỏi, ánh mắt gã neho lại đầy nguy hiểm, khiến người ta có cảm tưởng gã sẽ bắn ngay lập tức nếu Hoàng chần chừ.

“Vợ tôi là nhân viên ngân hàng ACB.” Mồ hôi đã ướt đầm hai bên thái dương của Hoàng.

“Con gái mày làm gì?”

“Con bé vẫn còn đi học.”

“Vậy sao, Hoàng này, tao thích mày đấy. Nhưng tao không thích kiểu trả lời của mày. Mày cần phải nói kĩ hơn, hiểu không, Hoàng, kĩ hơn!” Nam nhẹ giọng, gần như thì thầm, nhưng cả phòng thu ai nấy đều rùng mình.

“Nhà mày ở đâu?”

Không có câu trả lời, Nam rướn người lên, bóp cò. Cò súng bật đánh tách, Hoàng nhắm chặt mắt chờ đợi. Tuy nhiên hòng súng đen kịt không nhả đạn, tiếng tách khô khốc là tất cả những gì vang lên trong phòng.

“Ha ha ha, ha ha, ha ha ha...” Nam cười to. “Tao đã nói là tao thích mày đúng không. Xem như hôm nay là ngày may mắn của mày đi.”

Nam quăng khẩu súng, nhìn quanh phòng một lượt. Di động trong túi gã đổ chuông. Nam nhấc máy lên.

“Vẫn còn lên sóng hả. Tốt, cảm ơn nhé!”

“Vậy là không thằng nào qua mặt tao cả, rất tốt, giờ chúng ta có thể vào thẳng tiết mục chính.” Nam dừng lại một lúc để đảm bảo những người khác đều đã nghe rõ lời gã. “Tao sẽ cho anh bạn Đinh Hoàng 15 phút, trong vòng 15 phút, nếu có bất cứ ai gọi tới để kể về một lỗi lầm của anh ta, càng xấu xa càng tốt, và tao xác nhận là nó thú vị và trung thực, tao sẽ tha mạng cho Hoàng.”

“Mày không phải là một thằng quân tử chứ, cả đời chưa từng làm gì xấu xa?” Nam chìa khẩu súng gã mượn từ một trong số những cảnh sát cơ động vào mặt Hoàng. “Hoặc mày giỏi tới nỗi chẳng ai biết về nó? Nếu thế thì tao rất tiếc ày đấy!”

-0-

“Thằng khốn bệnh hoạn!” Đội trưởng đội cơ động quận sáu, thiếu úy Trần Đình Cát không nhin được chữ tục một câu. Diễn biến trong phòng thu đều được Cát và tiểu đội 12 người dưới quyền thấy rõ qua màn hình lớn của màn hình đặt ở trong thùng xe.

“Đội trưởng, chúng ta làm gì bây giờ? Bên quân đội đã nói ít nhất phải nửa tiếng nữa mới tới nơi được. Hơn nữa giọng của gã nghe máy dường như nghĩ là chúng ta nói đùa!”

“Đùa? Một thằng điên người mang năng lực Xman có thể chui vào trong bóng của hắc để né đạn là chuyện đùa? Khốn thật, nếu không phải đội Đại bàng đều đã bị hạ, tôi cũng sẽ nói là có thằng nào đang đùa!” Cát gầm gừ, đầu anh căng như quả bóng sắp xì hơi.

Ngoài đường chợt vang lên tiếng xe máy. Cát nhíu mày, đoạn đường này đã được phong tỏa, bên giao thông làm ăn thế nào lại để một chiếc xe lọt được vào đây?

Cát ra hiệu, hai người lính dưới quyền hiểu ý lập tức nâng súng tiến lên chặn đường. Chiếc xe dừng lại trước mặt bọn họ, khi đèn xe tắt đi, Cát có thể nhìn thấy người điều khiển chỉ là một thằng nhóc lông cừu chưa mọc hết, thằng này lại còn mang mũ len bên dưới nón bảo hiểm, chỉ để lộ ra đôi mắt. Khi anh hất đầu ý bảo lính của mình tự xử lí thằng nhãi, nó bỗng hét to.

“TÔI CÓ THỂ GIÚP!”

16. Chương 16

Hai tay 113 khựng lại, vẻ mặt giấu sau lớp kính mờ của mũ giáp Tường không thấy rõ ràng, nhưng cả hai rõ là đang cười nhạo cậu. Tường xông tới, chộp áo một trong hai người nhấc bổng lên, sau đó chuyển thân

quảng ngược anh ta ra sau.

“Bộp!” Tiếng cơ thể va chạm vào mặt đất như một cái công tắc được gạt xuống, mọi âm thanh quanh đây im bặt.

“Cậu là ai?” Cát tiến tới, lính của anh tản ra vây Tường vào giữa. Tường có thể cảm nhận được ánh mắt của người đàn ông cao lớn trong bộ quân phục đen đang đánh giá cậu, đặc biệt dừng khá lâu trên mặt, hoặc nên nói là cái mũ len trùm kín đầu Tường.

“Tôi có thể giúp. Chỉ cần cho tôi mượn một khẩu súng, một quả lựu đạn khói và tôi sẽ giúp các anh giải quyết cái gã đang bắt con tin trong kia.”

Tiếng xì xầm nổi lên. Cát đưa tay ra hiệu im lặng, vẫn không ngừng đánh giá Tường, cuối cùng hỏi một câu.

“Cậu có gì để đổi phỏ tên trong kia?”

“Tôi có thể nhìn trước tương lai!”

-0-

Trong phòng thu đài truyền hình Đà Nẵng.

Nam gõ nhịp lên bàn bằng đầu khẩu súng lục, mắt gã thi thoảng liếc nhìn đồng hồ. Gã không nói, trong phòng không ai dám lên tiếng, chỉ có tiếng máy quay rè rè, tiếng thở hổn hển, tiếng sục sục...

“Mười phút rồi.” Nam lại nhìn đồng hồ lần nữa, thông báo ngắn gọn. Gã nâng súng chĩa vào mặt Hoàng, người vẫn đứng im nãy giờ. “Có lẽ cũng chẳng cần đợi nữa đâu nhỉ.”

“Anh đã nói là 15 phút, anh không thể nuốt lời như vậy!” Một trong số con tin đang quỳ trong góc bỗng kêu lớn, một phụ nữ với mái tóc xoăn bồng bềnh sau đầu và bộ vét công sở thanh lịch, giờ đã nhăn nhúm do phải quỳ quá lâu.

Nam liếc nhìn người phụ nữ, khóe miệng gã nhếch lên, súng trong tay đổi hướng chĩa về phía cô.

Hoàng chớp thời cơ chồm tới. Anh không phải kiểu người to lớn nhưng sở hữu đôi bàn tay to bè khi nắm lại bự gần bằng trái bưởi. Cú đâm toàn lực của anh nện thẳng vào không khí, Hoàng mất đà, chúi người lên mặt bàn. Vài cái ly thủy tinh cùng cái gạt tàn thuốc và một bình hoa nằm trong tầm với của Hoàng bị tay anh quệt trúng trong lúc cổ lấy lại thăng bằng, rơi loảng xoảng xuống sàn, mảnh vỡ tung tóe khắp nơi.

Nam xuất hiện phía sau khi Hoàng vừa dợm đứng thẳng lên, hòng súng lạnh lẽo đặt ngay sau gáy Hoàng.

“Đoàng!”

Khẩu lục nhả đạn, tiếng nổ đanh, gọn. Một mảng máu lớn bắn lên mặt bàn, nhuộm nó đỏ lôm. Cơ thể Hoàng ngã lại xuống chính cái bàn anh vừa chống tay đứng lên.

“IM HẾT!” Nam rống lên. Mọi tiếng kêu gào hoảng sợ trong phòng bị tiếng rống của gã dập tắt.

“Thằng kia, tiếp tục quay phim!” Nam vẫy súng về phía máy quay. “Còn em, lại đây với anh!”

Chọn chỗ mặt bàn không bị máu bắn tới ngồi xuống, Nam lại ôm vợ gã vào lòng. Biểu cảm trên mặt Nam khá kì dị, gương mặt gã hết nhăn lại giãn, khiến trái tim những người khác cũng theo đó mà nhảy loạn. Cuối cùng, vẻ mặt Nam trở nên thờ ơ.

“Tao bắt đầu thấy chán. Chơi không vui gì cả. Có khi nên bắn sạch chúng mày rồi kiếm chỗ nào thú vị hơn...”

Đám con tin nhôn nhao, chỉ cần Nam nổ súng lần nữa bọn họ sẽ mạnh ai nấy chạy. Chẳng ai nổi lên được bất cứ ý định nào chống lại Nam, bọn họ đã tận mắt chứng kiến năng lực quỷ dị không thật của gã.

-0-

Cát nhìn chăm chăm vào màn hình, màn nổ súng vừa rồi của Nam đã lôi chú ý của anh rời khỏi thằng nhóc kì lạ đội mũ che mặt.

“Chúng ta sắp hết thời gian rồi, đội trưởng. Nó là một thằng điên!”

Cát gật đầu đồng ý với nhận xét này. Thằng kia từ lúc bắt con tin uy hiếp thì không đưa ra điều kiện gì. Mà thật ra, một thằng sở hữu thứ năng lực khó tin như thế có lẽ chẳng cần phải ra điều kiện.

Cát rời khỏi thùng xe quay lại chỗ thằng nhãi che mặt. Cái kiểu đứng ngồi không yên cộng với đôi cổ ngóng vào trong xe cho thấy nó có vẻ thật lòng muốn giúp. Biểu hiện của nó cũng không tồi, có lẽ..., Cát cười với suy đoán của chính mình.

“Được rồi, đây là súng và lựu đạn như cậu đã yêu cầu.” Cát đưa súng của mình cho Tường, đồng thời tháo luôn quả lựu đạn khỏi bên hông. “Mà này, cậu tên gì?”

“Tường!” Tường nhận súng và lựu đạn, tay khẽ run lên.

“Tốt. Tường này, kế hoạch là gì?”

17. Chương 17

Quay trở lại phòng thu nơi Nam sắp sửa trở thành một kẻ nổ súng hàng loạt.

“Khoan đã!” Một trong số những người lính 113 bị bắt làm con tin bỗng đứng dậy. “Tôi sẽ chơi trò chơi của anh.”

“Ồ, mày có vẻ tự tin. Được thôi, lại đây đứng cạnh anh bạn này.” Nam chỉ xuống cái xác của Hoàng.

“Mày tên gì?”

“Phương Hoàng Long! Tiểu đội trưởng tiểu đội Đại bàng, nguyên hạ sĩ bộ đội lực quân quân khu bốn!” Long trả lời, ngực ưỡn cao, giọng anh đồng dục.

“Chà, chúng ta có một gã bộ đội ở đây.” Nam đánh giá Long như đã đánh giá Hoàng trước đó. “Mày dám chắc là mày sẽ thắng trò chơi chứ hả, lần cuối mày về nhà là khi nào vậy?”

“Hiện tại tôi làm việc cho đội cảnh sát cơ động 113 trực thuộc trung ương thành phố Đà Nẵng, dưới quyền chỉ huy của Đại tá Trần Đình Trung, trực tiếp dưới quyền của thiếu úy Trần Đình Cát. Mỗi tháng có ba ngày nghỉ phép, tôi sử dụng để về quê thăm vợ con ở Huế.”

“Tận Huế cơ à? Sao mày không ở Huế mà làm cơ động? Ra đây làm gì?”

“Do trung chuyển từ cấp trên.” Long trả lời.

“Hừm, hi vọng mày sẽ còn về Huế được.” Nam nhún vai. “Mà này, dân Huế liệu có xem đài Đà Nẵng không vậy? Nếu không thì cơ may của mày giảm xuống không ít rồi đó.”

“Việc đó anh khỏi phải lo.” Long không ngờ còn có thể đáp trả lại Nam như vậy, khiến tên giết người bất ngờ há cả miệng ra.

“Hê, mày được lắm. Trò chơi bắt đầu!” Nam tuyên bố sau khi thoáng nhìn đồng hồ.

-0-

Bên ngoài, Cát thiếu úy hít sâu một hơi.

“Bắt đầu!”

-0-

Điện thoại di động trong túi Nam đổ chuông, bài Thiên thần bóng tối khẽ ngân những lời mở đầu của một điệp khúc du dương sâu thẳm.

Nam bấm nút nghe, một tiếng rít chói tai khiến gã giật mình đánh rơi cái điện thoại. Cùng lúc, cửa phòng bị đập mở từ bên ngoài.

Tường, vẫn trùm kín mặt, xuất hiện ở ngưỡng cửa, súng lục chìa thẳng vào Nam, nhả đạn.

“Đoàng!”

Nam biến mất, Tường quay ngoắc ra sau, bắn phát thứ hai. Cái bóng vừa chui lên từ dưới chân cậu thét lên đau đớn, lần nữa biến mất. Tường không dừng lại, chìa súng về phía Long. Long đang ôm chặt người phụ nữ được cho là vợ của Nam cố ép cô cúi thấp người xuống nấp sau cái bàn biến sắc, vội vã đẩy cô gái về phía trước, đến lượt mình cũng chồm lên từ phía sau đè lên người cô.

“Đoàng!”

Long cảm thấy một cơ thể ngã lên lưng mình, khiến anh hụt tay đè xuống người nằm bên dưới. Cô gái đau đớn kêu a một tiếng. Máu nhỏ giọt trên đôi vai trần của cô.

“Đoàng!” Tường bắn phát thứ tư vào đầu Nam, cơ thể gã gãy một cái cuối cùng trước khi chết hẳn, phủ phục trên lưng Long bất động.

-0-

“Báo cáo! Đối tượng 1 đã bị hạ!”

“Nhanh như vậy?” Cát hơi giật mình, diễn biến cuộc tấn công được máy quay của đài truyền hình Đà Nẵng thu hết, thằng nhóc nổ súng dứt khoát và chính xác đến nỗi Cát cũng phải thán phục.

“Tiến hành kế hoạch Bắt giữ!” Cát hét vào bộ đàm, sau đó quay sang tay phụ tá ngồi bên cạnh. “Cát chương trình ngay lập tức, đội giải cứu con tin sẵn sàng, tôi không muốn bắt cứ ai rời khỏi đây hôm nay mà chưa thông qua thẩm vấn!”

“Rõ!”

Tay phụ tá vừa “rõ” xong thì bộ đàm của Cát bỗng vang lên tiếng người thét lớn.

“Báo cáo, đối tượng 2 đã thoát xuống tầng dưới. Nhắc lại, đối tượng 2 đã thoát xuống tầng dưới.”

“Thoát? Bằng cách nào, nó cũng chui vào bóng của mình hả?” Cát gào lại.

“Không..., đối tượng sử dụng lựu đạn khói chỉ huy đã đưa cho!”

Cát ngẩn ra, sau đó đập tay xuống bàn điều khiển một cái rầm, khiến cả thùng xe hướng ứng rung lên.

“Đội trưởng, chúng ta có tiếp tục truy bắt hay không?” Giọng rè rè từ máy bộ đàm lại vang lên.

“Không, mười hai người các cậu ở trên đó cả...” Cát lầm bầm, anh đã dồn toàn bộ lực lượng còn lại vây ở bên ngoài phòng thu để tùy cơ ứng biến, kết quả cả đám trở thành mồi ngon cho quả lựu đạn khói anh cho thằng nhóc đó mựn.

“Năng lực nhìn trước tương lai sao? Quả là tương lai, luôn luôn bị thằng nhóc chiếm tiên cơ...,” Cát thở dài. Đám quái nhân dị nhân để sau, trước mắt anh là một vụ bắt cóc nổ súng với hai người chết, một đoạn truyền hình trực tiếp đầy bạo lực và máu me, ừm, và cả một khẩu súng bị mất nữa...

“Kiểm soát tình huống! Tôi muốn mọi thứ ở yên vị trí của nó khi bên bộ đội tới đây!”

“Rõ!”

18. Chương 18

Ngã tư Nguyễn Du, Đống Đa, cách đài truyền hình Đà Nẵng khoảng hơn trăm mét.

Đường phố vẫn tấp nập người qua lại. Tường ngoắc một chiếc taxi đậu bên đường cách đó không xa. Chiếc taxi màu xanh dương của hãng taxi Mailinh chậm chạp mãi mới lăn bánh tới chỗ Tường đứng. Tay tài xế thò đầu ra, vẻ mặt hơi khó chịu như kiểu đang ngủ thì bị đột ngột đánh thức. Gã ngẩng nhìn Tường, hỏi:

“Đi đâu, anh bạn?”

“Tôi ngã tư Hùng Vương, Hàm Nghi.”

Lại liếc dọc lên xuống Tường một lần nữa, cuối cùng tay tài xế bảo, “vào đi”.

Xe lăn bánh. Tường tận dụng khoảng thời gian ngồi trong xe suy tư.

‘Mình vừa rước thêm một đồng rắc rối’, Tường thầm nghĩ, thở dài. Ngay khi biết được chuyện gì đang xảy ra trên tivi, Tường lập tức có hành động. Đầu tiên, cậu “lịch sự” mời Sương về, tiếp theo, chạy vắt chân qua nhà giáo sư Hoàng, chôm chiếc dream của ông chạy tới đài truyền hình, trên đường có ghé một tiệm quần áo sắm một cái mũ len.

Màn bắn nhau sau đó tạm không nhắc đến, Tường sử dụng quả lựu đạn khói ném ra ngoài hành lang bên ngoài phòng thu trước khi máy tay 113 kịp có hành động gì, lợi dụng khói, hỗn loạn, cộng với dị năng của mình thành công trốn thoát, để lại chiếc Dream cùng một xác chết sau lưng. À, theo thứ tự thì phải là một xác chết cùng một chiếc Dream mới đúng. Giữa Tường và Nam là một câu chuyện ngắn, đầy máu và thuốc súng, cậu không cảm thấy hối hận gì khi bắn chết hắn, một tên điên với ít nhất ba mạng người dưới tay.

Bên cảnh sát sẽ sớm lần ra tung tích của chủ nhân chiếc Dream, giáo sư Hoàng, cộng với tin tức điều tra được từ tên Nam, ngày mà họ gõ cửa nhà Tường có lẽ không xa. Vấn đề là, Tường sẽ làm gì? Cậu sở hữu 97 viên tinh thạch đen có khả năng giúp con người đạt được sức mạnh siêu nhiên, bản thân cũng nắm khả năng nhìn trước tương lai, một bí mật tầm cỡ thế giới. Chỉ cần có chút đầu óc cũng biết được những khả năng bí mật này mang lại. Việt Nam có thể dùng nó để bước một bước lớn trên vũ đài thế giới, hoặc cũng có thể vì nó mà dẫn đến nhiều tai họa. Dẫu thế nào, Tường không có ý định giấu giếm, vì giấu giếm cũng không được.

‘Mai mình sẽ về nhà, thăm mọi người một chút, ai biết được chuyện gì sẽ xảy ra khi mình nộp mấy viên tinh thạch lên cơ chứ.’ Tường âm thầm quyết định, hơi tiếc nuối vì đã không thể sống một cuộc sống bình dị của một siêu nhân ẩn danh không ai biết đến.

Xe dừng, Tường xuống xe móc ví trả tiền, mặt bỗng tái đi. Tay tài xế nhìn cậu nghi ngờ, bộ dáng như kiểu sẵn sàng lao tới bóp cổ Tường nếu cậu có ý định quỵ tiền bỏ chạy.

Tường nhún vai, lôi ra tờ 500 nghìn.

Nhận tiền thoối, đổi theo chiếc taxi chạy đi, Tường bỏ tay vào túi quần. Trong túi, da tay cậu chạm phải cái lạnh lẽo của kim loại. ‘Bố khỉ, quên trả khẩu súng mất rồi!’

-0-

Trước cửa nhà mình, Tường gặp Sương.

‘Tuyệt, cô nàng cũng sắp mời mình làm một chuyến khác xuống lòng đất chẳng?’ Vừa nghĩ, Tường vừa mỉm cười với Sương. Người sau chỉ lặng lẽ ngắm nhìn Tường, sau một lát, cô chợt nói.

“Bạn là người đã xông vào đài truyền hình!”

Một thoáng im lặng.

“Sao cô..., sao bạn biết?”

“Quần áo bạn mặc.”

Tường thở dài, tra chìa mở cửa.

“Bạn vào trong một lát chứ?”

Sương gật đầu.

-0-

“Chuyện là như thế!” Tường liếm môi, suốt 15 phút nói không ngừng khiến cổ họng cậu đã có chút khô khốc.

“Bạn định sẽ làm gì?” Sương hỏi, nhìn mấy viên tinh thạch nằm dưới đáy cái balô.

“Mình định sẽ đưa cho cảnh sát, à, không phải đưa liền đâu, có lẽ là vài ngày nữa.”

Sương cau mày, có vẻ đang suy nghĩ rất lung.

“Bạn chắc là không muốn chạm vào chúng hả? Ý mình là, bạn có thể đạt được một siêu năng lực đấy!”
Tường hỏi, một ý tưởng chợt nảy trong đầu cậu. “Mình sẽ không nói gì với cảnh sát đâu.”

Sương không trả lời. Trông cô có vẻ buồn buồn. Tường đang định nói thêm vài câu quảng cáo về đồng tinh thạch đen thì chợt cảm thấy tội lỗi khi ngắm nhìn gương mặt thanh tú với những biểu cảm dịu dàng của cô, không nhận ra mắt Sương nhìn mình đắm đắm.

“Bạn không cần phải nộp chúng lên.” Sương bắt chợt đề nghị.

19. Chương 19

17/9/20xx. Tờ mờ sáng.

Bán đảo Sơn Trà, thành phố Đà Nẵng.

Tại một địa điểm nằm giữa Bãi Bụt và Bãi Đá Nam, phía sau lưng chùa Linh Ứng 1km, nơi sườn núi Sơn Trà.

Chiếc máy bay tàng hình số hiệu X13B5 chui khỏi tầng mây, hình dáng khí động học tuyệt hảo bắt chước loài cá đuối cho phép X13B5 thoát khỏi mọi radar định vị mặt đất, cũng như bộ nhiễu sóng cực kì tối tân giúp nó thoát khỏi sóng định vị tầm cao.

Lướt qua triền núi, bụng máy bay mở toang. Chiếc X13B5 không ngờ lại có cả chức năng vận tải, từ khoang bụng máy bay, một chiếc Mercedes Ben, hoặc một thứ phương tiện bốn bánh có vẻ ngoài cực giống một chiếc Mercedes Ben 16 chỗ phóng ra ngoài, hệ thống dù hãm bật ra với bốn khối cầu khổng lồ mà mỗi cái to gấp rưỡi bản thân chiếc xe, kết hợp với hệ thống lò xo gắn ở bánh xe giúp chiếc Mercedes chạm đất an toàn.

Khi khói bụi từ cú va chạm tan đi, chiếc X13B5 cũng đã biến mất trên nền trời, nơi sườn núi chỉ còn một chiếc Mercedes đen bóng lộn bắt đầu lăn bánh lao xuống triền dốc.

Trong xe, ở ghế lái ngồi hai người, Michael, một gã lính đánh thuê người mỹ, tóc vàng mắt xanh, 36 tuổi cùng với Dick, cũng là một tên lính đánh thuê khác, đầu trọc vạm vỡ.

Vách ngăn giữa ghế lái và thùng xe phía sau rung lên ầm ầm, một giọng nữ hét to kèm với mỗi lần rung.

“Ê Michael, anh làm ơn lái xe đường vòng một chút, tôi không tài nào pha trà được nếu cái xe cứ giông dữ dội như thế này.”

“Im đi Haibara! Cô em lần nào cũng muốn thử cái trò pha trà đó, cẩn thận lại đổ vào ”vợ” của thằng Richard!” Gã Dick gào lên khoái trá, không rõ vì nghe được sự khó chịu trong giọng nói của Haibara, hay vì màn đua xe đầy nghệ thuật của Michael.

Chiếc Mercedes xuống đến đường cái, đường Hoàng Sa sau khoảng 15 phút lạng lách, tông ngã mọi chướng ngại vật, điều kì lạ là mũi xe không hề có lấy một vết trầy xước nào.

-0-

Michael đeo kính râm lên mắt, kéo cổ áo vét cho hơi nóng trong người thoát ra. Hôm nay gã mặc một bộ vét đen, từ đầu tới chân trông giống hệt một tay doanh nhân ngoại quốc, hay mấy gã trong phim Men in

Black, kiểu ăn mặc ưa thích của gã mỗi khi có nhiệm vụ trong đô thị. Tay phải giữ chặt vô lăng, tay trái đưa lên ấn vào thiết bị ở cổ, gã hỏi:

“Richard, mày cần bao lâu để tìm ra thằng nhóc đó?”

“Đang truy cập dữ liệu vệ tinh...”

“Tao hỏi là bao lâu nữa, không hỏi mày đang làm gì.” Michael ngắt lời gã đồng bọn.

“Tao không biết, có thể là vài phút, cũng có thể mất cả ngày trong trường hợp tao buộc phải rà soát toàn bộ dân cư của cái thành phố này, rồi so sánh với các ảnh chụp...”

Dick ngồi bên cạnh đột ngột chen vào giữa câu chuyện.

“Nó bịt mặt mà, mày so sánh thế nào được?”

“Đó là việc của tao, tuy nhiên, nếu mày đã hỏi, vệ tinh của ”ông chủ” đã tóm được vài hình ảnh lí thú.”

“Hay đấy, nhưng giờ tao phải làm gì, lái xe vòng vòng ngắm cảnh biển?” Michael ngán ngẩm hỏi.

“Ý kiến thú vị đấy!” Một giọng nữ chen vào, thông qua đường truyền sóng trở nên cao chói lóa, làm ù tai Michael. Gã nhăn mặt, suýt thì chửi tục thành tiếng.

“Ý kiến mày thế nào, Mr.Tran? Tao chưa nghe mày nói gì cả từ lúc đổ bộ.”

“Tùy chúng mày, tao đang mệt, phải ngủ một lát.”

Michael đạp chân ga, chiếc Mercedes lao vun vút dọc theo con đường ven biển, xa xa, gã có thể thấy bức tượng phật đứng thẳng nhìn ra biển của chùa Linh Ứng. Gã dĩ nhiên không biết tên ngôi chùa, cũng không theo đạo, thứ duy nhất Michael tin tưởng là khẩu M18 cải tiến đang nằm dưới chân gã.

20. Chương 20

9h sáng, Tường vẫn nằm trên giường, chân vắt chữ ngũ, tay đặt trên trán.

Tường đang suy nghĩ về đề nghị của Sương. Cô gái sở hữu một trí óc không tồi, từ vị trí kẻ thứ ba chỉ ra những cái đuôi Tường để sót lại. Theo Sương nhận định, lo lắng duy nhất của Tường là về tay chỉ huy 113 mà cậu đã gặp và nói chuyện một thời gian không ngắn. Sương đưa ra đề nghị, dựa trên chuyên môn của cô - cái nghề mà Sương đang theo đuổi, là sẽ hóa trang cho Tường. Ấn tượng ban đầu rất quan trọng, nếu anh chàng nhân chứng kia tới gặp Tường, và cảm thấy cậu hoàn toàn xa lạ, vậy mọi việc sau đó cũng dễ dàng hơn.

Dĩ nhiên, nếu Tường đồng ý, sẽ có thêm những phiền phức khác...

Tường liếc nhìn khẩu súng lục im lìm nằm trên bàn. Nó là một vật chứng hoàn hảo, với dấu vân tay của Tường đầy trên đó.

Không khí trong phòng đã dần có chút oi bức, bất chấp cái quạt máy SanKyo chạy hết công suất.

Tường co người lại, chân chống lên trời, tay tựa mặt giường, sau đó búng người lên. Chà, nếu có ông thầy thể dục nào tình cờ có mặt trong phòng, thế nào cũng sẽ chấm 10 điểm ăn biểu diễn đầy kĩ thuật với sức bật hoàn hảo.

Tường mở cửa sổ cho ánh nắng vào phòng, sau đó ngồi xuống bàn học, lôi cái balo chứa những viên tinh thạch đen đặt lên bàn ngắm nghía một lúc rồi để sang một bên. Chuyển thám hiểm xuống hồ tử thần không chỉ có chừng đó chiến lợi phẩm, ngoài những viên tinh thạch, còn có một quả cầu đen và một mặt dây chuyền, cả hai Tường luôn mang theo người.

“Thứ này trông chẳng khác gì cái chặn giấy...” Tường đánh giá sau một hồi sẫm soi quả cầu, sau đó con mắt đảo một vòng, quyết định sử dụng quả cầu như một cái chặn giấy đích thực. Người ta chẳng nói, giấu lá giấu vào rừng cây thôi. Quả cầu yên vị trên cái kệ sách trong góc phòng.

Về cái mặt dây chuyền, Tường không biết tác dụng của nó có thể là gì. Nếu quả cầu đen là một cái chìa khóa, vậy thứ này trông không giống một cái “chìa khóa” chút xíu nào. Giả như nó là một quả cầu bạc thì đã dễ suy đoán hơn.

Tường đặt cái mặt dây chuyền lên trang vở để mở, tiện tay vẽ nguệch ngoạc đường viền xung quanh bằng bút chì. Đang hí hoáy vẽ thì Tường bất chợt sững người, đánh rơi cây bút, đồng tử cậu mở lớn, mồ hôi đổ ròng ròng.

Tường cúi đầu.

“Bụp!” Bức tường sau lưng xuất hiện một lỗ hổng, xuyên qua cái lỗ có thể nhìn thấy căn phòng phía sau.

-0-

“Hụt rồi!” Mr. Tran thông báo ngắn gọn, kéo khẩu súng bắn tia vào trong xe. “Mày đoán đúng rồi Richard, nó có thể thấy trước phát đạn của tao.”

“Tốt. Bắt đầu thả lưới.”

“Hề hề, tao vào trước!”

21. Chương 21

Tường hí hoáy viết vội vài dòng trên trang giấy, sau đó gấp cuốn vở nhét vào giữa chồng sách vở trên bàn. Chộp lấy khẩu súng chia về phía cửa, Tường bắt đầu đếm ngược.

“...3, ...2, ...1”

“Đoàng!”

Đạn xuyên qua cánh cửa, va vào thứ gì đó vang lên một tiếng keng chát chúa. Tường nhú mày, cậu đã thấy trước kẻ sắp đập cửa vào phòng, nhưng không thể ngờ da mặt gã lại dày như thế.

Cửa mở thay vì bị đập vào trong như trong viễn cảnh trước đó của Tường, sau cửa là một gã bự con. Gã mặc một cái áo ba lỗ, bên ngoài khoác áo chống đạn, quần đùi nhiều túi, mang giày pata cộng với cả tất. Trông gã như một thằng nhai quá khổ. Đầu gã trùm kín như kiểu trùm đầu của đám đao phủ trong các phim thời trung cổ, chỉ chừa hai con mắt đang nhìn Tường hằm học.

-0-

Dick xoa trán, cái mũ trùm bằng siêu sợi tổng hợp vừa cứu mạng gã. Vậy mà khi thằng Richard bảo gã đội nó, Dick còn dùng dằng không chịu mãi một lúc. Mẹ kiếp, cũng may cuối cùng gã cũng chịu thua mà đội cái mũ lên đầu.

Cười khà khà đều cáng, Dick hất cằm khiêu khích, tay phải sờ lưng quần móc ra khẩu lục màu bạc bóng loáng, khẩu súng mà bất cứ tay chơi súng nào đều biết, Desert Eagle - Sa Ưng.

Thằng nhóc bị Dick chĩa súng vào người quay lưng bỏ chạy về phía cửa sổ, hiếm có thằng nào có thể phản ứng nhanh như nó, còn như lập tức quay lưng lại phía gã và khẩu súng của gã thì đúng là mới gặp lần đầu. Dick không thềm nổ súng, bên ngoài cửa sổ, Michael đã đợi sẵn ở dưới với món đồ chơi lưới điện của hắn.

-0-

Tường vừa đạp chân lên thành cửa sổ thì khựng lại, cậu đã biết cái gì đợi mình bên dưới. Việc này khiến Dick khá ngạc nhiên, gã đút lại khẩu súng vào bao, đập hai nắm đấm vào nhau khiến hai cái gang tay chạm

bồm bộp. Richard đã nói sơ qua với Dick về suy đoán của nó, Dick nghe cái hiểu cái không, với gã, muốn biết đối thủ có bao nhiêu cân lượng, cứ trực tiếp đánh tay đôi là tốt nhất.

Dick cất súng, Tường thì không, trái lại, cậu nâng súng lên. Khẩu lục ổ xoay của 113 có tổng cộng 6 viên trong ổ, Tường đã bắn tổng cộng 5 phát, chỉ còn 1 phát cuối cùng.

Tường né đạn dựa vào dị năng, còn Dick, gã né đạn dựa vào kinh nghiệm, kĩ xảo, cộng với bản tính liều mạng không sợ chết. Viên đạn Tường bắn sượt qua đầu Dick để lại một vết xước dài đỏ lôm, cơn đau kích phát hung tính của Dick, gã vồ tới kẻ vừa bắn mình như một con gấu.

Dick vồ hụt, thằng nhãi không ngờ né được chỉ bằng một cú đảo người, sau đó không thèm quay đầu chạy thẳng về phía cửa.

“Mẹ kiếp, lẩn nhanh như trạch!” Dick rửa.

-0-

Tường chạy ra khỏi phòng, lao xuống cầu thang. Tới lưng chừng thì Tường dừng lại bởi một kẻ đợi sẵn cậu dưới chân cầu thang.

Một phụ nữ, tóc đen dài, khuôn mặt trái xoan trang điểm hơi đậm với đôi môi đỏ chót, dù vậy cô ta vẫn rất đẹp chứ không gây phản cảm cho người nhìn. Ngoài ra, cô ta mặc một cái áo cánh dơi màu xám nhạt, loại áo mà tay áo liền với thân, vải áo làm chất liệu tương tự lụa tạo độ rủ cho áo, kết hợp với một cái váy ngắn màu đen, cặp bít tất cùng màu bó chặt lấy cặp đùi dài gợi cảm kết thúc bằng đôi giày cao gót cũng màu đen tuyền, khiến cho Tường cảm thấy dường như đang đối mặt với một siêu mẫu điện ảnh.

Cô nàng siêu mẫu cũng mang găng tay da màu đen, hay khuỷu tay cũng có các miếng đệm bảo vệ mỏng.

Tường ngẩng nhìn người phụ nữ thì cô ta cũng nhìn Tường đánh giá, sau đó đưa tay lên ấn vào một thiết bị ở cổ, trông như một cái vòng mà Tường đến giờ mới nhận thấy.

“Xin chào anh chàng đẹp trai. Chị là Haibara.” - Một giọng nói kì lạ vang lên, đầy tạp âm, nhưng nội dung thì hết sức rõ ràng.

Tường chẳng có thời gian mà đáp lại, cậu xông tới, ý đồ hất ngã cô nàng siêu mẫu nếu cần thiết.

“Soạt!”

Tường quả là đã đánh giá thấp Haibara, bất chấp dị năng của mình, cậu không tài nào theo kịp phản xạ của cô ta. Chỉ sau vài cú chạm qua lại, Haibara đã hất Tường ngã ngửa, giày cao gót của cô ta đặt ngay ngực Tường.

Đầu đau như búa bổ do va chạm với bậc cầu thang, Tường vẫn có thời gian quan sát cái chỗ tối bí ẩn dưới làn váy ngắn của kẻ đang đạp chân lên ngực mình. Cũng không biết là xui xẻo hay là phúc khí nữa.

22. Chương 22

Ngõ nhỏ phía sau đường Hùng Vương.

Trước cửa nhà Tường, chiếc Mercedes Ben 16 chỗ nằm im lìm. Từ trong nhà, một tổ hợp kì lạ gồm bốn người đi ra, cao thấp khác nhau, cách ăn mặc khác nhau, thậm chí cả màu da cũng khác nhau. Lại một điều là các nhà hàng xóm ở hai bên và phía đối diện thờ ơ như họ không tồn tại.

“Nhanh lên, thằng Tran chịu trách nhiệm xử lí khu vực này, theo lời nó thì khói gây mê không hoạt động tốt trong điều kiện khí hậu nóng bức kiểu này.” Michael nhắc nhở. Gã đi ở sau cùng, cảnh vật khu phố có vẻ khá nhàm chán trong mắt gã.

“Mày nghe nó nói rồi đấy!” Tên Dick gật gật cái đầu trọc bóng lưỡng, dưới nắng ánh xạ chói mắt, thuận chân đạp vào mông Tường một cái. Gã nói tiếng Anh, Tường nghe chữ được chữ mất, nhưng cũng hiểu là

gã đang giục mình đi nhanh hơn. Cậu muốn mở mồm chửi lại vài câu, nhưng tay bị còng khóa cứng, miệng bị nhét giấy, chỉ có thể ư ử vài tiếng.

“Này, đừng thô bạo thế.” Haibara đi bên cạnh Tường, cô nàng bắt chột quàng vai cậu, bộ ngực mềm mại chạm vào người Tường khiến cậu không khỏi liếc nhìn. Đáng tiếc, cô nàng rất biết cách ăn mặc, vừa khéo gợi ý vừa kín đáo. Ấn tay vào cái thiết bị trên cổ, Haibara nhẹ giọng. “Đừng sợ, tụi này chỉ muốn hỏi cậu vài câu thôi!”

Cậu nói dối lừa gạt con nít, qua miệng cô nàng bỗng trở nên có vài phần đáng tin, Tường vội vã quay đầu sang bên kia.

“Thật đáng yêu!” Haibara cười khê.

-0-

Tường nửa bị đẩy nửa bị nhét vào thùng xe chiếc Mercedes. Bên trong thùng xe, một dàn máy tính tối tân chiếm hơn nửa diện tích. Một gã đeo kính cận ngồi trước dàn máy, cặp mắt cú vọ nhìn Tường tò mò. Tường cũng nhìn gã, cảm thấy có đôi chút buồn cười. Tên này mặc áo thun dài tay rộng thùng thình so với thể hình gầy còm của gã, kết hợp với quần skinny, kiểu quần jean ống nhỏ bó sát chân, mang giày da lộn bít đầu. Gu thời trang của gã xem như cũng tạm, nếu không phải cái quần có vẻ quá dài so với cặp giò khẳng khiu của gã, dẫn đến việc giấu quần được lộn lên hơi quá lố, khi ngồi để lộ ra cả một đoạn mắt cá chân trắng hếu, trông cực kì quê mùa.

Haibara sờ tay vào một chỗ trên thành xe kéo một cái cạch ra một bộ bàn ghế.

“Ngồi đi!”

-0-

“Tên mày là Tường?” Gã kính cận hỏi, bằng tiếng việt hằn hời dù có hơi lơ lớ, khác hẳn thứ tiếng kì quái Haibara dùng để giao tiếp với Tường. “Tao là Richard. Tao sẽ hỏi mày vài việc, nếu mày không phiền, ngoài ra tao muốn nói trước để tránh hiểu lầm sau này, tao rất ghét bọn nói dối!”

Richard nhìn xoáy Tường, ở gã toát ra cái vẻ gì đó khá dữ dằn, không giống kiểu dữ dằn đáng sợ của tên đầu trọc mà giống như kiểu âm hiểm của loài rắn độc. Tường gật đầu, âm thầm tự hỏi liệu những kẻ bắt cóc mình đã biết được đến đâu.

“Năng lực của mày là gì?”

“Nhìn trước tương lai.”

“Bao lâu?”

Tường giật mình, tên Richard đã mở một cái lap đặt trên đùi, màn hình xanh của máy phản chiếu trên cặp kính bự của gã.

“Năm giây.” Tường trả lời.

“Năng lực của mày từ đâu ra?”

Một câu hỏi đơn giản, nhưng ngay lập tức buộc Tường phải nói về chuyện thám hiểm xuống hố tử thần, giáo sư Hoàng, những căn phòng và cả cánh cửa đen.

Richard ra hiệu cho Tường im lặng, gã nhấn cái nút ở cổ. “Chúng mày nghe nó nói rồi đấy, lên phòng nó và lấy cái balô xuống đây.” Sau đấy có lẽ là một đoạn đối đáp mà Tường không thể nghe thấy, gã Richard nhăn mặt, gầm gừ một tràng tiếng anh. Tường chỉ nghe được duy nhất một từ lặp lại vài lần, ấy là từ “Boss”, hoặc cũng có thể là “Box”, cậu không chắc lắm.

Đoạn sau của câu chuyện, Richard hỏi về Nam, đoạn này Tường kể chi tiết hết sức có thể. Gã đeo kính cười khẩy khi Tường nói về lí do nổi điên của Nam.

“Cũng khá đấy, nhưng tầm nhìn quá hẹp!”

-0-

Michael và Dick trở lại với cái balô của Tường, sau một lúc kiểm tra, rồi vực mặt vào màn hình cái lap của mình trầm ngâm, cuối cùng Richard bảo:

“Chúng ta đi.”

“Mày chắc chứ?” Michael, tên tóc vàng hỏi lại, khi thấy Richard gạt đầu thì gã đóng sầm cửa xe lại. Lúc này, trong thùng xe, trừ Haibara và Richard Tường đã gặp, còn có thêm một gã khác. Tên này Tường chỉ nhìn liếc một cái rồi vội vã quay mặt đi. Gã có nhiều điểm giống Richard, nhưng đô con hơn, cặp mắt nhỏ và dài xéch ngược lên, vẻ nguy hiểm lộ ra không thềm che giấu.

23. Chương 23

Chiếc Mercedes lăn bánh chậm rãi. Trong thùng xe, Tường đã lại bị nhét giẻ vào mồm, tai cậu tuy không bị bịt kín nhưng cũng bằng như không. Đám bắt cóc đang trao đổi với nhau bằng thứ tiếng anh bản địa.

“Richard, mày chưa liên lạc với Cú đêm phải không?” Mr. Tran hỏi, giọng gã thấp và rin rít. Là một gã người mỹ gốc trung, Mr. Tran mặc một cái áo ghi lê bên ngoài áo sơ mi, quần tây, trên áo còn thắt cả một cái nơ, nhìn không kỹ sẽ nghĩ gã là một tay bồi bàn trong một nhà hàng sang trọng nào đó. Nhưng cái cằm nhọn, cặp môi mỏng và đặc biệt là đôi mắt lúc nào cũng thù địch phá vỡ hoàn toàn cái vẻ nguy trang của bộ trang phục.

Richard đang dán mắt vào máy tính thì dừng lại, gã liếc xéo Tran ngờ vực.

“Chưa. Sao mày hỏi vậy?”

“Tốt, vậy mày có thể hoãn cuộc hẹn với Cú đêm lại. Bọn tao đã quyết định chúng ta cần phải họp!”

“Chúng mày?”

“Tao, Michael và thằng Dick. Cô ả Haibara cũng không phản đối!”

Richard im lặng, lát sau gã hỏi:

“Ở đâu?”

“Hừm, việc đó bọn tao cần phải hỏi mày. Một cái khách sạn chẳng hạn, gần đây một chút.”

Richard quay trở lại với dàn máy tính của gã.

-0-

Khách sạn Hoàng Anh Gia Lai.

Đám lính đánh thuê thuê một căn phòng, nhét chiếc Mercedes vào tầng hầm để xe, sau đó nghênh ngang đi lên cái phòng thuê. Tường được chúng chăm sóc đặc biệt, một mũi thuốc mê, sau đó bỏ mặc ở trong xe.

Trong phòng. Michael quăng cái balô chứa 97 viên tinh thể X - cách gọi của chúng xuống sàn.

“Việc đầu tiên, mỗi đứa một viên. Chúng mày có đứa nào phản đối không?” Michael hỏi. Gã đã tháo kính, cặp mắt xanh lơ đảo qua đám đồng bọn, dừng lại trên người Richard. Hết sức rõ ràng, Michael và ba người kia đã thống nhất với nhau về vụ này. Vốn, bọn chúng có thể loại Richard khỏi cuộc chơi, nhưng giờ chưa phải lúc thích hợp, hướng hồ, Richard là một thằng rất có đầu óc. Nếu nó chịu theo thì Michael ủng hộ cả hai tay.

Richard nhún vai. Chỉ có thằng ngu mới đi phản đối trong tình huống này, lại nói, gã cũng tò mò, viên tinh thể X gã cũng rất muốn đụng đến.

Bốn người, bốn viên tinh thể, cùng một lúc. Richard đã hỏi Tường về biểu hiện khi sử dụng viên tinh thể nên không ai tỏ ra ngạc nhiên khi mấy cái tua túa ra bám trên tay mình.

Một phút sau.

Richard mở mắt, là bộ óc của nhóm, gã ra lệnh theo thói quen:

“Năng lực của chúng mày, theo thứ tự alphabê, bắt đầu từ thằng Dick.”

“Mẹ kiếp, tên cúng cơm của tao là Hiccock, đéo phải Dick.” Dick phản đối.

“Vậy thì, Haibara trước nhé, rồi tới mày?” Richard hỏi.

“Được thôi. Cũng không có gì để giấu giếm.” Haibara cười cười, duyên dáng vuốt mớ tóc dài lên vành tai, để lộ một cái hoa tai màu bạc lấp lánh. “Nhìn kĩ nhé!”

Ba gã mày râu dòm Haibara lom lom, cô nàng bất chợt biến mất, sau đó xuất hiện ở phía sau Mr. Tran. Tên này giật mình lập tức thúc cùi chỏ ra sau, Haibara gạt cú thúc, tiện thể ngã người vào lưng gã cười khúc khích.

“Dịch chuyển tức thời?” Richard nói nhỏ. “Khá giống với tên Nam.”

“Tới lượt mày, Dick.”

Dick chẳng còn lí do gì để mà từ chối, nhưng tên trọc chỉ đứng đực ra đó sờ mó cái đầu mình.

“Tao, tao không biết phải thể hiện thế nào.” Dick nhìn quanh phòng. Căn phòng khách sạn chỉ có hai cái giường với một cái bàn ngủ ở giữa, một tivi màn hình lớn, một máy điều hòa, một kệ sách, thêm vài chậu hoa ở góc. Cửa sổ mở ra cảnh phố phường bên dưới, Dick rõ ràng không biết bay, nếu không gã đã phải tìm ra biện pháp.

Sau cùng, khi mà đám đồng bọn đã sắp hết kiên nhẫn, Dick vỗ đầu một cái, lòi từ trong ví ra một đồng xu.

“Chúng mày nhìn đây, nói trước là tao chưa từng học qua kungfu trung quốc đâu nhé.”

Dick giữ đồng xu giữa ngón trỏ và ngón cái, sau đó, gã bóp mạnh. Đồng xu bị đập dẹp theo chiều dọc.

24. Chương 24

“Thế nào?” Dick hỏi, vẻ mặt cực kì vênh váo.

“Chỉ thế thôi?”

Câu hỏi của Richard lập tức khiến Dick nóng mặt, tuy nhiên trước khi Dick kịp phát tác thì Richard đã hỏi tiếp.

“Mày trở nên khỏe hơn? Để bóp dẹp đồng xu đó cần lực lượng rất lớn, tao chỉ thắc mắc là da tay mày có dày lên hơn không? Bởi vì, theo tao nghĩ, ngón tay mày nên vỡ vụn trước cái đồng xu mới phải.”

“Cái này...” Cơn giận của Dick xẹp lép. “Làm sao tao biết được!” Gã ngẫm nghĩ câu hỏi một lát rồi lại nổi khùng, bởi một lí do hoàn toàn khác.

“Được rồi, năng lực của thằng Dick xem ra cần phải nghiên cứu kĩ hơn. Giờ tới lượt ai nhỉ, tao hả?” Richard không đời nào rời cái lap của gã, giờ đang bận rộn khởi động cái máy.

Michael lắc lắc đầu, thằng kia mỗi khi suy nghĩ lập tức sẽ phát bệnh lãng.

“Tới lượt tao.” Nói xong, Micheal ra hiệu cho bọn kia lùi lại, bản thân gã nghiêng người vào tư thế của võ sĩ quyền anh. Michael hít sâu một hơi, sau đó tung đòn, liên tục 18 cú đấm xé gió vun vút.

“Mày nhanh kinh khủng.” Dick trợn mắt tán thưởng.

“Rồi, còn hai đứa mày.” Michael nói, thu tay lại.

“Năng lực của tao hơi khác chúng mày,” Richard nói. Gã bắt ngờ rời tay khỏi cái lap, cả hai tay. Có thể nhìn thấy những tia điện li ti nổi giữa gã và cái máy tính, giữ cho nó không bị rơi xuống. Không chỉ có thế, khi Haibara biến ra phía sau Richard, cô nàng còn thấy là cái lap vẫn đang được nạp dữ liệu như thể gã Richard vẫn đang múa tay trên bàn phím.

Năm người, tên Tran xếp cuối cùng trên bảng chữ cái. Gã thật ra tên đầy đủ là Tran Xiao Lee, nhưng đám đồng bọn gọi Tran đã quen miệng.

Tran nhếch mép, trong cặp mắt xếch của gã có cái gì đó hết sức tà mên, gã đặc biệt liếc nhìn Haibara đầy ngụ ý. Một cách tự nhiên, đám đồng bọn bị cặp mắt của gã thu hút. Tran cười, cặp mắt chuyển màu đen kịt.

“Năng lực của tao hơi phức tạp, nhưng tao tin là mình có thể nhìn xuyên đồ vật, và thậm chí có thể thấy được những thứ mắt thường vốn không thể nhìn thấy, như gió, hoặc một con quạ đang bay ở cách đây hàng ngàn mét.”

-0-

“Bọn mày ngồi xuống cả đi!” Michael nói, ngồi xuống giường. Đám đồng bọn lần lượt hoặc tựa tường hoặc chọn một cái ghế ngồi xuống.

“Giờ, tao và thằng Tran đã nói chuyện. Nhưng trước đó, tao muốn hỏi bọn mày nghĩ sao về đồng tinh thể X này?”

Không ai nói gì. Michael có vẻ cũng không chờ đợi một câu trả lời.

“Tao không biết ông chủ định làm gì với chúng, nhưng tao biết mình, không, chúng ta có thể làm gì với chúng. Chỉ cần rao tin tức về đám tinh thể, chúng ta thừa sức bán được hàng tỉ bạc. Hoặc có thể xây dựng cả một đội quân siêu nhân nếu muốn.”

“Ông chủ rất hùng mạnh. Ông ta sẽ giết sạch chúng ta, có hay không có sức mạnh từ đám tinh thể.” Richard nói, giọng gã lạnh lẽo.

“Vậy là mày không phản đối những gì tao đã nói?” Michael hỏi lại.

“Tao không biết thằng Tran đã nói gì với mày. Mày là một thằng rambô, một thằng thích chơi súng ống. Mang đồng tinh thể về, và ông chủ có thể sẽ ày càng nhiều tiền thưởng, càng nhiều loại vũ khí tiên tiến hơn, như vậy chưa đủ với mày sao?” Richard hỏi. Michael là một thằng nghiện chiến tranh, tất cả những gì hắn muốn là được thỏa sức xả đạn khẩu m18 của hắn. Một thằng như thế vốn không nên nổi lên ý tưởng phản bội.

“Ồ, làm việc dưới trướng ông chủ cũng không sao, tao chỉ tự hỏi tại sao chúng ta không ngồi lên chính cái ghế đó của lão?” Tran xen vào. “Có tiền, có quyền, lại không có ai trên đầu, thằng Michael muốn chơi bom khủng bố hay lập một đội quân tấn công cả một thành phố đều có thể.”

Richard nhìn Tran, rồi nhìn Michael. Thằng Dick với Michael là cùng một giuộc, Michael đi đâu, nó theo đó. Rồi gã nhìn sang Haibara. Về mặt Richard chẳng có biểu hiện gì, nhưng trong lòng đã có quyết định.

“Tao không thích mạo hiểm...” Richard lấp lửng, có thể thấy Michael đã khẽ chồm tới trước. “Chúng ta cần một kế hoạch, nếu không muốn bị lão già bóp chết như lũ kiến.”

Dick chẳng biết từ lúc nào đã ngồi ngay bên cạnh Richard, vỗ bàn tay to bỏ tượng của mình lên người gã, cười ha ha nói:

“Tao biết là mày sẽ đồng ý mà. Tao vẫn nói với chúng nó là thằng Richard khoái mấy trò thử thách.”

Michael thì không vô tư như Dick, gã không dễ dàng tin tưởng lời Richard như thế.

“Mày có nghĩ ra được kế hoạch gì không?” Michael hỏi. Richard là bộ óc của nhóm, nếu nó không hoạt động, vậy cũng không cần giữ lại làm gì.

“Chúng mày nghe thử xem.” Richard trả lời, cười khê.

25. Chương 25

“Kế hoạch là như thế.” Richard kết thúc phần trình bày của gã.

“Chúng ta có một quả bom từ siêu nhỏ ở trong xe...,” Mr. Tran liếm môi. Kế hoạch của thằng Richard đủ độc, gã thích. “Tao sẽ xử lí thằng nhóc. Tao cần một thằng phụ tá.”

Michael nhìn quanh. Thằng Dick không giỏi mấy trò tinh vi, cũng không đủ kiên nhẫn. Cô nàng Haibara thế nào cũng sẽ ngúng nguẩy giả đồ sợ máu này nọ, còn thằng Richard, gã cảm thấy đừng để nó sờ vào thì tốt hơn. Michael vẫn kiên kị Richard ở một mức độ nhất định.

“Tao đi với mày.” Michael nói, đầu sao vẫn còn đang ở Việt Nam, chưa về tới căn cứ, gã cũng không sợ thằng Richard giỏi trò gì. Ở đây, Michael là kẻ duy nhất có thể trực tiếp liên lạc với ông chủ, ngay cả đám Cú đêm cũng chỉ biết sai đâu đi đó như thiên lôi mà thôi.

Tran gạt đầu, hai thằng sóng vai đi ra ngoài, sử dụng thang máy xuống tầng trệt, sau đó rảo bước xuống hầm chỗ để chiếc Mercedes.

Tường vẫn ngủ say như chết trong xe. Tran đóng thùng xe lại, nhấn vài cái nút. Một lát sau, khung cảnh trong xe đã trông không khác gì bên trong một phòng mổ. Máy điều hòa chạy ro ro khiến nhiệt độ hạ xuống 15 độ, trên đầu hai tên lính đánh thuê là một đèn mổ 8 bóng vàng sáng rực.

“Khử trùng đi, nếu nó chết vì nhiễm trùng thì toi công.” Tran nhắc nhở Michael đang loay hoay đeo bao tay, mũ và khẩu trang.

“Sẵn sàng chưa? Dao!”

Michael lựa ra con dao mổ từ trong đồng dụng cụ rồi rầm, gã thực ra đã từng phụ Tran phẫu thuật vài lần nên đã có đôi chút kinh nghiệm.

Trong tay Tran, lưỡi dao mổ lướt qua cái bụng để trần của Tường, một rãnh đỏ lập tức xuất hiện.

“Nẹp!”

“Bông cầm máu!”

...

“Bom!”

...

“Chỉ!”

“Được rồi, mày có thể ra ngoài!” Tran lau mồ hôi trán, tháo cái găng tay đã nhuộm máu đỏ lôm vắt vào thùng rác.

Ca mổ chỉ mất không tới 15 phút, ngay cả kẻ ngoài nghề như Michael cũng phải bội phục. Gã không kiềm được lại hỏi câu gã đã hỏi nhiều lần trước đó.

“Mày trước đây từng học y hả?”

-0-

Sương bấm chuông cửa, sau đó nhấn lần thứ hai, rồi lần thứ ba. Cô đang rất lo lắng, ngẫm nghĩ một lúc, Sương bèn lấy điện thoại di động ra. Trong máy của cô có lưu một dãy số mà Sương hầu như không hề đụng đến, tên lưu là Tường.

Sẽ thế nào nếu Tường bắt máy, rồi hỏi cô làm sao có số của cậu ta?

‘Số liên lạc hiện nằm ngoài vùng phủ sóng, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.’

Sương đập máy, đây đã là lần thứ hai cô nghe câu này. Lần trước là lúc Tường cùng ông giáo sư kia chui xuống cái hố.

Mang tâm lí thế nào cũng phải thử, Sương đẩy cửa nhà Tường. Cánh cửa không khóa.

Trong nhà vẫn y nguyên như trong trí nhớ của Sương, chiếc wave của Tường vẫn dựng bên cửa. Một linh cảm chẳng lành dậy lên, Sương chạy vào nhà mà quên cả cởi giày, hộc tốc phóng lên tầng trên. Phòng của Tường im ắng lạ thường, cửa sổ đã khép lại. Một lỗ sáng nhỏ trên tường sát trần nhà, tia sáng mỏng manh nổi bật trong căn phòng tối.

Sương biết là người ta thường không có thói quen đục lỗ trên tường phòng mình. Cô bật đèn, sau đó bắt đầu lục tung căn phòng lên. Nếu Tường biến mất, vậy chỉ có thể là vì những thứ đó. Sương muốn biết chuyện gì đã xảy ra, cô cần bất cứ manh mối nào có thể có, và cô sẽ đảm bảo không bỏ sót bất cứ chi tiết nào trong căn phòng này, hay trong căn nhà này, hay thậm chí ngôi nhà ở đối diện nếu phải như thế.

26. Chương 26

“Nhanh nữa lên!” Dick rống to. Michael theo lời gã đập mạnh chân ga, chiếc Mercedes không ngừng gia tốc. 150kmh... 200kmh... 250kmh... 300kmh... 400 kmh.

Bánh xe cày lên mặt đường nhựa tỏa khói trắng ngun ngút, đẩy khối phương tiện vào khoảng 10 tấn lao với tốc độ của một chiếc Hennessay, loại xe con 4 chỗ đang dẫn đầu thế giới về tốc độ tối đa được thiết kế. Trong xe, qua kính chắn gió, cảnh vật bên ngoài lướt ra sau vùn vụt, thân xe rung lắc âm ầm chỉ bởi một mẫu sỏi nhỏ dưới bánh.

“Nào, quý khách nên xiết chặt dây an toàn.” Michael hạ giọng, thông báo của gã nghe như tiếng thăm thì.

Tường đã tỉnh, ngồi ở khoang sau xe với Haibara, Mr.Tran và Richard. Thùng xe đóng kín nhưng cũng không quá khó khăn để biết chuyện gì đang xảy ra, và Tường hoàn toàn chết khiếp. Bị nhốt suốt từ lúc lên xe, Tường đã mất khái niệm về phương hướng, và thậm chí cả thời gian. Mọi chuyện đã nằm ngoài tầm kiểm soát của Tường, lí do duy nhất mà cậu chưa khóc thét lên và bắt đầu xin xỏ ình là bởi con bài bảo vệ tính mạng còn ở nhà. Tường không biết, rằng đám lính đánh thuê đã chọn phản lại ông chủ của chúng, và mạng của cậu chỉ còn đếm bằng giờ.

Xe rung dữ dội hơn. Tran bật ra một tiếng chửi thề, sợi dây an toàn xiết cứng gã vào thành xe. Haibara cũng thế, và cảnh tượng cô nàng tạo ra quả thật rất đáng nhìn.

“Suyt!” Haibara dù có chút chật vật vẫn có thời gian quan sát Tường, và cô ta đưa tay ra dấu im lặng khi Tường toan mở miệng định hỏi. Cùng lúc, giọng tên Dick rống lên khoái trá.

“YÀ HÚ!”

Chiếc Mercedes tông thẳng vào thanh chắn đường, bánh xe rời mặt đất, mũi xe chúc lên 15 độ vài giây trước khi chúi hẳn xuống 45 độ. Các hành khách trong xe được rơi vào tình trạng không trọng lực vốn chỉ có những nhà du hành vũ trụ mới có may mắn được hưởng thụ, chỉ vài giây, dĩ nhiên.

“Uỳnh!”

Thân xe đen tuyền chìm sâu xuống lòng nước biển, vẩy lên một cột nước cực kì bụi, sủi bọt trắng xóa. Mặt biển trở nên im ắng, tưởng chừng đã nuốt gọn kẻ thách thức xấu số.

“Ôi mẹ kiếp, mày còn đợi gì nữa vậy?” Dick hỏi thúc. Michael đang cố kéo một cái nút, đầu nút gắn với một sợi dây, cấu trúc gần giống như dây khởi động của một cái máy nổ. Gã đã kéo hai lần mà chẳng thấy động tĩnh gì.

“Im coi. Tao đang cố.” Michael đầu đầy mồ hôi, lẽ nào vì một phút nông nổi bộc phát mà cả đám phải đi làm hà bá dưới đáy biển xa lạ cách quê nhà nửa vòng trái đất? Nếu thế thì quả là, Michael không nghĩ nốt quả là thế nào, cái nút đã hoạt động sau lần kéo thứ ba. Thân xe rùng khẽ.

Từ dưới mặt biển, chiếc Mercedes trôi lên như mũi cá voi. Hệ thống đẩy của xe chạy tì tạch, đẩy chiếc xe lướt ra ngoài khơi.

“Được rồi, giờ thì thằng Richard có thể liên lạc với Cú đêm rồi đấy.”

-0-

Khi mà đám bắt cóc Tường gần như đã cao chạy xa bay, Hương rút cuộc tìm thấy quả cầu đen và cả mặt dây chuyền bạc Tường giấu trong quyển vở. Khi Hương gỡ cuốn vở ra, dòng chữ nguệch ngoạc viết tay của Tường lập tức khiến đầu óc cô rối bời.

‘Tôi bị tấn công. Đây là chìa khóa.’

27. Chương 27

Ngoài khơi 20km, về phía tây bắc bán đảo Sơn Trà.

Bầu trời xanh vắt không một gợn mây. Mặt biển cũng thuần một màu xanh thẳm. Giữa trời và biển, chỉ có một chấm đen không ngừng di chuyển.

“Lâu quá!” Dick than thở. “Mày nên gọi lại cho Cú đêm đi, Richard.” Gã nốc chai nước suối thứ mười trong ngày, quảng cái vỏ chai xuống biển. Chai nước bị sóng đánh nhấp nhô xa dần, biến mất sau làn nước.

Tường và Haibara đang ngồi trên thùng xe, một lỗ hổng đã mở ra và cô nàng sát thủ kéo xuống một cái thang chỉ Tường leo lên. Gió biển thổi phàn phật, thổi bay mái tóc dài của Haibara. Cô ngồi yên, ánh nhìn xa xăm.

Tường thì không được thoải mái như cô gái, rìa đất nhô ra của thành phố Đà Nẵng đã ở rất xa nơi đường chân trời. Một cảm giác rất gần với tuyệt vọng đang dâng lên trong Tường. Cậu nhớ đến Hương. Khoảng thời gian hạnh phúc bên Hương giờ bỗng trở nên nhạt nhòa như đã từ lâu lắm.

“Chúng ta đang đi đâu?” Tường hỏi.

Haibara mỉm cười, trong một thoáng, trông cô ta thật đẹp, rạng rỡ mà thuần khiết.

“Một nơi cậu sẽ thích.”

Ngồi ở dưới, Mr. Tran đang chăm sóc cho khẩu súng bắn tia của gã. Lớp dầu Tran vừa bôi lên thân súng làm nước thép trở nên đen mượt bóng loáng. Gã đưa súng lên ngắm, chia hòng súng thẳng lên trời qua cái lỗ trên trần xe.

“Cô ta nói đúng. Đó là một nơi rất đáng để nhìn.” Tran chợt nói vọng lên, nửa câu sau gã không nói ra, ‘cũng là một nơi không tồi để thấy lần cuối trong đời.’

“Bíp!”

Richard tháo tai nghe, gã thông báo ngắn gọn: “Cú đêm đang tới.”

Haibara nhún vai. “Xuống thôi.”

Tường ngần ngại vài giây trước khi chui lại xuống cái thùng xe giờ cậu thấy chẳng khác gì cái nhà giam chật hẹp.

Chiếc Mercedes đóng chặt tất cả các cửa, dừng lại. Trên cao, X13B5 xuất hiện. Chiếc máy bay tàng hình lao vụt xuống chiếc xe đang nổi lênh đênh giữa biển như chim ưng vồ mồi, khoang ngực máy bay mở rộng.

“Mẹ kiếp. Tao luôn luôn hồi hộp mỗi lúc thế này.” Dick nói.

“Hừ.” Michael chỉ hừ một tiếng, trước khi thân xe Mercedes rung lên do va chạm với X13B5.

-0-

Sở cảnh sát thành phố Đà Nẵng.

Trong một phòng tiếp dân, thiếu úy Trần Đình Cát đang tiếp một nhân chứng đặc biệt, người có liên quan trực tiếp đến hồ sơ mật X7 và vụ án dân sự D18.

“Hoàng Nữ Thương, 20 tuổi, sinh viên đại học kinh tế Đà Nẵng...”

Cát đọc kĩ lí lịch của cô gái ngồi trước mặt, sau đó xoay sang bản khai của cô. Lời khai của cô gái vừa hay lấp đầy chỗ trống trong hồ sơ X7.

“Tôi sẽ phải kiểm chứng những thông tin cô cung cấp.” Cát nói sau một lúc im lặng. Có thể thấy cô gái trẻ tên Thương hoàn toàn mất kiên nhẫn, và đang cố kiềm nén để không hét xối xả vào mặt anh.

“Tôi biết là cô đang lo lắng cho an toàn của bạn trai. Nhưng tôi e là cậu ta sẽ phải đợi thôi. Đừng lo lắng, theo lời kể của cô, tôi tin là cậu ấy vẫn an toàn.” Cát nói, trong lòng anh đang suy nghĩ hoàn toàn ngược lại. Anh bạn trẻ có lẽ đã lành ít dữ nhiều, xét trên khía cạnh những bí mật cậu ta cất giữ. Vụ bắt cóc tạm thời không nằm trong ưu tiên của anh, cái hồ và những thứ bên dưới quan trọng hơn. Dĩ nhiên, Cát cũng sẽ làm tất cả để cứu Tường, nếu có thể.

Thương mím môi, cô tức giận, lại lo lắng. Cô đã giấu chưa nói gì về những thứ Tường lưu lại, quả cầu đen và chiếc chìa khóa, và cô hối hận vì đã đến đây. Có lẽ, đám bắt cóc sẽ quay trở lại để lấy nốt chúng, Thương nghĩ. Trong trường hợp đó, việc giữ bí mật tung tích những cái chìa là cần thiết. Cho đến khi chưa ai biết chúng ở đâu, Tường sẽ vẫn an toàn.

“Cô nói là cô chưa từng đụng vào đám tinh thể đen?” Cát chợt hỏi, ánh mắt nghiêm nghị.

Thương gật đầu. Cô quyết định sẽ không tiết lộ thêm bất cứ điều gì cho anh ta.

28. Chương 28

Thái bình dương, vĩ tuyến 36 độ bắc, kinh tuyến 173 độ tây, cách bờ biển Đông khoảng 7000km (~4000 dặm).

Chiếc X13B5 bay với vận tốc Mach 3, 1 mach vào khoảng 1200km/h, sau hai tiếng đồng hồ thì chuẩn bị hạ cánh. Qua cửa sổ máy bay, Tường có thể nhìn thấy vùng biển bên dưới.

Khoang máy bay cực kì rộng rãi, gồm khoang chứa ngoài, khoang hành khách và buồng lái. Tường cùng nhóm lính đánh thuê đang nghỉ chân trong khoang hành khách, với tổng cộng 8 ghế ngồi chia làm 2 dãy 2 bên, mỗi dãy 2 ghế kề nhau.

Tường ngồi cạnh Haibara, có thể thấy cô gái tóc đen là người duy nhất tỏ ra cởi mở với Tường. Haibara đã lấy từ cabin trên đầu lấy ra nhiều thứ đồ linh tinh và tự pha cho cô ta và Tường hai tách trà. Tường đã nhấp một ngụm, vị trà đắng và đặc biệt là cực kì chất.

“Đẹp không?” Haibara chợt hỏi.

Tường vẫn đang nhìn ra ngoài cửa sổ trong lúc chiếc X13B5 lượn vòng quanh một hòn đảo. Phải mất một lúc Tường mới hiểu ý Haibara hỏi. Hòn đảo bên dưới có hình tựa như cái bánh vòng, hồ nước giữa đảo có màu xanh lục, bao phủ bởi rừng cây mà Tường tin là rừng cọ. Rìa đảo, những cảnh cọ hướng ra biển, bờ cát trắng tinh với những đầu sóng bạc vỗ nhẹ nhàng.

Tường gật đầu, cũng không biết phải nói gì. Bức tranh cảnh biển thơ mộng không phù hợp lắm với tâm trạng của một con tin. Tường có nhiều thắc mắc, và cái hòn đảo trông như đảo du lịch Hawaii bên dưới là

một trong số những thắc mắc cậu không hiểu. Tuy nhiên Haibara chỉ nói vớ vẩn về phong cảnh, và để ngoài tai mọi câu hỏi của Tường.

Haibara mỉm cười, bất chợt ghé sát vào tai Tường thầm thì.

“Cậu đang chiêm ngưỡng Hạm Varan, một trong những kết tinh về công nghệ của khoa học hiện đại đấy!”

“Hạm Varan?” Tường giật mình, có khi nào cái máy phiên dịch trên cổ Haibara có vấn đề và lẫn lộn giữa từ hạm và từ đảo không? Sự ngờ vực trên mặt Tường đều bị Haibara thấy hết, và cô nàng lặp lại một lần để xác nhận thông tin vừa truyền đạt.

“Mẫu hạm Varan. Tương tự như một chiếc hàng không mẫu hạm USS của quân lực Hoa Kỳ, trừ việc nó là tàu tư nhân, và hoàn toàn bất hợp pháp.” Haibara cười khê.

X13B5 đáp xuống một điểm trên đảo. Nơi chiếc máy bay tàng hình đậu, mặt đất từ từ chìm xuống.

-0-

Vừa bước xuống X13B5, Tường và nhóm lính đánh thuê lập tức được 10 gã áo đen hộ tống rời khoảng khoang chứa máy bay. Khoang chứa nối với một dãy hành lang hình cung dài dằng dặc, với nhiều căn phòng về phía bên phải.

“Mấy người đợi ở trong này!” Một trong những gã áo đen nói, mở ra một trong những căn phòng. Nhóm lính đánh thuê ngoan ngoãn bước vào trong, Haibara khê nháy mắt với Tường một cái trước khi cánh cửa đóng sầm lại. Quả thực buồn cười, Tường lập tức đã thấy nhớ bọn họ.

Đám áo đen tên nào tên nấy im lìm như tượng gỗ, vây ở xung quanh đẩy Tường tiến về phía trước. Tiếng gót giày nện lên hành lang đều đặn, cô tịch.

Cũng may, nơi Tường bị áp giải đến cũng không quá xa, sau 15 phút, một căn phòng cuối cùng cũng hiện ở cuối đường. Một gã áo đen mở cửa, đẩy Tường vào bên trong. Trong phòng, một người đàn ông ngồi sau một cái bàn dài, hai bên trái phải đứng tổng cộng bốn người.

Bốn người này ăn mặc quả thật rất đặc biệt, ngay cả Tường dù đang cực kì bất an cũng phải nhìn nhiều vài lần.

Một võ sư, một ninja, một kiếm sĩ và một tay mando?

Gã võ sư mặc võ phục trung quốc, đầu trọc để đuôi sam, có 5 phần giống Hoàng Phi Hồng.

Tay ninja trông như chui ra từ trong tựa game tenchu của Nhật, thanh katana dài thượt gã đeo sau lưng thậm chí còn dài hơn chính gã.

Gã kiếm sĩ, ăn mặc khá giống Zero trong tựa phim cùng tên, thanh Rapier giắt ở bên hông, cái mũ rộng vành gắn một cái lông chim màu đỏ.

Còn tên mando mặc đồng phục lính thủy đánh bộ mỹ, với cái mũ nồi beret đội lệch trên đầu.

Điểm chung duy nhất của bốn người này, là mỗi người đều giắt một khẩu súng lục ở bên hông.

Người đàn ông ngồi đằng sau cái bàn ra hiệu cho Tường ngồi xuống bộ salon ở đối diện ông ta.

“Con trai, chào mừng đến hạm Varan. Tôi là Maxim.” Maxim lên tiếng, trông ông ta khá bình thường nếu so với bốn kẻ đứng ở xung quanh.

29. Chương 29

Hạm Varan, phòng nghỉ tạm của đội lính đánh thuê Michael.

Kế hoạch đối phó ông chủ, hay hạm trưởng hạm Varan - Maxim thực ra rất đơn giản. Richard nhét một quả bom điều khiển từ xa cộng với một thiết bị nghe trộm vào trong người Tường. Khi Tường và Maxim tiếp xúc, Michael sẽ nhấn nút kích hoạt quả bom, và thế là bùng. Maxim vừa chết, Michael sẽ cùng đồng bọn khống chế hạm, bao gồm thủy thủ đoàn cùng với đội phi cơ Varan. Maxim có bốn tay cận vệ, tên nào cũng giỏi võ nghệ cũng như thông thạo sử dụng súng ống, tuy nhiên trong mắt Michael, thậm chí là Dick, bọn kia chỉ giống như lũ khỉ ăn mặc kệch cỡm mà thôi. Nếu trước đây chúng đã nghĩ như thế, thì giờ đây với dị năng trong người, chúng càng không để đám cận vệ vào mắt.

Chiếm được tàu rồi thì làm gì nữa? Chiếc Varan bản thân nó là một căn cứ di động khổng lồ, với mạng lưới thông tin kết nối toàn cầu. Cho dù đám lính đánh thuê chỉ ngồi chơi xơi nước và cho thuê các dịch vụ vận chuyển đường không thì cũng thừa sức kiếm được bọn tiền.

Về tổng thể, kế hoạch của Richard đủ độc cũng như đủ bí ẩn, ít ra thì đám Michael, Dick và Mr. Tran nghĩ thế. Có một điều Richard biết, và chỉ mình gã biết, ấy là thân phận thực sự của ông chủ, cũng như của cô nàng Haibara. Gã lấy một lon nước giải khát từ trong tủ lạnh, bật nắp uống ừng ực, đuôi mắt nhìn xéo Michael đang ngồi trước cái lap của gã, đeo cái tai nghe của gã, và chờ đợi cái điều sẽ không bao giờ đến.

“Thế nào rồi?” Dick ngồi cạnh Michael, giọng tai lắng nghe dù gã chẳng đeo cái tai nghe nào. Hộp thoại dạng sóng trên màn hình laptop bắt đầu nhảy nhót, biểu thị đang có người nói chuyện.

“Gặp nhau rồi!” Michael mỉm cười. “Tất cả sẵn sàng!” Gã hét, lôi cái điều khiển từ xa ra và bấm nút.

Chẳng có gì xảy ra, giọng nói của Maxim vẫn vang lên đều đều trong tai nghe của Michael.

“Khốn kiếp!” Michael gầm lên, đứng bật dậy. Gã ngồi thì không nhận ra, nhưng vừa đứng lên lập tức cảm thấy choáng váng. Sức lực toàn thân đang dần rời bỏ gã.

“Mày sao thế?” Dick hỏi, rồi đột ngột xụi lơ, đầu cắm thẳng xuống mặt bàn.

Mr. Tran, kẻ ít hoạt động nhất từ khi vào phòng, cũng trở thành kẻ ít chịu ảnh hưởng nhất của thứ chất độc đang tràn ngập trong phòng. Mắt Tran lấp lóe tàn độc, gã đã biết, và gã muốn lôi vài đứa theo cùng. Tran nhìn về phía Richard, rút con dao găm bên hông ra, thứ vũ khí duy nhất chưa bị tịch thu.

“Tao khuyên mày không nên cử động nhiều.” Richard cười khế, lơ đãng, đầu óc gã cũng đã bắt đầu lảng lảng.

Tran chỉ đi được vài bước rồi cũng ngã chúi xuống sàn nằm bất động, ánh mắt gã hẳn học nhìn Richard lần cuối cùng trước khi khép hẳn.

Haibara, người vẫn ngồi im trên ghế lúc này mới quay nhìn Richard, sau đó biến mất.

-0-

Trong phòng hạm trưởng. Maxim bắt đầu hỏi Tường về những điều mà lão đã biết, chỉ để cho chắc ăn mà thôi. Chỉ sau vài câu hỏi, Maxim đã nhận ra thằng nhóc trước mặt không phải loại dễ dàng cạy miệng. Nếu nó vẫn còn giấu gì đó, thì lão sẽ không thể moi được từ miệng nó, ít ra lúc này thì không.

Maxim lịch sự mời Tường ra ngoài, giao lại cho hai tên thuộc hạ ngoài cửa, không quên cười thân thiện với con tin của lão. Chà, Maxim đã học được nhiều điều, và một trong số đó là lịch sự thì không bao giờ là thừa cả.

Quay trở lại bàn làm việc, Maxim đánh máy gọi cho “ông chủ” - ông chủ thực sự, người đã trao quyền điều khiển hạm Varan cho lão cũng như việc liên lạc với các đội lính đánh thuê trên thế giới.

“Ông chủ, mọi việc đã dàn xếp ổn thỏa. Chúng ta đã có số tinh thể, 92 viên. Ba kẻ phản bội đã được xử lí.”

Maxim dừng lại, lắng nghe phản hồi từ ông chủ, sau một lát, lão giật mình.

“Ông định làm gì, ông chủ?” Vừa hỏi xong Maxim lập tức nhận ra mình đã thất thố, vội rít xin lỗi. Sau cùng, Maxim lại hỏi:

“Cô ả Haibara thì không sao, nhưng tên Richard không phải kẻ dễ điều khiển. Năng lực mới của hắn...”

“Vâng tôi hiểu rồi. Tôi sẽ để bọn họ tự do. Tôi hiểu.”

Maxim gác máy. Lão vừa trò chuyện bằng tiếng Ý nên không sợ bị bốn gã cận vệ nghe thấy. Thở dài, lão bắt tay vào việc được ông chủ giao phó, ấy là lập tức liên lạc với tất cả các đội lính đánh thuê dưới quyền của lão.

30. Chương 30

Haibara là một phụ nữ đẹp, khi cô trang điểm, và là một cô gái xinh xắn, khi cô cởi bỏ lớp phấn son trên mặt. Hôm nay, cô diện một chiếc váy trắng liền thân trẻ trung, tóc dài cột thành đuôi ngựa sau gáy thắt bởi một cái nơ trắng nhỏ.

Xoay một vòng trước gương, cảm thấy không có vấn đề gì, Haibara rời khỏi phòng. Cô gái rảo bước trong những hành lang của hạm Varan như đi dạo ở nhà. Vốn, trước kia thân phận của Haibara cũng không cho phép cô tùy tiện như thế. Thời thế đã thay đổi, chẳng ai giữ nổi cô được nữa. Haibara có thể biến xuyên qua những bức tường, biến xuyên qua những tấm trần, và biến ra sau lưng hạm trưởng Maxim khi ông này không để ý.

“Cốc cốc!” Haibara gõ cửa, nụ cười mỉm treo trên môi.

“Vào đi!”

Haibara mở cửa bước vào, giả bộ trượt chân, ngã một cú tuyệt đẹp làm tung gọn váy, trong sát na xuân sắc tràn ngập.

Tường ngồi như tượng trên giường, mắt dòm Haibara lom lom, ngón chân cũng không thềm cựa cựa.

“Ha ha!” Cười xấu hổ, cô gái đứng lên phủi lại nếp váy cho thẳng, trong lòng có chút hoang mang. Cô đến đây với dự định sử dụng mỹ nhân kế với Tường, sau khi nghe lỏm được Maxim dường như tin là anh bạn trẻ vẫn còn giấu giếm điều gì đó.

“Ừm, cậu đã ăn tối chưa, nếu chưa thì tôi sẽ mời cậu tối nay.” Haibara hỏi.

“Đã tối rồi? Không, cảm ơn, tôi vừa dùng bữa rồi.” Tường trả lời.

A, đúng là đồ đầu đất. Haibara âm thầm tức tối, tự hỏi nên nói gì tiếp theo để có thể thân cận với cậu ta hơn.

“Mà, cô mời tôi ăn tối, tức là tôi có thể ra khỏi đây?” Tường chợt hỏi.

“Đúng thế!”

“Vậy tốt quá, tôi bị nhốt trong này đến phát chán rồi!”

-0-

Hạm Varan, nhìn từ trên xuống không khác gì một hòn đảo. Nơi bãi biển cát trắng bên dưới những hàng cọ, Tường và Haibara ngồi cạnh nhau ngắm cảnh mặt trời lặn. Khuôn mặt cô gái trong ánh hoàng hôn màu hồng đẹp mơ hồ.

Cơ mà Tường căn bản không thèm nhìn. Đến đây mỹ nhân kế của Haibara tuyên bố phá sản.

Haibara vừa kể lại cho Tường về số phận của đám Michael, về âm mưu độc ác gài bom vào người Tường của họ, về cô đã cứu cậu thoát chết như thế nào. Chà, tên mặt thiện lắng nghe mà mặt cứ trơ trơ chẳng có biểu lộ gì.

“Mấy người đã có những viên tinh thể. Mấy người định làm gì với chúng?” Tường hỏi.

“Tôi không biết.” Haibara trả lời cộc lốc.

“Mấy người sẽ thả tôi đi chứ? Ý tôi là, sau tất cả những gì đã xảy ra, mấy người sẽ không giết tôi bịt miệng chứ?” Tường hỏi.

Haibara định trả lời là có thể lắm nhưng cô kịp kiềm lại. Ông chủ sẽ làm gì với những viên tinh thể, Haibara tự hỏi. Lại nhìn sang Tường, cô cảm thấy cậu ta chỉ là một thằng nhóc lớn xác mà thôi, nếu có thể, Haibara hi vọng cậu ta sẽ được trả tự do.

Khẽ thở dài, Haibara ngẩng đầu nhìn trời. Trên bầu trời, màu tím nhạt thay thế cho ráng chiều, chòm Đại hùng tinh tỏa sáng rực rỡ. Một bóng đen phóng vèo qua che mặt trăng, rồi vô số bóng đen khác kéo theo. Chẳng mấy chốc mà cả bầu trời bị những đôi cánh thép che kín.

“Chuyện gì vậy?” Tường hỏi, hét to hòng át tiếng rù rù lúc này ngập trong không gian.

“Tôi không biết, nhưng chúng ta phải xuống thôi!” Haibara hét trả lời.

31. Chương 31

“Ông chủ.” Maxim cúi đầu chào người đàn ông bề vạ vừa bước vào. Ông ta dáng người tầm thước, khuôn mặt rắn rỏi với lông mày rậm và đôi mắt màu nâu nhạt. Mặc đồ vét cứng, với mái tóc đã hơi ngả màu được chải ngay ngắn, ông chủ sẽ giống hệt một tay chủ tịch tập đoàn nào đó nếu có thêm một cái bụng phệ, tiếc là bụng ông ta không to lắm.

Đã từng có thời là cận vệ của ông chủ, Maxim cuối cùng vẫn không biết nhiều lắm về người đàn ông này, trừ cái tên Vito Bailando nổi như cồn trong thế giới ngầm hạt New Jersey. Không thân thiết, nhưng kính trọng cộng với cả một chút sợ hãi là nền tảng cho lòng trung thành của Maxim. Vito là một tay lì lợm và đáng gờm với một bộ óc ghê gớm. Thời còn làm cận vệ, Maxim đã được chứng kiến bộ óc ấy nhiều lần triệt hạ những đối thủ cũng máu mặt không kém trước khi leo lên trở thành ông trùm số 1 của đất New Jersey.

Vito còn có tầm nhìn xa, rất xa. Hạm Varan đã bắt đầu được phác những bản thảo đầu tiên cho kế hoạch “phủ lưới toàn cầu” của Vito từ cả thập kỷ trước. Chẳng còn vinh dự nào hơn khi được ông chủ chọn trở thành người cầm đầu chiếc mẫu hạm, Maxim đã thề sẽ không đời nào phản lại ông chủ dù vì bất cứ lí do gì. Nhưng ngay cả như vậy, những mệnh lệnh mới đây nhất của Vito Bailando vẫn khiến lão hạm trưởng phân vân mãi.

Maxim ra hiệu cho bốn tay cận vệ rời khỏi phòng, sau đó khiêm nhường đến đứng bên cạnh cái ghế trưởng hạm.

“Anh vẫn không chịu ngồi nhĩ, Maxim”. Vito quan sát tay hạm trưởng thân tín, thở dài.

“Tôi nào dám ngồi, như thế thật không phải phép.” Maxim nhũn nhặn trả lời.

Vito đã quen với lối cư xử của Maxim khi có mặt mình, hơn nữa, lúc này đầu óc ông trùm rối rắm vô số việc phải nghĩ, cũng không có thời gian để ý mấy cái tiểu tiết. Thời gian cho Vito không còn nhiều, đã đến lúc phải dốc hết sức, dốc hết vốn làm một cú lớn, một cú chót, được ăn cả, ngã về không. Nhưng thời thế đâu có chịu lòng người, cái kế hoạch mà Vito sắp thực hiện có hơi quá sức ngay cả đối với một ông trùm như Vito.

“Bao nhiêu?” Vito đột ngột hỏi.

Maxim lập tức trả lời cứ như thể đã chờ đợi câu hỏi từ trước.

“Khoảng 1500 tay súng.”

“Ít như vậy?”

“Ông chủ thông cảm. 1500 tay này tuy ít nhưng đảm bảo kỉ luật, dám còn lại chỉ toàn bọn đánh lẻ. Làm một mình vài cú nhỏ thì được nhưng nếu họp lại sẽ sinh chuyện.”

Vito trầm ngâm. 1500 tay súng thì chỉ đủ để chơi trò bắt con tin kéo dài thời gian. Mà trò này cũng e khó mà kéo dài lâu, ngay cả có dùng tới mấy trò bịp kia đi nữa. Nghĩ tới đây, Vito lại hỏi:

“Hai đứa kia thì sao?”

“Tôi để bọn họ hoàn toàn tự do, chỉ cần đảm bảo không tiết lộ tí gì về dị năng của mình.”

“Còn thằng nhóc?”

“Anh bạn trẻ tỏ ra rất ngoan ngoãn, không làm tôi phải phiền lòng.” Maxim trả lời, khẽ cười.

Vito đốt một điếu xì gà, ra chiều đang suy nghĩ rất lung.

“Ông chủ, nếu thằng nhóc có chìa khóa để mở cửa cánh cổng, vậy...” Maxim cố ý bỏ lửng câu nói. Có hàng tá cách để buộc Tường phải phun ra nơi giấu chúng.

“Chìa khóa, phải.” Vito cau mày. Bất cứ ai nghe câu chuyện Tường đã kể về cánh cổng đen cũng sẽ nghĩ là Tường và ông giáo sư đã thực sự bị một cánh cổng không thể mở được chặn ở cuối đường. Vito thì không, ông chỉ hỏi lại Maxim một câu đơn giản, ‘một cánh cổng? Sao nó lại nghĩ đó là một cánh cổng mà không phải là một bức tường, nếu không thể mở ra được?’ Ngoài ra, cái sự thực là Tường tỏ ra bình tĩnh một cách đáng ngạc nhiên khiến Vito tin chắc là Tường phải giữ một cái gì đó, một thứ đảm bảo an toàn tính mạng cho cậu ta.

“Nó sẽ không nói, không bao giờ, trên chiếc Varan này.” Vito càu nhàu, cũng không định giải thích điều gì với Maxim.

“Anh có rượu chứ?” Vito hỏi, gõ đầu lọc điếu xì gà lên cái gạt tàn hình rồng. Lão già Maxim xem ra vẫn khoái mấy thứ kì quặc, Vito nghe đâu Maxim còn giết thời gian bằng việc đọc truyện tranh và những bộ phim hoạt hình nữa.

“Có chứ, một chai vang đỏ từ những năm 1900, vị cay nồng rất khác đây nhé.” Maxim mau mắn chồm tới cái tủ lạnh ở trong phòng, tự rót ỉnh và ông chủ mỗi người một ly.

Vito nhấp nháp ly vang. Thứ chất lỏng đỏ sậm đảo quanh trên thành ly, để lại những dải sệt mỏng.

“Vất hết đồng trục thẳng đi.” Vito nói sau một hồi ngẫm nghĩ. “Tôi muốn anh dọn trống sân đáp, chỉ để lại mấy chiếc Cú đêm và đội Ưng xám. À, ngoài ra tôi muốn anh mang cái ba lô của thằng nhóc lên đây.”

“Được.” Maxim gật đầu cái rụp. Khi lão hạm trưởng đã đi tới cửa thì ông chủ chợt gọi giật lại, hỏi nửa đùa nửa thật.

“Anh có hâm mộ giáo sư X không?” *Professor Xavier

“Tôi? Không đâu, tôi thích mình như lúc này hơn.” Maxim vội vã trả lời. Ông chủ có hứng thú với đồng tính thể là chuyện của ông chủ, nhưng lão Maxim thành tính thì tuyệt đối sẽ không đụng đến.

32. Chương 32

Hạm Varan, phòng ăn chung.

Chiếc Varan vốn không được thiết kế như một nhà tù. Khi chỉ có vài vị khách, các đầu bếp của hạm còn có thể nấu vài món sau đó gửi cho đám áo đen mang lên phòng cho từng người. Varan giờ có gần 2000 người, lại toàn người lạ, những kẻ chẳng biết đường nào dẫn tới nhà bếp, đường nào dẫn ra hố xí, lại cũng không thể để bọn họ chen chúc chật lối đi, thế là nhà ăn chung phải mở ra.

Mới 6h30 sáng, Tường đã bị lôi đầu dậy, sau đó gia nhập với nhóm Haibara và Richard, được hai gã áo đen hộ tống đi ăn điểm tâm.

Những căn phòng dọc theo hành lang lúc này đầy người, toàn là bọn dữ tợn, bặm trợn theo nhìn nhận của Tường.

“Này, bọn họ là những kẻ tới bằng trực thăng tới qua phải không?” Tường hỏi. Trong bốn người đi bên cạnh thì chỉ có Haibara sẵn lòng trò chuyện với cậu.

“Đúng rồi. Nhưng mà kì quá...” Haibara lẩm bẩm, ánh mắt ngó quanh, rõ ràng cũng ngạc nhiên với cả đồng người tụ đông chui từ đâu ra.

Phòng ăn chung thiết kế đơn giản, với chỗ đưa cơm, bàn và ghế và thế là hết. Chính giữa phòng ăn, treo chính ỉnh trên trần là cái màn hình tivi bự chẳng hai chiều, kiểu như hai cái màn hình phẳng dán lưng vào nhau. Trên màn hình là toàn cảnh hạm Varan nhìn từ bên ngoài.

Người đông nhưng cũng xem như biết giữ chừng mực. Cả đồng người chia thành nhiều nhóm, nước sông không phạm nước giếng. Điểm tâm chỉ có bánh mì, sữa, bột ngũ cốc và ít mực. Tường đang nhai ngồm ngoàm mẩu bánh lạnh tanh cứng như đá thì hạm trưởng Maxim cùng bốn gã hộ vệ xuất hiện. Maxim người ta có thể không biết hoặc không nhớ mặt, nhưng mấy ai quên nỗi lỗi ăn mặc của bốn tên hộ vệ được chứ. Thế là, cả nhà ăn cùng lúc vang tiếng dao nĩa chạm đĩa loảng xoảng, rồi sau đó trở nên im ắng.

Maxim khẽ đằng hắng, giọng lão vang vọng như thể đang cầm Micro.

“E hèm. Xin giới thiệu với các bạn, ông Vito Bailando.”

Mọi người ngấm nhìn. Ở đây Maxim thì ai cũng biết rồi, nhưng Vito Bailando lại là thằng nào. Chẳng qua theo thái độ của ông hạm trưởng thì địa vị của Vito cũng phải rất đáng nể.

“Ông chủ, ông chắc chứ?” Maxim hỏi, hơi hơi bất an.

“Không sao.” Vito lắc đầu tỏ ý mọi việc đều Ok. Ông trầm tự tin như vậy chẳng phải vì kế hoạch của ông ngon lắm hoặc ghê gớm lắm, mà vì cái việc vừa xảy ra tối qua. Chà, nếu ngay cả ông trời cũng đã giúp mình, vậy chẳng cần phải đắn đo loí thôi gì nữa, Vito đã nghĩ thế.

Cảm thấy ánh mắt đám đông ở trên người mình, Vito Bailando nhắm mắt lại. Một làn sóng vô hình mắt thường chẳng thể thấy được bất chợt lan tỏa ra xung quanh.

Richard đang ngồi lặng lẽ bên cạnh Tường bỗng giật mình, gã nhảy bật ra đằng sau làm ngã cả ghế, mồ hôi toát ra như tắm. Tường thì đỡ hơn, chỉ đứng bật dậy.

Haibara và tất cả những người còn lại trong phòng chẳng biết chút xíu gì về làn sóng vừa nhập vào người họ, ánh mắt nghi hoặc nhìn hai tên bỗng đứng nhảy dựng lên như đĩa phải vôi.

Vito Bailando khẽ nhủ mày, sau đó bắt đầu bài thuyết trình của lão. Trên cái màn hình giữa phòng, khoang chứa máy bay từ từ trôi lên từ bên dưới, hồ nước giữa đảo bỗng dựng biến thành một hồ thác khổng lồ. Khi đã trôi lên hoàn toàn, khoang máy bay hoàn toàn mở ra, có thể thấy phải đến hàng trăm chiếc trực thăng đậu lộn xộn.

Từ những ngõ ngách chẳng biết ở đâu, đám thủy thủ hạm Varan mặc đồ trắng đội mũ hải quân chui lên, sau đó dùng các loại công cụ xe đẩy, xe kéo và các máy ròng rọc lần lượt lôi đám trực thăng ra bờ biển.

Ra tới bờ rồi làm gì nữa? Dĩ nhiên ai cũng đoán được, đám trực thăng bị đẩy xuống nước, và khi mực nước biển ngập tới sàn thì chiếc trực thăng bất chợt lọt tòm xuống như người ta bị hụt chân khi đi biển, chìm ngấm.

“HOAN HÔ! HOAN HÔ!” Cả phòng ăn bật dậy hò reo như vừa chứng kiến một cái gì rất hoành tráng, rất hợp với ý bọn họ vậy.

“Chúng ta sẽ tấn công Đà Nẵng, và chiếm lấy thành phố này.” Giọng Vito đều đều, chẳng buồn giả bộ hào hứng hay nồng nhiệt gì cả, kết thúc bài thuyết trình.

“Đưa ba người kia lên gặp tôi trong phòng hạm trưởng.” Vito hạ giọng ra lệnh cho Maxim. Lão Hạm trưởng chờ người trong chốc lát nhưng rất nhanh lấy lại tinh thần. “Rõ, ông chủ.”

33. Chương 33

Chiếc X13B5 cất cánh. Hai ngày trước, trong máy bay là đội lính đánh thuê năm người, giờ chỉ còn lại Richard và Haibara.

Richard trầm ngâm, gã không thực sự là một người bạn đường thú vị, đặc biệt là khi nhiệm vụ mà bọn họ sắp thực hiện chẳng cần tới đầu óc của gã.

Richard đã lựa chọn theo phe ông chủ, và gã đang phân vân về lựa chọn đó. Nếu có thể lựa chọn lần nữa, Richard có thể sẽ suy nghĩ kỹ hơn. Giết chết Haibara, sau đó cùng đám Michael cao chạy xa bay với đám tinh thể chẳng hạn. Khi nghĩ những điều này, ánh mắt gã đảo qua Haibara. Cô nàng có phản ứng tức thì, phụ nữ quả nhiên rất nhạy cảm với những ý nghĩ hiểm độc. Richard giả vờ ngó đi chỗ khác, như thể chỉ vô tình lướt nhìn.

Ông chủ, không, Vito Bailando là một kẻ đáng sợ, và có lẽ là khôn ngoan, nhưng hoàn toàn không thể hiểu nổi. Ông ta nghĩ gì mà lại muốn tấn công cả một thành phố cơ chứ? Richard có lẽ đã cười khẩy, nếu không phải thứ sóng kì dị tỏa ra từ ông ta lúc ấy. Richard không tự phụ đến nỗi cho rằng mình là người thông minh duy nhất trong hạm Varan, dù gã khá tự tin bộ óc của mình không xếp thứ nhất thì cũng phải đứng thứ hai. Ấy vậy mà gần 2000 con người không một kẻ nào phản đối lại cái ý định điên cuồng của lão Vito mới lạ. Nói không một ai cũng không đúng, ít ra thì vẫn còn một người nữa cũng sống sờ sờ như Richard khi ấy.

Rồi Vito cho gọi. Richard lại đảo ánh mắt qua Haibara lần nữa, cố giữ cho cái ý nghĩ xem thường không nổi lên. Chà, xem thường cô ta là việc rất dễ dàng, và nếu không phải vì một may mắn nho nhỏ thì có lẽ chính gã cũng đã cùng chung số phận với đám thằng Michael. Mới đây thôi, ông chủ Vito còn ném cho Haibara một ánh mắt lạnh lùng khi cô nàng tiến lên định chào hỏi. Cô nàng lập tức im thin thít theo chân Maxim ra khỏi phòng, để lại hân, thằng nhãi và lão già Vito.

Richard rùng mình, bàn tay mân mê vỏ ngoài của cái lap yêu dấu đặt trên đùi. Gã rất muốn mở máy ra, gõ vào cái tên Vito Bailando, sau đó xâm nhập vào máy chủ hạm Varan, chui vào vệ tinh,... Nhưng chẳng hiểu sao Richard không làm vậy.

Ngồi ở dãy ghế bên cạnh, tức là cách Richard cái lối đi bộ ở giữa, Haibara chẳng biết từ lúc nào lại đã pha xong hai tách trà. Cô nàng mời Richard một tách, mỉm cười quyến rũ. Richard nhận tách trà vì dấu sao người ta cũng đã pha xong, đồ đi thì phí nhưng gã không nhận nụ cười. Chà, nụ cười của kẻ có thể giết mình bất cứ lúc nào thực ra khá đáng sợ.

Vito Bailando đã muốn khống chế hân, Richard, và cả thằng nhóc kia nữa, như ông ta đã khống chế, không, tẩy não những kẻ khác trên hạm Varan. Lão già chắc chắn đã sử dụng một viên tinh thể. Và Richard không biết việc chính mình cũng dùng một viên là phúc hay là họa nữa. Gã có thể đã hòa với đám người kia hô to hoan hô khi ông ta nói về kế hoạch tự sát của mình, thay vì trên chiếc Cú đêm X13B5 bay tới một chỗ lạ hoắc vào lúc này.

Richard âm thầm suy tính khả năng có thể trốn thoát khỏi tay Vito, lão già quá mức nguy hiểm và khó hiểu. Muốn làm thế thì phải hạ được kẻ đồng hành có khả năng dịch chuyển tức thời, Haibara, kẻ mà rõ ràng ở đây để giám sát gã, và xử lí gã nếu cần thiết.

Đấu tay đôi? Không đời nào một thằng cặn nặng vì suốt ngày chúm mũi vào màn hình vi tính như Richard làm gì nổi Haibara.

Xâm nhập vào buồng điều khiển máy bay rồi điều khiển nó đâm vào một chỗ nào đó? Haibara không biết thế nào nhưng gã thì chết chắc.

Một kế hoạch? Richard thậm chí còn chẳng biết mình đang được chở đi đâu. Nhưng nếu đợi tới lúc chiếc X13B5 quay trở lại hạm Varan là gã hết cách thoát.

Trong khi Richard đang điên đầu với vô số câu hỏi thì Haibara thanh thoi nhâm nhi tách trà tự pha. Cô chẳng có gì phải lo lắng hay đề phòng cả, vì chính miệng ông chủ đã nói thế. Haibara ngay cả hỏi lại tại sao cũng không hỏi. Nhiệm vụ của cô chỉ đơn giản là cùng đi với Richard đón một người, và đảm bảo an toàn cho người kia cho đến khi quay lại hạm Varan, và chỉ thế thôi.

-0-

X13B5 hạ cánh trên một mỏm đá nhô ra biển. Mỏm đá rất lớn, phủ một thảm cỏ màu xanh nhạt. Giữa thảm cỏ ấy là một ngôi nhà hai tầng bé xíu xiu.

Richard xuống máy bay, gã nhìn quanh, thở dài.

Ngôi biệt thự hai tầng có cấu trúc khá tao nhã, nơi mái nhà, những giọt nước rơi xuống bị đóng băng hình thành vô số mũi nhọn chúc xuống.

“Lạnh quá!” Haibara than thở. Vừa đúng lúc cửa chính ngôi nhà mở, một người đàn ông mặc áo khoác lông giả da chôn vùi cả mũi trùm bước ra.

Theo người đàn ông đi vào trong nhà, hai vị lính đánh thuê dù đã đi nhiều thấy nhiều cũng phải kinh ngạc với nội thất hiện đại bên trong.

“Cô bé ở trong này.” Người đàn ông mặc áo lông nói. “Xin đừng có bất cứ biểu cảm nào quá mức.”

Cửa mở, Richard bước vào phòng, gã sững người.

Trên cái giường bên cạnh một cửa sổ cực lớn choáng hết toàn một bức tường, một cô gái nhỏ đang nằm, có vẻ vừa giật mình quay lại trong khi đang ngắm nhìn khung cảnh bên ngoài. Tóc cô bé là một dải bạc, làn da trắng như tuyết sáng lấp lánh bởi lớp băng mỏng phủ bên ngoài.

34. Chương 34

“Chú Hart” Cô bé tóc bạc khẽ reo lên vui mừng.

“Đến giờ phải đi rồi, cô chủ.” Người đàn ông mặc áo lông được gọi là chú Hart mỉm cười hiền hậu, sau đó vỗ tay hai cái gọi lớn:

“Giúp cô chủ thay đồ!”

“Không cần đâu, cháu tự làm được mà.” Cô chủ nhỏ mỉm cười, bất chợt nhìn về chỗ Richard và Haibara. Đôi mắt cô xanh tới nỗi Richard thoáng nhầm lẫn với hai viên đá xa-phia. Gã giật mình khi hai viên bảo thạch nhấp nháy với mình. Richard vội quay mặt đi, thoáng lúng túng, thứ cảm giác đã lâu rồi gã mới cảm nhận lại.

‘Quả thật là quá giống’, Richard thầm nghĩ, vừa lúc Haibara thò tay kéo vai gã ý định lôi khỏi cửa. Cô nàng dừng lại giữa chừng, dòm về phía chiếc giường kinh ngạc.

Chiếc giường hóa ra lại là một cái lồng lớn, lớp vỏ ngoài bằng thủy tinh trong suốt mắt thường hầu như không nhận ra. Lớp vỏ lúc này đang mở ra theo trục dọc ở chính giữa, xì ra một luồng hơi nóng ẩm. Khối khí nóng thoát khỏi phòng qua đường cửa chính, tiện đường tấp vào mặt Richard và Haibara bỏng rát.

Cô bé bước xuống giường, sau đó một màn y chang như trong phim Iron man diễn ra. Từ dưới chân cô bé, nhiều cánh tay máy thò lên, mang theo các mảnh giáp đặt lên người cô. Chỉ sau vài phút, trên người cô gái nhỏ nhiều thêm một bộ vảy ngắn bó sát người bằng thép, màu bạc sáng loáng.

“A!” Hart giật mình. “Chỉ vài tháng không gặp không ngờ bộ đồ của cô chủ đã cải tiến dữ vậy.”

“Tại chú không hỏi Riko sớm hơn thôi.” Cô chủ nhỏ vừa nói vừa xoay một vòng như muốn khoe một bộ vảy áo mới.

-0-

X13B5 có thêm hai hành khách mới là Riko và Hart.

Riko nằm nặc đòi ngồi với một trong hai người lạ. Đối với việc này, Hart không lấy làm phiền lòng, ông thoáng đánh giá hai người cận vệ được ông chủ gửi tới, sau đó rất tự nhiên ngồi xuống cạnh Haibara. Thế là Riko ngồi cạnh Richard.

Cô chủ nhỏ nhìn Richard, mắt mở lớn hết cỡ, như kiểu đám nhóc vẫn nhìn lũ khỉ mỗi khi có dịp được đi sở thú chơi khiến gã rất mất tự nhiên.

“Anh ốm quá.” Con bé nói thế, rồi lại hỏi. “Tên anh là gì?”

“Richard.”

“Chỉ thế thôi? Tên em là Riko, Riko Bailando. Hai chữ đằng hoàng. Bố vẫn bảo ai chỉ có tên một chữ đều là kẻ xấu.”

“Anh không phải kẻ xấu.” Richard buột miệng bào chữa trước, sau mới nhận ra điều Riko vừa nói. “Bố em là Vito Bailando?”

Riko gật đầu.

“Này, cho em.” Haibara thò tay qua với cái trò ruột của cô, một tách trà nóng. “Chị là Haibara Star”

“Star?” Riko tròn mắt ngạc nhiên, đang định đưa tay lên nhận tách trà thì bỗng ối một tiếng. Chỗ khuỷu tay cô bé chạm vào thành ghế, một lớp băng mỏng dính ở giữa, vỡ ra khi Riko ấn mạnh cùi chỏ xuống.

Hất những mảnh băng làm chúng rơi lả tả xuống sàn máy bay, Riko hỏi giọng buồn buồn.

“Em lạ lắm phải không?”

Richard bất chợt làm cái việc mà gã nghĩ mình không đời nào làm, mà ngay cả Haibara cũng nghĩ thế nên cô giật mình không phải nhỏ. Những tia lửa điện tí tách bỗng chạy dọc tay Richard, xoẹt lên một đóa hoa nhỏ tại đầu ngón trỏ.

35. Chương 35

19/9/20xx.

Sau khi tiễn Richard và Haibara đi đón con gái, và tổng cổ Tường vào trong phòng biệt giam, Vito Bailando lên chiếc Cú đêm số hiệu X13S107, làm một vòng quanh trái đất trong vòng 24 tiếng đồng hồ sau đó. Khi quay trở lại hạm Varan vào lúc 1h sáng ngày hôm sau, ông trùm tỏ ra đăm chiêu, có vẻ nhiều phân vân hơn là thất vọng. Chứng kiến điều này, Maxim cảm giác thoải mái hơn chút ít. Mặc dù đã bị tẩy não, trí tuệ lão hạm trưởng vẫn còn đó. Lão không phản đối gì về kế hoạch tấn công Đà Nẵng, nhưng cũng phải lo lắng về các phương pháp tấn công cụ thể chứ.

“Ông chủ.” Maxim mời Vito một cốc vang đỏ, loại nhẹ thôi, thứ này uống trước khi đi ngủ rất tốt.

“Riko thế nào rồi?”

“Cô bé đã được sắp đặt một chỗ thích hợp trên hạm, Haibara và Richard chịu trách nhiệm bảo vệ như ông chủ đã yêu cầu.” Maxim trả lời.

“Ừm, tôi không muốn nó tiếp xúc thêm bất cứ ai khác trên hạm này, được chứ Maxim.”

“Được, việc đó dễ mà.” Maxim nhún vai, rồi không kiềm được cuối cùng cũng hỏi một câu. “Nhưng sao không để Hart làm việc đó, lại cử hai đứa nhóc ầm ở kia? Con bé Haibara thì thôi, nhưng cả thằng Richard nữa thì...”

Vito Bailando mỉm cười. “Anh là một gã hạm trưởng rất được đấy, Maxim. Nhưng cái tật không bao giờ xem xét lính của mình đến nơi đến chốn xem ra vẫn không bỏ được nhỉ.”

Maxim xấu hổ cúi đầu. Hạm trưởng hạm Varan như lão nếu muốn biết về ai thì chỉ là chuyển trở bàn tay, khi ấy ngay cả thằng Richard ba đời trước làm nghề gì e cũng khó qua mắt lão. Nhưng Maxim, như trước giờ vẫn vậy, tin rằng biết ít thì tốt hơn là biết nhiều, và không biết gì thì tốt hơn là biết ít. Chẳng thể mà lão mới ngồi được vào cái ghế này.

“Lí lịch của nó khá thú vị, nếu anh tò mò thì cứ xem thử đi. Còn Hart, là thủ lĩnh đội hộ vệ của tôi, đâu thể để anh ta ngồi không mãi được.” Vito nói bằng quơ, đầu óc ông trùm có vẻ đang nghĩ tới chuyện khác. “Ngày mai hàng sẽ tới. Không nhiều, nhưng chắc cũng đủ rồi. Ngay khi nhận hàng thì chúng ta nổ máy.”

Nổ máy là cách nói của ông chủ thay cho lệnh bắt đầu, Maxim biết rõ quá rồi, lão còn từng suy đoán ngày xưa ngài Vito có khi từng làm thợ sửa xe không chừng.

“Được. Mà hàng gì vậy?”

“Anh sẽ biết sớm thôi.” Vito cười, làm thêm ly vang trước khi ra hiệu tiễn khách. Ông chủ tới, Maxim dĩ nhiên phải nhường lại phòng của mình, đêm nay có lẽ lão sẽ phải ngủ trong phòng hạm trưởng.

-0-

“Em muốn ra ngoài chơi.” Riko thăm thì, kéo tấm nệm sưởi lên quá mũi.

“Không được.” Haibara trả lời. Trở thành vệ sĩ của con gái ông chủ hóa ra lại là việc nhàm chán nhất mà cô từng nhận. Từ lúc đặt chân lại lên hạm Varan là y như rằng phải lên lút dẫn Riko về phòng, sau đó đóng chặt cửa ngồi mua vui cho cô bé.

Richard không lấy đó làm phiền, gã mở lap và bắt đầu cắm mặt vào màn hình cái máy. Từ lúc về tới giờ đều chỉ ngồi một chỗ, trong khi Haibara đã sắp cạn vốn truyện cổ tích của mình.

“Chị Haibara?”

“Sao cơ, công chúa nhỏ?”

“Chị đã từng giết người phải không?”

Haibara khẽ giật mình.

“Sao em biết?”

“Giác quan thứ sáu!” Riki láu lỉnh đáp lại. “Sao chị lại giết người?”

Haibara nhìn Riko, toan nói xạo cho qua chuyện. Theo thói quen, Haibara chạm tay vào trán cô bé, và tay cô lập tức dính vô cứng ngắt.

“Ha, sao em lại lạnh như vậy, cô bé?” Haibara hỏi trong lúc cổ gở tay ra, trước khi mấy ngón tay đổi màu tím bầm.

“Em không biết, từ lúc sinh ra đã như vậy rồi.”

“Ồ, chị cũng thế.” Haibara giật mạnh một cái khiến Riko suýt thì bị cô kéo dựng dậy. Cô bé nhăn nhó xoa trán, hay ở chỗ là tay và trán lại không dính nhau như đã dính tay Haibara.

“Chị nói gì cơ?”

“À, chị trả lời là chị cũng thế, vì em đã hỏi tại sao chị lại giết người.”

36. Chương 36

Phòng biệt giam Tường vốn cũng là một căn phòng như mọi căn phòng khác trong hạm Varan. Có giường, có tủ, có phòng vệ sinh..., đủ cho cỡ 4 5 người ở lại mà vẫn thoải mái. Trong phòng vốn còn có cả một dàn vi tính nữa, nhưng dĩ nhiên đã được dọn đi.

Từ sau lúc gặp Vito Bailando trong phòng hạm trưởng, Tường được gửi trả lại phòng và cũng bị nhốt luôn. Cánh cửa phòng chỉ mở vào giờ ăn trưa, khoảng thời gian còn lại là Tường một mình đối mặt với bốn bức tường. Trong vài tiếng đầu tiên, Tường ngồi vắt chân trên giường, nghĩ về cuộc gặp với Vito. Ông ta, nói thế nào nhỉ, cho Tường ấn tượng là một người đàn ông thân thiện và dễ gần, cho đến khi ông ta cố gắng sử dụng năng lực của mình lên Tường một lần nữa. Cả Tường và gã Richard.

Năng lực của Vito dường như có thể kiểm soát người khác, trong một chừng mực nào đó. Vito Bailando đã ngồi, sau bàn hạm trưởng, mắt nhìn Tường đăm đăm. Lúc đó, Tường cũng nhìn lại lão, và năng lực của cậu tự kích hoạt, vô số hình ảnh nhảy múa, loạn hết cả lên. Cậu nhức đầu kinh khủng nhưng Vito cũng chẳng khá hơn gì. Richard cũng có những biểu hiện chống trả quyết liệt, vô số tia điện xẹt tứ tung từ mắt gã. Tường lúc đó đã hi vọng cho lão già Vito bị tia điện nào đó xẹt trúng mà chết queo đi, một hi vọng khá mỏng manh, xét theo kích cỡ những tia điện.

Vito Bailando chấp nhận thất bại một cách thản nhiên. Lão sau đó đã trò chuyện với Richard, và Tường không gặp tên này nữa. Cả Haibara cũng thế. Tường có lo lắng cho bọn họ không ấy hả? Richard thì thôi đi, tên này nếu xung đột với Vito Tường càng mừng nhưng Haibara thì, dẫu sao cô gái cũng khá dễ coi...

“Hương...” Tường lẩm bẩm, rồi chẳng hiểu sao cái tên Sương lại lọt vào trong đầu mình. Cũng phải thôi, từ nhỏ đến lớn Tường mới gặp cô gái đầu tiên chủ động đến thế, lại thực tâm lo lắng ỉn ỉn nữa. Mấy thứ Tường để lại, nếu không có gì xảy ra hẳn nên nằm trong tay Sương, và nếu Sương đã giao chúng cho cảnh sát là tốt nhất. Bọn họ tất nhiên sẽ thử mở cánh cổng đen, cánh cổng mà giáo sư Hoàng dường như tin rằng không nên mở ra, chỉ ít cho đến khi hiểu thông điệp trên cánh cổng là gì.

Nghĩ về người khác chán, Tường nghĩ về mình. Vito muốn gì Tường không biết. Cậu chỉ biết ông ta chuẩn bị làm gì, và ông ta cần gì. Tuy nhiên tình trạng của Tường lúc này khá kì lạ.

Tường liếc nhìn đồng hồ, đã 12h. Ôm vô khối suy nghĩ lùng bùng, Tường chìm vào giấc ngủ. Tường chưa rời nhà đủ lâu để nhớ nhà, và đã sống xa gia đình đủ lâu để chưa nhớ họ. Người khác ở vào vị trí của Tường có lẽ sẽ sợ hãi, riêng Tường thì hơi khác. Cậu biết rằng, không, Tường tin rằng chết hoặc bất cứ điều gì khác đều là đương nhiên. Chẳng thể ngăn cản được.

“Mình bất lực hoàn toàn, nếu lão già muốn giết mình.” Tường nghĩ, mỉm cười. Cậu quyết định đi ngủ lấy sức chờ đợi diễn biến tiếp theo khi ngày mai đến. Chỉ hi vọng là không bị nhốt mãi trong phòng.

-0-

Sáng hôm sau, Tường được mời đi ăn sáng. Một bữa ăn riêng, thân mật, chỉ giữa Tường và Vito Bailando với nhau. Phải nói là Tường ngạc nhiên tới nỗi mãi mới ngồi xuống ghế. Trước mặt cậu, nhiều món ăn thịnh soạn được dọn sẵn. Có bít tết, súp lagura, bánh mì cùng món tráng miệng làm từ trái cây phủ kem.

“Cậu cứ tự nhiên.” Vito giang tay mời, máy phiên dịch trên cổ ông ta có vẻ là loại hiện đại, lời Việt chuẩn như của người Hà nội.

Tường ngồi mà không khỏi hơi thấp thỏm. Dẫu đã có giấc ngộ về cái chết thì cũng chẳng ngăn nổi đầu gối thì run, còn tay cầm dao chạm vào tay cầm nĩa leng keng. Trong khi Tường cố gắng cưa miếng bít tết bằng con dao bạc sáng loáng mới cầm lần đầu, Vito bắt đầu nói vài câu khách sáo về thời tiết, về mấy món ăn trên bàn. Bên hỏi bên trả lời một lúc thì chủ khách đã tự nhiên hơn. Lúc bấy giờ, Vito mới hỏi Tường những thứ cá nhân hơn.

“Tôi chưa có dịp tới Đà Nẵng, nhưng nghe đâu đó là một thành phố đẹp?”

“Vâng.” Tường gật đầu, không tin một chữ. Ông ta sắp tấn công Đà Nẵng, thế nào chẳng tìm hiểu nhiều ít về nó rồi. Nhưng dẫu sao cũng cần phải khoe khoang về quê hương mình một chút, Tường ngẫm nghĩ rồi nói thêm:

“Đà Nẵng có cây cầu rồng duy nhất trên thế giới. Một con rồng vàng trườn theo trục dọc giữa cầu, đầu ngẩng cao, có thể hô hỏa hoán vũ.”

“Rồng? À, con rồng châu á.” Vito cười nói. “Cậu không phải dân Đà Nẵng phải không?”

“Tôi quê ở Quảng Ngãi.”

“Ồ, gia đình cậu ở đó cả?” Vito hỏi, tự nhiên như chỉ tình cờ buột miệng. Tường há mồm định trả lời thì nghĩ tới điều gì bèn nín thinh.

“Cậu bao nhiêu tuổi nhỉ?” Vito lơ đi như không thấy sự im lặng của Tường, lại hỏi tiếp.

“Hai mươi.” Câu hỏi này Tường thấy không có vấn đề gì, nhưng để chắc ăn cậu quyết định chỉ trả lời gọn.

“Ồ tuổi cậu tôi vẫn còn là sinh viên đại học Hardva.” Vito cười cười, sau đó nhân tiện kể luôn về cuộc đời sinh viên gian truân của mình. Lão vốn là dân Ý, hơn nữa là dân quê, cái loại nghèo kiết xác vốn không có đủ tiền để học đại học. Nhưng việc đó chẳng làm khó nổi Vito, chàng Vito đẹp trai, không thiếu cô gái sẵn sàng bỏ tiền giúp đỡ.

“Thế đấy, tôi nhớ là trước khi lấy vợ mình đã có phải đến cả chục cô bồ. Mà này, cậu có bạn gái rồi chứ?” Vito chốt hỏi.

“Cô ấy mất rồi.” Tường nhìn thẳng ông trùn, trong mắt lóe lên tia sáng kì dị. Ồ, lão già, cô ấy đã mất, và lão chẳng thể moi được bất cứ điều gì về cô ấy từ tôi, Tường âm thầm nghĩ.

“Thật đáng tiếc.” Vito nói, nâng ly rượu lên. Uống cạn ly, dùng giấy lau chùi miệng, nhắc thấy Tường có vẻ bồn chồn như kiểu muốn đứng dậy ra về, Vito cười khê:

“Cũng tới giờ rồi, tôi có một chuyến hàng sắp cập bến. Cậu có muốn chiêm ngưỡng một chút không?”

“Hàng? Vâng, nếu ông đã mời.” Tường tò mò gật đầu.

Vito đứng dậy, ra hiệu cho Tường theo sau. Khi đến phía sau bàn hạm trưởng, Vito nhấn một tổ hợp các nút của bàn điều khiển chìm trong bàn. Sau một lát, cả căn phòng rung động rồi trượt lên. Vừa ăn no xong lại đi thang máy khiến bụng Tường nhộn nhạo, nhưng đầu óc trực tiếp lãng quên khiêu nại của nó để tập trung vào những bức vách xung quanh đã trở nên trong suốt.

Phòng hạm trưởng hóa ra là một buồng thang máy lớn, với những bức tường vốn bằng thủy tinh trong suốt. Xuyên qua lớp kính, Tường có thể nhìn thấy toàn cảnh bãi đáp máy bay vốn đã nổi lên từ hôm qua. Một chiếc tàu vận chuyển lớn phải cỡ một tàu chở dầu đang đậu ngay cạnh hạm Varan. Trên cây cầu bắc ở giữa, những chiếc thiết giáp tank đang di chuyển, xích nghiêng lên mặt cầu kéo kẹt, hòng đại bác giương cao.

37. Chương 37

Quần đảo Hoàng Sa. Sáng sớm ngày 21/9/20xx.

Đài quan sát biển số 11, nằm trên một trong các đảo thuộc cụm quần đảo 7 chị em. Vào lúc 6h15phút sáng, đài phát hiện vật thể lạ xuất hiện trong tầm nhìn, khi ấy trời nhiều mây, tầm nhìn xa khoảng 10 cây số.

Vật thể lạ ban đầu được cho là một con tàu không có đăng kí, sau khi thử cố gắng liên lạc không thành, lực lượng cảnh sát biển lập tức gửi hai tàu tuần tiểu loại lướt sóng tiếp cận làm rõ. Hai tàu mất liên lạc sau 15 phút ra khơi.

Đài quan sát biển số 11 cũng mất liên lạc ngay sau đó, tin tức cuối cùng gửi về cho biết vật thể lạ dường như là một hòn đảo nổi rất lớn.

Tổng cục hải quân thành phố Đà Nẵng. Chỉ huy trưởng lực lượng hải quân Đà Nẵng sau khi nhận báo cáo lập tức ra lệnh cho các tuần dương hạm số hiệu D7, D18 và D27 xuất kích. Khi ba tàu này tiếp cận trong phạm vi 5km, từ vật thể lạ bắn ra nhiều hỏa tiễn. Hình ảnh cuối cùng các tàu này cung cấp sử dụng kính quang học loại lớn cho thấy vật thể lạ có hình dáng như một đảo du lịch, đường kính vào khoảng 2km.

‘Một hòn đảo trang bị hỏa tiễn’ - Thông tin này được gửi lên các cấp chỉ huy cao hơn. Tin gửi xuống cho biết toàn thành phố phát lệnh giới nghiêm, lực lượng bộ đội quân khu 5 đồn trú cách Đà Nẵng 30km sẵn

sàng di chuyển. Lực lượng bộ đội đồn trú tại Đà Nẵng thuộc quân đoàn 17 lập tức hành quân ra phòng thủ bờ biển, hệ thống phòng thủ tên lửa sẵn sàng. Lúc bấy giờ là 7h30 phút sáng.

Cùng thời gian, trên hạm Varan, Vito Bailando ngồi trên ghế hạm trưởng, Maxim đứng bên cạnh sẵn sàng nhận lệnh.

“Tin tức về số tinh thể đã gửi đi chưa?” Vito hỏi.

“Đã gửi. Tàu sân bay USS Q.Mary ở phía Đông quần đảo Nhật bản đã khởi hành.” Maxim trả lời.

“Tốt. Toàn quân sẽ tấn công chiếm khu vực trung tâm thành phố Đà Nẵng xung quanh hồ tử thần Lưỡi bò. Quyền chỉ huy hạm Varan tôi sẽ giao lại cho anh. Đánh chìm chiếc USS Q.Mary xong anh có thể rút.”

“Rõ. Tôi sẽ không làm ông chủ thất vọng.”

Vito gật đầu. Chiếc USS vừa chìm, người Trung Quốc sẽ vào cuộc, người Mỹ sẽ không để yên. Việt Nam, Trung Quốc và Mỹ có nhiều bất hòa trong quá khứ, chẳng đời nào họ để quân Mỹ hay quân đội nhân dân Trung Hoa đặt chân lên lãnh thổ. Vito lại đã cho họ một cái cớ hoàn hảo để gây áp lực, và một món lợi không thể dễ dàng bỏ qua, những viên tinh thể X và nguồn gốc của chúng.

Bị kẹp ở giữa ba đất nước, đội quân của Vito hóa ra sẽ kéo dài được lâu hơn.

Đứng khỏi ghế hạm trưởng, Vito xải những bước dài rời khỏi phòng. Khi ra tới cửa, ông trờm quay lại hạ lệnh.

“Tấn công!” Tên đã trên dây, phải bắn thật mạnh, vừa nghĩ, Vito vừa cất bước bỏ đi, đầu không hề ngoảnh lại một lần.

Còn lại một mình, Maxim ngồi xuống ghế chỉ huy, nhập mật khẩu bảo vệ sau đó nhấn vào một cái nút lớn có ghi mấy chữ Trs. Toàn hạm Varan chuyển mình, những bức tường rung lên.

Hạm Varan gồm ba lớp. Lớp vỏ ngụy trang dạng đảo nổi trên cùng, phía trên mặt nước, hình cái đĩa dẹt, thân tàu cũng hình đĩa nằm ẩn dưới mặt nước, bên dưới vỏ ngụy trang, động cơ và khoang lái tàu chìm sâu ở dưới cùng, có hình tròn tròn như tàu ngầm. Tại đuôi khoang lái là một chân vịt khổng lồ, bình thường không hoạt động, khi chạy hết công suất có thể đẩy hạm tiến về phía trước với tốc độ lên đến 40 hải lý một giờ (~72kmh).

Khi hạm trưởng Maxim nhấn nút Trs (Transform), lớp vỏ ngụy trang trên cùng tách ra thành hai nửa chuyển động sang hai bên, hình thành hai tấm khiên lớn che chắn hai bên mạn tàu. Thân tàu nổi cao lên lộ khỏi mặt nước, để lộ toàn bộ sân bay Varan, khoang chỉ huy, cùng với hệ thống pháo đất đối không và đất đối đất gồm 18 ụ súng lớn nằm so le ở giữa. Tháp chỉ huy, bao gồm khoang chỉ huy của hạm trưởng Maxim nổi cao lên, tháp định vị hình chữ thập nhô lên trên cùng, trở thành điểm cao nhất của hạm.

Maxim nhắc bộ đàm, giọng lão khàn khàn mạnh mẽ.

“Tốc độ tối đa, toàn bộ hỏa lực tập trung về phía bờ biển!”

Chiếc Varan tăng tốc từ 72kmh, sau 15 phút đạt vận tốc tối đa 50 hải lý một giờ.

Phía Nam bán đảo Sơn Trà, dọc theo đường bờ biển từ phường Thọ Quang đến phường Phước Mỹ, lực lượng bảo vệ bờ biển đã sẵn sàng. Lực lượng bộ đội đồn trú tại Đà Nẵng chỉ khoảng 5000 người, gồm bộ binh và pháo binh, rải thành một thảm phòng thủ kéo dài 5km. Chờ đợi họ là một trong những chiếc mẫu hạm tối tân nhất thế giới. Bộ đội quân khu 5 còn đang trên đường hành quân, sau hai tiếng nữa mới vào thành phố. Toàn bộ lực lượng cảnh sát được huy động để di tản dân cư trong khu vực gần nơi chiến sự sắp diễn ra.

8h30 sáng, Hạm Varan xuất hiện trong tầm bắn. Chỉ huy lực lượng phòng ngự lâm thời bờ biển Đà Nẵng gửi tín hiệu liên lạc lần cuối. Không nhận được phản hồi, ông hạ lệnh.

“BẮN!”

38. Chương 38

Đội hình phòng ngự bờ biển của quân đoàn 17 gồm bộ binh và bộ đội pháo cao xạ, lấy lực lượng pháo cao xạ làm chủ. Mỗi khẩu pháo gồm ba bộ phận, giá đỡ, nòng súng cùng khoang điều khiển. Hình dạng mỗi khẩu pháo có phần giống với các khẩu súng thần công cỡ lớn, tức là cực kì cổ lỗ xỉ, trừ việc hai bánh xe bị một cách đáng kinh ngạc.

Hạm Varan, người điều khiển các nòng pháo chính, sau khi quan sát những khẩu pháo nơi bờ biển phía xa bằng ống nhòm siêu quang học thì không kiềm nổi cười nhặt. Tay chỉ huy liên lạc với hạm trưởng Maxim, giọng gã khinh thường:

“Báo cáo, pháo binh của địch là kiểu pháo AT15 đời cũ, tầm bắn đạt khoảng 20km, hiệu quả..., hiệu quả không cần phải nhắc đến.”

Maxim nhận thông báo, ngẫm nghĩ nửa giây, sau đó hạ lệnh chung cho toàn bộ các chỉ huy dưới quyền.

“Nâng khiên, các pháo chính sẵn sàng, tiếp tục tiến lên!”

“Rõ!” Các chỉ huy nhận lệnh lập tức thi hành, dù trong lòng không ít người cho rằng chẳng cần nâng khiên để làm gì.

Ở đối diện, những khẩu thần công bắt đầu chuyển động, hòng súng càng kéo càng dài, dài tới nỗi khi đạt mốc cao nhất, mỗi nòng đạt chiều dài 15m.

“Bắn!”

Lực lượng pháo cao xạ hưởng ứng bằng tiếng gầm rít của hơn 15 khẩu thần công đồng loạt nhả đạn. Cùng thời gian, vô số lỗ thủng chỉ cỡ nắm tay xuất hiện chi chít trên thân hạm Varan, tại các điểm hổng nằm giữa vỏ giáp tàu và thân tàu xuất hiện những đầu đạn cùng kích cỡ. Đặc biệt, tại khẩu pháo hạm số 7 cũng xuất hiện một lỗ thủng, một trong các đầu đạn từ loạt bắn đầu tiên của pháo binh quân đoàn 17 nằm lẫn lóc trước mặt những tay điều khiển pháo.

“Ầm, ầm ầm, ầm ầm ầm ầm ầm ầm...”

Hạm Varan rùng rùng chấn động, hàng chục vụ nổ tương đương với sức công phá của một trái lựu đạn thoảng cái đục khoét vô số lỗ hổng trên thân tàu, khói bốc mù mịt.

“BÁO CÁO! Địch sử dụng đầu đạn xuyên giáp, thiệt hại ước tính 5%, mũi tàu đã vỡ!”

“Tăng tốc, tăng tốc hơn nữa, khiên trái vào vị trí!” Maxim lạnh lùng hạ lệnh. Lò hạt nhân của hạm Varan hoạt động hết tốc lực. Lớp vỏ nguy trang của hạm giờ trở thành khiên chắn bắt đầu chuyển động, từ vị trí chéch hai bên mạn tàu như tà váy chuyển sang tụ lại trước mũi tàu.

Chỉ huy đội pháo cao xạ quân đoàn 17 chứng kiến tình hình, lập tức lắc đầu cười khổ.

“Mẹ kiếp, chẳng những không chạy lại còn xông tới dữ hơn. Bọn này rốt cuộc là ai?”

Người trợ thủ đứng bên cạnh ông lập tức kiến nghị.

“Chỉ huy, xem tình hình chúng quyết ăn thua đủ, chúng ta không thể lãng phí lực lượng ở đây được.”

“Đúng thế. Bãi thủy lôi vốn chỉ dùng để ngăn cản tàu nhỏ, ai ngờ được chúng chơi nguyên cái tàu bị như vậy. Toàn quân rút lui, chuẩn bị cho Đổ Bộ”

“Rõ!”

Theo kế hoạch, quân đoàn 17 chỉ dự định thị uy với địch bằng kiểu pháo siêu xuyên giáp cải tiến, nếu địch thấy khó mà lui là tốt nhất, nếu không lập tức rút quân. Chiến trường thực sự mà họ hoạch định sẽ nằm tại bờ biển. Khi quân địch bắt đầu đổ bộ xuống bờ biển, lực lượng chính của quân đoàn 17 ẩn nấp trong các tòa nhà sẽ nổ súng cản bước. Theo sư trưởng quân đoàn 17, thế nào cũng phải ngăn cản địch tại đây.

“Địch đang rút!”

Maxim hít sâu một hơi, thầm nghĩ bộ đội Việt Nam quả nhiên khó đối phó. Cùng lúc, toàn hạm bỗng chấn động lần hai. Nhìn từ bên ngoài, chiếc Varan đã đi vào bãi thủy lôi được bố trí tốc hành của quân đoàn 17. Vô số cột sóng cao hàng chục mét nổ ụp ụp dưới thân tàu. Ngay cả phòng hạm trưởng cũng rung lên, khiến Maxim đang đứng vội giữ chặt tay lên thành ghế phía sau mới giữ được thăng bằng.

“Hô, nhanh nhẹn thật, cũng may hạm Varan chỉ có mỗi một chiếc tàu chính.” Nửa may mắn nửa khiếp sợ, Maxim gầm lớn. ”ĐẢ VÀO BỜ BIỂN CHƯA?

“Hạm còn cách điểm ngập nước tối thiểu 500m, cách bờ biển 1km, tầm bắn đạt 50 km vào lục địa.”

“Tốt, tiếp tục tiến lên!”

“Còn 3 phút sẽ va chạm với đáy biển!”

Maxim kéo dây an toàn, hai tay giữ chặt thành ghế. 3 phút trôi qua trong chớp mắt, hạm Varan rung lên lần thứ ba.

“BẮN! Bắn toàn bộ!”

17 hạm pháo đồng loạt khai hỏa, toàn bộ hỏa tiễn mạn tàu cũng xuất kích. Chiếc Varan trông như thiên thần báo tử, với đôi cánh khói dày đặc đen kịt phủ quanh thân tàu.

Bên kia.

“Chỉ huy! Hệ thống phòng thủ tên lửa của chúng ta không thể ngăn chặn hỏa lực của địch!” Một giọng thông báo do qua gấp bách mà trở nên hỗn hển.

“RÚT! TOÀN QUÂN RÚT LUI! ĐỘI PHÒNG THỦ TÊN LỬA TOÀN LỰC YẾM TRỢ RÚT LUI! VẮT HẾT MỌI THỨ LẠI! RÚT LUI!”

Chiếc Varan nhả đạn liên tục trong 15 phút đồng hồ. Lại thêm 15 phút nữa khói mới có dấu hiệu nhạt đi. Cả một vùng dân cư ven biển theo đó cũng bị san bằng. Đôi mắt nhìn ra xa, trong vòng 50 km không một tòa nhà nào còn đứng vững.

39. Chương 39

21/9/20xx. 10h trưa.

Hạm Varan từ lúc tiến vào biển Đà Nẵng tới khi thổi bay cả thành phố chỉ mất không đầy một tiếng đồng hồ. Dân cư toàn thành phố đã được lực lượng cảnh sát hỗ trợ rút lui, phần lớn bằng tàu hỏa và xe tải chuyên dụng. Những con đường ra khỏi nội thành chật kín người và xe. Ban đầu, người ta còn dè dặt không dứt, nhưng khi thành phố bắt đầu bị oanh tạc, không còn ai dám sinh sự nữa. Chỉ còn lại im lặng, sững sờ và đau đớn. Những đoàn xe và người ở cuối nhất nằm trong vùng oanh tạc sau một tiếng ầm lớn thì biến mất, chỉ còn lại xác xe cháy hừng hực.

Quân đoàn 17 rút lui dưới làn mưa bom, đến khi rời khỏi được thành phố thì thiệt hại một nửa quân số. Những người lính mặt mũi phờ phạc ám đầy khói súng gia nhập đoàn người, trở thành lực lượng bọc hậu.

Quân khu 5, bao gồm sư đoàn 7 và sư đoàn 8, hợp lại tổng cộng 90 nghìn người, khi đến vùng chiến sự thì cả Đà Nẵng chỉ còn lại bãi hoang tàn toàn xác nhà và cửa. Đoàn quân dừng lại bên rìa thành phố, cách xa khỏi phạm vi công kích của mẫu hạm địch, hình thành một vòng vây lớn bao quanh Đà Nẵng.

Thiếu tướng Nguyễn Hồng, nguyên chỉ huy trưởng sư đoàn 7, phó chỉ huy trưởng quân khu 5 được đặc cách làm tổng chỉ huy lâm thời chiến dịch Vệ quốc 20xx. Theo lệnh của ông, toàn quân án binh bất động chờ đợi động thái tiếp theo của địch, cho đến khi người dân Đà Nẵng và các vùng lân cận tiến vào vùng an toàn. Ngoài ra, các phản ứng từ phía Trung Quốc và Mỹ tỏ ra không mấy thân thiện. Trung Quốc đề nghị gửi ngay hạm đội Nam Hải cùng Sư đoàn Nam phòng 107 hỗ trợ, trong khi USS Q.Mary chỉ còn cách đảo Hải

Nam khoảng 150 hải lý. Ngoài ra, tin từ Trung ương và hồ sơ mật X7 cũng là mối bận tâm lớn của Hồng thiếu tướng. Trong các cấp chỉ huy, tình hình căng thẳng tựa dây đàn.

Thành phố Đà Nẵng, những ngôi nhà nhỏ bị thổi bay, những tòa nhà lớn sụp đổ thành những đống gạch vụn, khói đen bốc lên dày đặc quện lại trên bầu trời nhuộm cả thành phố thành một màu xám thẫm đậm mà thê lương.

-0-

Hạm Varan, khối 50m. Đáy tàu Varan hầu như cày nên một rãnh lớn trên thềm cát của bờ biển. Từ mạn tàu, một cửa tò vò mở rộng, cầu thang bộ đổ sập xuống, sau đó lực lượng đổ bộ Varan cuối cùng cũng xuất kích.

Đi đầu là chiếc tank thiết giáp T50, đằng sau xe kéo theo một thùng xe hàng lớn. Chiếc T50 phóng uỳnh xuống mặt nước biển làm dậy lên một đợt sóng vỗ, sau đó bánh răng lừ lừ cạ vào nền cát biển, đẩy khối thép nặng xấp xỉ 60 tấn cùng thùng xe không biết nặng bao nhiêu đằng sau về phía trước. Đằng sau chiếc T50, hai bên trái phải thùng hàng, 100 tay súng trang bị súng trường, lựu đạn cùng áo giáp chống đạn và các thiết bị quân sự khác chạy theo phía sau. Khi bọn họ nhảy xuống khỏi cầu thang bộ, mực nước biển lập tức ngập tới tận rốn.

Tổng cộng 15 chiếc T50 cả thảy, cùng 1500 lính. Chỉ 5 chiếc tank đi đầu có kéo xe hàng theo phía sau. Sau khi vượt qua đoạn ngập nước khoảng trăm mét, đoàn quân bắt đầu tăng tốc, chia làm 5 mũi nhọn tiến lên.

-0-

Trong khoang tàu, khi chiếc T50 cuối cùng chỉ còn là một chấm nhỏ xa xa, Vito Bailando cùng đội quân hộ vệ của ông ta mới xuất hiện. Chính giữa khoang, chiếc T1000 hình cầu trắng toát có đường kính lên tới 50m đậu im lìm. Đi cùng với Vito có đội hộ vệ 100 người dưới quyền chỉ huy của Hart, tất cả đều mặc đồ đen, kính đen, găng tay đen, giày cũng đen nốt.

“Đưa con gái tôi tới đây, và cả thằng nhóc kia nữa!” Vito xoay sang Hart hạ lệnh.

Mười phút sau, Tường bị hai tên áo đen giải xuống đến đứng phía sau Vito. Từ cửa mở hình vòm nhìn ra ngoài, Tường có thể nhìn thấy quang cảnh vừa xa lạ vừa quen thuộc.

“VITO!” Tường hét lớn. “Đó, đó có phải là Đà Nẵng?”

“Đúng thế!” Vito trả lời mà không thèm quay lại nhìn Tường, giọng nhẹ nhàng bình thản. Tường nhìn lão, quan sát mớ tóc bạc sau đầu, cái cổ áo vết trắng tấy, cái cần cổ đã hơi nhăn nheo với màu da sạm màu, trong một thoáng đã nghĩ nhảy tới siết cho nó nát bét ra. Lúc còn ngồi trong phòng biệt giam, Tường có cảm thấy những vụ chấn động. Nhưng cho đến khi được giải xuống và tận mắt nhìn những gì còn sót lại của thành phố Đà Nẵng, Tường vẫn cho rằng Vito chẳng thể nào làm được đến thế. Hắn sẽ bị chặn đứng, chiếc Varan sẽ bị thổi bay, hoặc nếu may mắn hơn thì sẽ bị đánh chìm, và Tường thậm chí mừng tượng cảnh mình được một anh bộ đội Việt Nam giải cứu.

Vito bỗng quay lại, nhìn thẳng vào mắt Tường. Lão dễ dàng đọc được những suy nghĩ đằng sau cặp mắt đang long lên sòng sọc, hơi chút cảm thán khả năng giữ bình tĩnh của thằng nhóc.

“Ông rốt cuộc muốn gì?” Tường hỏi.

“Tôi muốn mở cánh cổng đen.” Vito trả lời.

“Ông vĩnh viễn không đời nào mở được nó,” giọng Tường run lên vì tức giận. “Vĩnh viễn không đời nào mở được, vì sao ông biết không, vì ông đã chôn vùi chiếc chìa khóa duy nhất có thể mở ra cánh cổng!”

“Tôi không nghĩ thế.” Vito chợt mỉm cười, giờ thì lão biết chắc là có một chiếc chìa khóa, và cũng biết là Tường đã để nó lại cho ai đó. “Nếu cậu sống lâu như tôi, cậu sẽ biết những kẻ có thể nắm giữ một thứ như cái chìa khóa đó sẽ không chết dễ dàng.”

Tường bị sự tự tin của Vito khiến cho khựng lại. Lão ta đang nói cái gì ấy nhỉ, cả thành phố cùng những cư dân của nó đã bị lão hủy diệt, bao gồm cả Sương người rất có khả năng đang giữ chiếc chìa khóa. Tường

không thể nghĩ ra được kết cục nào khác trừ việc cô cũng như chiếc chìa khóa giờ đã phải chôn vùi dưới hàng ngàn mét đất.

“Ông điên rồi!” Tường gầm gừ, thò tay nắm cổ áo gã áo đen bên cạnh, sau đó ném gã như ném một trái banh thẳng về chỗ Vito đứng.

Từ sau lưng Vito, một gã mặc đồ đen, không, một cô gái mặc đồ đen, cũng đeo kính đen với mái tóc cột đuôi chuột phía sau nhảy lên tung ra một cú đá ngang giữa không trung, tên áo đen bị ném dính đòn rơi sang một bên.

“Ồ!” Vito ngạc nhiên. “Thật thú vị!”

Đám áo đen theo hiệu lệnh của ông chủ tản ra hai bên, để lộ một đường rộng chính giữa. Cô gái mặc đồ đen trở thành chương ngại duy nhất giữa Tường và Vito Bailando.

“Tôi được biết là đồng tinh thể ngoài dị năng còn có thể tăng cường sức mạnh thể chất. Chỉ là, cậu liệu có thể đánh thắng người giỏi nhất của tôi được hay không?”

“Thử mới biết được!” Tường hét lớn lao tới. Từ nhỏ, Tường chưa học qua thứ võ thuật gì, hiện tại hoàn toàn là cậy mạnh. Mỗi cú đạp chân làm sàn tàu rung khê đẫy Tường vọt tới cả mét, chỉ sau hai bước đã chồm tới trước đối thủ, nắm đấm tay phải thuận thế phóng thẳng.

Cô gái áo đen đảo người, chụp cánh tay phải của Tường, sau đó thực hiện một đòn quăng kinh điển lợi dụng chính sức của đối thủ. Cô ta cúi đầu, Tường bị nhấc bổng khỏi mặt đất, đảo nửa vòng cung trước khi mất nện mạnh xuống sàn nhà. Tường còn chưa kịp bò dậy thì tay trái đã bị giữ lấy kéo thẳng lên. Đòn khóa tay cộng với cái đầu gối đè ngay cổ tức khắc khiến cậu hết cục cựa.

Vito lúc này đi tới, tiện thể đạp giày lên mặt Tường. “Giữ sức đi, anh bạn trẻ! Chờ đón cậu sắp tới sẽ là rất nhiều đau đớn đấy!”

Đúng lúc này, có tiếng bước chân. Riko Bailando xuất hiện, chiếc váy giáp màu bạc sáng loáng, phía sau cô là Haibara và Richard. Hai người này nhú mây nhìn Tường bị đè trên đất, cũng không có phản ứng gì.

“Cha!” Riko gọi to, sau đó lao tới. Vito rời giày khỏi mặt Tường, quay người lại giang rộng tay, tuy nhiên con gái ông ta khựng lại trước khi chồm vào ngực Vito.

“Sao thế?”

“Con sợ sẽ làm cha lạnh.” Riko nói khẽ, rồi nhìn Tường hỏi. “Cha đang làm gì đấy, sao lại đè đầu anh ấy trên đất như thế?”

“À, cha đang dạy dỗ nó.”

“Cha không được giết anh ấy!” Riko nói.

“Cha sẽ không giết nó, cha chẳng giết ai bao giờ cả.” Vito trả lời, đột ngột ôm chầm lấy con gái mình nhấc bổng lên, bắt chập những lớp băng mỏng ngay lập tức xuất hiện chỗ tay ông chạm vào người Riko.

“Nào, con gái, nhìn xem, có đẹp không?”

Riko nhìn về phía xa xa, mắt mở lớn ngạc nhiên. Những đám khói đen bốc cao, cuộn tròn, vùn vù.

“Đẹp quá...”

Vừa nghe lời này, mọi hảo cảm Tường dành cho cô bé vừa cầu xin ỉnh lập tức biến đâu hết cả. Cậu gồng sức đứng lên, miệng há ra định chửi ranh con vô tri, cô gái áo đen đang khóa tay Tường cùng lúc đè mạnh đầu gối xuống. Sau một tiếng rắc khê, Tường lập tức hôn mê.

Vito quay đầu lại ra hiệu. Hai gã áo đen lập tức nhắc cơ thể xõng soài của Tường lên, sau đó lùi lại về phía sau.

“Đi thôi, cha sẽ đưa con ra đó.” Vito nựng con gái. “Cả hai người nữa.” Lão quay lại nói với Richard và Haibara vẫn đứng lặng lẽ ở một góc.

Haibara lúc này mới tiến tới, khi đi ngang cô gái áo đen thì dừng lại nói khẽ:

“Chị hai!”

Cô gái hạ kính xuống, nếu Tường vẫn còn tỉnh sẽ nhận thấy khuôn mặt hai cô gái giống nhau như hai giọt nước.

40. Chương 40

“Đi thôi!” Vito hạ lệnh. Chiếc T1000 vẫn nằm im lìm chính giữa khoang tàu sau một tiếng cách bật ra một ô cửa. Cánh cửa hạ xuống chạm đất trở thành cầu thang, Vito đi đầu, đám thủ hạ áo đen cùng Tường, Haibara và Richard theo sau. Riko đi bên cạnh cha mình, thỉnh thoảng liếc nhìn về người thanh niên bị thủ hạ của ông đánh gục vác trên vai, có vẻ khá tò mò.

Bên trong T1000 trông chẳng có chút gì giống bên trong một thứ phương tiện vận tải, ngược lại cực kì giống nội thất bên trong một phòng khách sạn 5 sao. Ở chính giữa là một trụ thủy tinh, lơ lửng trong thứ dung dịch màu xanh bên trong trụ là một tổ hợp máy móc kì lạ với nhiều vòng xoắn đồng tâm. Chính giữa vòng xoắn, một khối tinh thể màu tím nhạt tỏa sáng nhẹ nhàng.

Khi tất cả hành khách đã lên xe, T1000 đóng cửa, trở thành một khối cầu trắng hoàn hảo. Khối cầu này từ từ lăn tròn tiến tới, rời khỏi khoang tàu, chạm mặt biển. Tốc độ lăn tròn càng lúc càng nhanh, cho đến khi quả cầu đạt vận tốc 100kmh, rẽ sóng lao lên bờ cát. Rời khỏi bờ biển, T1000 tiến vào thành phố đổ nát, chạy theo trục đường xác định từ trước, sau nửa tiếng lạng lách giữa những ngọn đồi gạch đá thì đến mục tiêu của nó. Dưới làn mưa đạn, khu vực xung quanh hố tử thần Lưỡi bò lại còn tương đối nguyên vẹn. Tòa chung cư xây dở với 20 tầng lầu về phía tây hồ Thạc gián vẫn đứng đó, đầu chỉ còn 10 tầng lầu sót lại.

Xung quanh tòa chung cư, 3 chiếc xe tăng T50 đậu rải rác, một rào phòng ngự dựng từ các bao cát bao quanh thành hình tròn. Chính giữa hình tròn, bên cạnh tòa chung cư dựng lên một cây trụ lớn, hình dáng có vài phần giống với trụ thủy tinh ở giữa chiếc T1000, có khác chẳng là bự hơn nhiều.

Theo kế hoạch, lực lượng bộ đội Varan - tên tạm thời do Vito đặt, với 1500 bộ binh và 15 xe thiết giáp chia làm 15 trung đội, mỗi trung đội 100 người 1 xe tăng. Mỗi trung đội lại chia làm 10 tiểu đội. Cứ 3 trung đội hợp lại bảo vệ một cứ điểm được lựa chọn từ trước. Các cứ điểm này lấy cứ điểm tại tòa chung cư đổ bên cạnh Hồ Lưỡi bò làm cứ điểm trung tâm, 4 cứ điểm còn lại lần lượt nằm ở tây bắc, đông bắc, tây nam và đông nam, cách cứ điểm trung tâm khoảng 1km.

Mỗi cứ điểm đều gồm có hàng rào phòng thủ bộ binh với 3 xe tăng, kết hợp với một cây trụ như cây trụ bên trong T1000. Trụ này là một sản phẩm quân sự tiên tiến, gọi là Electric Shield Tower - EST, có khả năng tạo ra một màn phòng ngự dạng điện lưới hình bán cầu, bán kính khoảng 500m. Cùng nhau, 5 cứ điểm nhìn từ trên cao khi kích hoạt EST trông như biểu tượng chữ thập tạo bởi 5 vòng tròn lớn.

Buổi tối ngày 21/9/20xx, lúc 7h tối. Ảnh chụp vệ tinh cụm cứ điểm Varan sáng lên nhàn nhạt, tựa một bông hoa. Cùng thời gian, tàu sân bay USS Q.Mary tiến vào phạm vi công kích của hạm Varan.

-0-

“Toàn quân xuất kích!” Maxim hạ lệnh.

Phi đội Varan, với 15 chiếc Cú đêm và 25 chiếc F37 cất cánh.

Toàn bộ pháo hạm, bao gồm cả pháo hạm số 17 bị phá hỏng vào trận chiến buổi sáng nay đã được phục hồi hòng pháo chính đồng loạt nhả đạn.

Toàn bộ ngư lôi mạn tàu cùng số hỏa tiễn còn sót lại cũng bắn về hướng USS Q.Mary.

Bầu trời đêm trên biển Đà Nẵng tối hôm ấy sáng rõ như ban ngày. Mỗi một tiếng nổ vang lên, bầu trời rực sáng, khói đen cuộn cuộn. Vô số tiếng nổ ì ầm kéo dài đến tận 10h tối hôm ấy mới chấm dứt. Vũ khí triệt hạm của chiếc Varan, một đầu đạn hạt nhân loại siêu tàng hình thành công rơi trên boong tàu USS Q.Mary. Một cột khói khổng lồ và luồng sáng dữ dội như mặt trời bùng lên. Sóng chấn động lan tỏa xa tới

nổi ngay cả lực lượng vệ quốc 20xx, sư đoàn 7 và sư đoàn 8 bộ đội quân khu 5, lúc bấy giờ còn đang án binh bất động lập vòng vây bên ngoài vùng ảnh hưởng hỏa lực của chiếc Varan cũng bị sóng chấn động lan tới, phá hủy mất 5 khẩu pháo hiện đại và nhiều thiết bị liên lạc khác.

Toàn thế giới chấn động. Nguy cơ về một cuộc chiến nguyên tử chưa bao giờ lên cao như thế, đối phó với việc này, bộ chỉ huy tối cao hạ lệnh giữ vững phòng tuyến, tuyệt đối không được nổ súng.

Rạng sáng ngày 22/9, chiếc Varan nằm bất động cách bờ biển 1500m, phần ngụy trang dạng đảo, cũng là khiên tàu vỡ nát không ra hình thù gì. Tuy nhiên thân tàu chính vẫn còn tương đối nguyên vẹn. Không ai biết bên trong chiếc Varan đã không còn một người sống. Hạm trưởng Maxim cùng số thủy thủ còn sót lại vào khoảng 125 người tất cả đã cùng phần tàu chìm tách khỏi thân trên, trở thành một chiếc tàu ngầm độc lập, rời đi ngay sau khi đánh chìm USS Q.Mary.

41. Chương 41

22/9/20xx

Cứ điểm trung tâm, bên cạnh tòa chung cư đồ phía Nam hồ Thạc gián.

Hồ Thạc gián và hồ Vĩnh Trung là hai hồ nhỏ, mà người khó tính sẽ thích nghĩ là hai ao nhỏ, nằm song song hai bên đường Hàm Nghi. Sau cơn mưa bom đạn oanh tạc, chỉ có hồ Thạc gián nhận một quả đạn pháo, gây nên một cột sóng lớn khiến phân nửa nước hồ tóe ra ngoài, tôm cá trong hồ chết cả.

Vito Bailando ngồi trong lều của mình, lưng tựa thành ghế, mắt nhìn hồ nhỏ xa xa, cảm thấy hơi kì vì sao số lượng những cái bụng trắng hếu nổi lênh phênh trên mặt hồ không nhiều lắm. Lều của Vito nằm dưới chân tòa chung cư đồ, hướng về phía Đông, đón ánh nắng gay gắt của mặt trời buổi sáng. Qua cặp kính râm, ánh mắt Vito rời khỏi mặt hồ bạc, chuyển sang ngắm nhìn đường chân trời. Trong tầm nhìn, trừ cảnh đồ nát ra tuyệt nhiên không thấy dấu hiệu nào của xác người. Hồ lười bỏ cùng khu trại của các nhà nghiên cứu đầu hồ cũng nguyên vẹn không có tổn hại gì.

Từ khu trại, hai thuộc hạ áo đen của Vito đi ra, với một phụ nữ mặc áo bờ lu trắng kèm ở phía trước. Mất nửa phút để vượt qua khoảng cách giữa khu trại và lều của Vito.

“Ngồi xuống đi, tiến sĩ Lan!” Vito chỉ cái ghế trống trước mặt, giọng lão lịch sự. Tiến sĩ Lan hơi rụt rè ngoái đầu nhìn hai gã áo đen phía sau mình, sau đó cẩn thận ngồi xuống ghế.

“Để tôi nói thẳng, nơi đây hiện nằm dưới quyền kiểm soát của tôi. Bất cứ ai làm tôi phật lòng sẽ nhận kết cục không lấy gì làm tốt đẹp.” Vito trầm giọng, bà tiến sĩ lắng nghe thứ âm thanh được phiên dịch từ chiếc máy trên cổ Vito một cách ngạc nhiên, mãi lát sau mới gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Tiến sĩ Lan là một trong số các nhà khoa học đang nghiên cứu hố Lười bò và đường hầm ngọc bích ẩn dưới đáy hồ. Khi cuộc tấn công Đà Nẵng nổ ra, nhóm khoa học gia này nằng nặc không chịu rời đi. Bọn họ viện nhiều lí do, một trong số đó là hố lười bò sâu đến 1000m, đường hầm ngọc bích còn sâu hơn thế, thừa sức đảm bảo an toàn ỉnh. Thời gian cấp bách, các cảnh sát lúc bấy giờ lại không đủ thẩm quyền, lằng nhằng một hồi cuối cùng đám khoa học gia thắng, và giờ đây rơi vào tay Vito.

“Giờ tôi sẽ hỏi, bà sẽ thành thật trả lời, được chứ?” Vito hỏi, ngắm nhìn bà tiến sĩ. Mái tóc rối bù và cặp kính cận dày hàng tấc, vầng trán vô số nếp nhăn, bà tiến sĩ là kiểu người của khoa học. Loại người này tương đối dễ sai khiến, cho đến khi việc đó không động chạm đến chuyên môn và quyền lợi nghiên cứu khoa học của họ.

Tiến sĩ Lan lại gật đầu. Mắt bà không có nhìn lại Vito mà nhìn về chỗ chiếc T1000 đậu ở cách đó không xa. Cửa xe đang mở, và lại có hai ba gã áo đen lòi từ trong xe ra một người khác, một cậu thanh niên.

“E hèm!” Vito đằng hắng khẽ khiến bà tiến sĩ giật mình.

“Thế này, bà biết về đường hầm bên dưới hồ Lưỡi bò như thế nào?” Vito hỏi rất nhỏ nhẹ, nhưng trong giọng nói của lão có cái uy của người đứng đầu đã nhiều năm, tiến sĩ Lan vội vã trả lời.

“Nói ra thật xấu hổ. Chúng tôi không phải người đầu tiên phát hiện ra đường hầm đó, mà là một vị giáo sư đã rời ngành phát hiện đầu tiên. Việc này có liên quan đến bên cảnh sát nên tôi cũng không rõ ràng lắm.”

“Bà đã phát hiện ra những gì? Ý tôi là cái gì đó thực sự thú vị?” Vito lại hỏi.

Bà tiến sĩ run khễ, kiểu nói chuyện của Vito khiến bà cảm thấy ông ta hẳn đã biết cả rồi. Thế là, tiến sĩ Lan bèn nói, chẳng giấu giếm gì nữa. Bà kể về cái đường hầm, về thứ chất liệu kì lạ cấu tạo nên nó, về những cánh cửa với thứ công nghệ tân tiến từ hàng ngàn năm trước, về cánh cổng đen và những khắc họa trên cổng.

Tiến sĩ Lan kể một hồi thì trở nên hăng say, nếu không phải vì tiếng thét đau đớn của ai đó bất ngờ vang lên thì bà chưa chắc đã dừng lại. Vội vã ngoảnh nhìn về chỗ phát ra tiếng kêu, bà tiến sĩ nhìn thấy cậu thanh niên ban nãy đã bị trói vào một cái ghế. Một gã áo đen đang cầm roi quất, một gã khác cầm máy quay, lại thêm một gã nữa đang ngồi sau một kiểu xếp đặt như thể một giàn máy tính. Tất cả những cái ấy xuất hiện trong lúc tiến sĩ Lan không để ý.

“Tiến sĩ?”

“À, vâng.” Tiến sĩ Lan quay lại cười trừ với Vito. “Ông biết đấy, ở dưới đó có những thứ thực sự thú vị, như tôi đã kể với ông.”

“Thế còn những viên tinh thể?”

“Tinh thể? Tôi không rõ ông đang nói tới cái gì?”

“Ồ, bà đừng bận tâm. Như bà đã kể thì mọi người gặp khó khăn trong việc cố mở những cánh cửa?”

“Vâng, những cánh cửa có hệ thống bảo hiểm tương tự như mặt khẩu máy tính của chúng ta, hết sức kiên cố, chúng tôi không tài nào đột nhập vào được.”

“Cánh cổng đen thì sao?”

“Ừm.” Tiến sĩ Lan tỏ ra ngập ngừng. “Cánh cổng đen, một bài toán thực sự. Tuy nhiên tôi tin là mình biết thông điệp trên cánh cổng có hàm ý gì?”

“Tôi đang lắng nghe đây!”

Tiến sĩ Lan đang định nói thì lại một tiếng thét nữa từ phía cậu thanh niên phát ra. Gã áo đen cầm roi giơ cao ngọn roi quật lên tấm thân để trần của cậu ta để lại những vết hằn ghê người mà từ chỗ bà ngồi cách xa nhiều mét vẫn thấy rõ ràng.

“Bà đừng để tâm việc ấy. Tôi không định làm điều gì tương tự với bà và nhóm của bà. Tôi chỉ muốn biết những gì bà biết mà thôi, thế nên bà hãy nói tiếp đi.”

“À, vâng, được thôi. Cánh cổng đen..., ông biết đấy, chúng tôi..., không, phân nửa chúng tôi tin rằng tuyệt đối không được phép mở nó ra.”

“Tại sao?” “Bằng giá vĩnh hằng....”

“Xin lỗi, tôi không hiểu?”

“Đó là những gì chúng tôi phiên dịch được từ những kí tự khắc trên cánh cổng.”

Vito Bailando nhìn bà tiến sĩ lom lom, sau một lát bỗng phá ra cười. “Và bà tin là, như tôi thấy đây, tận thế sẽ tới nếu cánh cổng mở ra?”

Tiến sĩ Lan gật đầu, ngồi trên ghế cực kì bất an.

“Nhưng bà vẫn muốn mở nó ra chứ?”

“Tôi...”

“Được rồi, bà có thể tiếp tục việc nghiên cứu của mình. Tôi sẽ không làm phiền bà nữa.” Vito mỉm cười hạ lệnh tiễn khách. Hai gã áo đen vẫn đứng phía sau tiến tới định kéo tiến sĩ Lan dậy thì gặp ngay cái nhủu mày của ông chủ. Hai gã lập tức lùi lại.

“Bà là khách của tôi!” Vito đứng lên nghiêng người chào hết sức lịch sự.

42. Chương 42

Bà tiến sĩ vừa đi khỏi, Vito cũng đứng dậy khỏi ghế. Tiếng roi xé gió quật vào da thịt lúc này vang lên chan chát. Tường đang được thuộc hạ của lão hỏi thăm sức khỏe. Rảo bước đến bên cạnh gã áo đen ngồi sau giàn máy tính, Vito hỏi:

“Thế nào rồi, Victor?”

“Theo lệnh của ông chủ, con đã tung đoạn phim quay được lên mạng nội bộ của Việt Nam, đồng thời lập các chốt chặn, các cứ điểm và các khóa mã...,” anh chàng được gọi là Victor đang nói thì nhắc thấy vẻ không kiên nhẫn trên mặt Vito, lập tức rút gọn lại lời nói. “Con có thể đảm bảo trừ người trên lãnh thổ Việt Nam ra không ai có thể truy cập được đoạn phim.”

“Được đấy.” Vito vỗ vai Victor tỏ vẻ hài lòng, đeo lại cái kính râm đã tháo xuống lúc nói chuyện với bà tiến sĩ Lan lên mắt. Lão nhìn về chỗ đang diễn ra cuộc tra tấn, có vẻ trầm ngâm.

“Ông chủ!” Victor gọi khẽ. “Con nghĩ đánh thẳng nhóc thế là đủ rồi, nó sắp ngất tới nơi.”

“Ừ, nhưng nó chưa ngất, phải không? Ta muốn bắt cứ ai xem đoạn clip đều phải hiểu là ta sẽ đánh chết nó nếu buộc phải như thế!” Vito nhàn nhạt trả lời. Lão nhìn đồng hồ, bây giờ là 9h sáng. Vito sẽ đợi, có lẽ là khoảng 24 tiếng đồng hồ. Sau thời gian đó, lão sẽ phải cân nhắc các biện pháp khác, táo bạo hơn. Ngoài ra, lão có thể sẽ thử xem liệu Haibara có thể, bằng năng lực dịch chuyển tức thời, xuyên qua cánh cổng đóng kín được hay không. Khỏi phải nói, việc đó đương nhiên sẽ nguy hiểm. Nếu không nguy hiểm mới là kì, nhưng dẫu sao đi nữa, Vito sẽ mở cánh cổng, bằng mọi giá.

“Chát!” Tường nhận một roi giữa mặt, gục xuống như cái mền rách.

Ở chỗ xa, Vito hơi nhăn mặt. Đánh như thế nó chết mất thì chả hay ho gì.

“Bảo thẳng kia dừng lại. Hôm nay thế là đủ rồi. À, con gọi cho Hart bảo ông ta thôi đi tuần quanh đây đi, việc đó để cho đám lính đánh thuê. Ta muốn gặp ông ta có chút chuyện.”

“Dạ, ông chủ.”

-0-

Cách cứ điểm trung tâm của đội quân Vito 100 dặm, ngoại thành thành phố Đà Nẵng. Người dân tị nạn xếp thành dãy dài dọc theo con đường quốc lộ. Người và xe chen chúc chật ních, tốc độ tiến lên chậm chạp. Nằm đầu đó giữa đoàn người là xe của thiếu úy Trần Đình Cát, ngồi cạnh tay lái của anh là Hoàng Nữ Sương, người mà anh chịu trách nhiệm bảo vệ an toàn.

“Thiếu úy! Anh phải xem cái này!” Một tay thuộc cấp của Cát chạy tới cạnh xe, rút ra cái Samsung 16X đưa cho anh.

“Cái gì vậy? Đang giờ làm việc cậu vẫn có thời gian sử dụng smart phone hả, tôi...,”

“Thôi nào chỉ huy. Ai cũng biết ở trên đang căng lắm, thành ra bọn ở dưới chúng ta lại khá thảnh thơi.” Tay thuộc hạ cười, rồi dúi cái điện thoại vào tay Cát.

Trên màn hình cái smart phone là cảnh quay Tường bị tra tấn. Dĩ nhiên, Cát chẳng biết Tường là ai. Lúc này, Sương ngồi bên cạnh cũng tự nhiên nghiêng đầu nhìn xem.

“Cái gì đây? Máy gã này đừng nói là bọn khủng bố đã phá hủy cả thành phố Đà Nẵng đấy nhé?” Giọng Cát câu kinh.

“Đúng là bọn chúng đấy. Nhưng anh nên xem tới đoạn cuối, thiếu úy.”

Màn tra tấn kéo dài chừng 20 phút, cuối cùng, nhân vật chính nhận một roi vào mặt gục xuống. Tay áo đen vẫn đứng phía sau lúc này mới tiến lên, sát tới máy quay, một tay đeo găng tay đen của gã chìa ra, lòng bàn tay mở rộng.

Đoạn clip kết thúc, cả Cát lẫn anh chàng thuộc cấp đều nhìn cô gái ngồi bên kia ghế lái.

“Bọn chúng muốn cái mà cô đang giữ, cô bé à.” Cát nói, giọng hăm dọa. “Và cô vẫn không chịu đưa nó cho chúng tôi!”

“Tôi chẳng giữ cái gì cả? Và câu trả lời của tôi sẽ luôn như thế cho dù các anh có nói thế nào đi nữa.” Sương trả lời, cằm cô ngẩng cao thách thức.

43. Chương 43

Cát quay trở lại với cái di động.

“Này, có thể xem lại clip vừa rồi được không?” Cát hỏi chủ nhân cái điện thoại.

“Được chứ. Chỉ huy vừa xem bản lưu lại của clip gốc đấy thôi. Em còn định up lên Itube nữa kìa, chẳng hiểu sao lại không được.”

“Sao cơ? Cậu định up lên Itube. Tôi cấm...,” Cát còn đang quát tháo thì anh chàng cấp dưới đã cười hì hì, chẳng chút sợ sệt.

“Thôi nào chỉ huy. Em không làm thì thiếu gì người khác làm, nhưng không hiểu sao em không tài nào up lên Itube được.”

Thiếu úy Cát nhăn mặt, anh ngửi thấy mùi gì đó kì quái ở đây, nhưng hết sức mơ hồ. Tạm gác nó sau đầu, Cát xem lại đoạn clip.

“Hừm, cảnh quay không rõ mặt. Nhưng tôi nghĩ là tôi đã biết anh bạn bị tra tấn là ai. Ở đây trừ cô ra...” Cát đang nói thì dừng, đầu ngoảnh sang phải, mắt mở lớn, tròn mắt trắng dã.

“CÔ TA ĐÂU RỒI?” Cát hét to, xoay sang gã cấp dưới thì thấy tay này đang đưa mắt tán tỉnh một cô bé bán hàng rong vừa đi ngang. Thời thế tạo anh hùng, trong cảnh chạy loạn thì những cô bé bán bánh mì, bánh bao, bánh giò..., bỗng dưng xuất hiện nhan nhản khắp nơi. Mà con bé bán bánh mì cũng xinh đáo để, ngay cả đầu sắp xỉ khói thì Cát thiếu úy vẫn kịp nhận ra bộ ngực căng tròn dưới làn áo thun. Việc này giúp tay thuộc cấp có thêm nửa giây thưởng thức cảnh đẹp, trước khi bị nắm cổ áo xốc lên.

“Cô ta đâu rồi?”

“Ai cơ ạ?” Anh chàng cấp dưới tròn mắt ngơ ngác.

“Cô ta, là cô ta, còn là ai được nữa, Hoàng Nữ Sương!”

“Thì vẫn ngồi bên... Ồ... Mới đây đã lẫn đâu mất rồi?”

“Tìm cô ta cho tôi, lệnh ưu tiên, gọi hết bọn kia đi tìm cô ta cho tôi!”

“Rõ! Thiếu úy!”

Cát buông áo gã cấp dưới, đảo mắt nhìn xung quanh. Dòng người dài dằng dặc, kẻ đi người đứng xô bồ, bất giác cảm thấy chán nản.

Hừm, nếu cô ta bỏ trốn, vậy chỉ có một nơi để đi mà thôi. Cát âm thầm suy tính sau khi đã bình tĩnh lại, sau đó móc bộ đàm ra.

“Alô... Ừ, các cậu nếu phát hiện ra cô ta thì gọi ngay cho tôi... Ừ... Sao cơ...? Được thôi, tôi sẽ tự mình truy đuổi... Tôi đi chiếc Jeep đời 75, số xe là...”

-0-

Trong lúc Cát đang gọi điện, và lính của anh ta tản ra xung quanh tìm kiếm, Hoàng Nữ Sương, tức nhân chứng quan trọng của hồ sơ X7 - kẻ vừa đào tẩu, hiện đang nấp dưới gầm chiếc jeep.

Cô nghe khá rõ cuộc điện của Cát, bởi lẽ tay thiếu úy nói khá to hòng át đi tiếng ồn ào xung quanh. Kế hoạch đào tẩu lập tức hình thành trong đầu Sương, cô liếc nhìn đồng hồ. 10h30, tức là sắp tới giờ ăn trưa. Máy tay cảnh sát khi đi chẳng mang theo đồ gì. Có một xe cứu trợ ở phía sau đoàn người, và do cảnh sát được ưu tiên, một người sẽ đi trước lấy thức ăn.

Cát thiếu úy vừa mới hạ lệnh cho cấp dưới truy tìm Sương, khả năng rất cao là chính anh ta sẽ phải đảm nhận cái việc đi lấy cơm này, trừ phi bọn họ tính nhịn đói tới tối.

Ôm suy nghĩ như vậy, Sương thả người nằm luôn dưới gầm xe. Có một vụ việc gì ở phía trước khiến con đường bị tắc, nên dòng người tạm thời không di chuyển. Chiếc jeep của ngài thiếu úy do đó cũng nằm nghỉ ở một bên.

“Cộp!”

Bàn chân mang ủng sĩ quan của ngài thiếu úy vừa giẫm xuống mặt đất đầy cát sỏi là Sương biết kế hoạch của cô đã thành công một nửa.

44. Chương 44

Nằm đợi thêm 5 phút, sau đó Sương bò khỏi gầm xe, leo lên ghế lái ngồi. Hít sâu một hơi, Sương nhìn vào ổ khóa.

“Tuyệt!” Chìa vẫn cắm trong ổ. Sương kéo dây an toàn, vặn chìa nổ máy. Đặt tay lên vô lăng, đặt chân lên phanh và chân ga, Sương kéo cần số, sau đó nhấn ga. Chiếc Jeep vọt tới trước, đột ngột tới nỗi đầu Sương đập mạnh vào thành ghế. Chút hoảng loạn nhanh chóng bị Sương nén xuống, cô gái nhấn mạnh chân ga hơn, đồng thời xoay vô lăng nửa vòng sang trái.

Bánh xe nghiêng lên mặt cát làm dậy bụi mù mịt. Mái tóc cô tung bay, sợi tóc quất vào mặt, vào má và môi Sương. Thổi những sợi tóc trong miệng, cô gái mỉm cười khe khẽ. ‘Mình đến đây, đợi mình nhé!’, vừa nghĩ, Sương vừa sang số. Chiếc Jeep chạy băng băng về phía ngược lại đoàn người. Tiếng ai đó kêu thét chìm trong tiếng máy xe ồn ả.

-0-

Cứ điểm trung tâm, lều của Vito. Trước mặt ông trùm là 50 người của đội cận vệ áo đen, tức là một nửa trong tổng số 100 người cả thấy. 50 người, cộng thêm với Hart, đứng xếp thành 3 hàng ngang, ưỡn ngực ngẩng cao đầu.

Theo cái gật đầu ra hiệu của Vito, Hart, chỉ huy đội cận vệ áo đen, người đàn ông cao lớn để râu quai nón tiến lên. Vito trao cho Hart cái balô đựng những viên tinh thể X. Hart nhận balô, quay lại chỗ đám thuộc hạ. Từ balô, Hart lấy ra một viên tinh thể trao cho từng người, bản thân cũng cầm một viên. Trả cái balô lại cho ông chủ, Hart lùi lại về chỗ đứng của mình trong đội ngũ.

Vito liếc nhìn cái balô, không cần đếm lão cũng biết còn 41 viên ở trong đó.

“Bắt đầu đi.” Vito nhẹ nhàng hạ lệnh. Đám áo đen cầm viên tinh thể trong tay trái, kéo căng khỏi tay phải, sau đó chạm bàn tay trần lên viên tinh thể.

Vito lặng lẽ quan sát đám cận vệ đứng bất động, bất giác cảm thấy có chút căng thẳng. Tất cả bọn họ, không có ngoại lệ, đều chịu ảnh hưởng dưới sức mạnh của Vito, nhưng chẳng có gì đảm bảo một trong số ấy sẽ không đột ngột thoát khỏi khống chế của lão. Ngoài ra, một tia hi vọng nho nhỏ cũng dấy lên trong lòng Vito. Phải lắm, lão đã chuẩn bị cả một kế hoạch điên cuồng để đảm bảo khả năng thành công 100%, nhưng biết đâu đấy, một may mắn bất ngờ có thể khiến trò chơi kết thúc sớm hơn.

Một phút trôi qua. Trong hàng ngũ những kẻ mặc đồ đen, Vito bỗng thấy một người có nhiều biểu hiện lạ. Là Victor, thư kí cũng là trợ thủ đắc lực của Vito. Lúc này, Victor hay tay ôm đầu, có chút hoảng loạn nhìn ngó xung quanh. Những người khác, bao gồm cả Hart vẫn đứng yên bất động. Ngay cả cô gái duy nhất của đội áo đen, với mái tóc cột đuôi chuột đứng bên cạnh Victor cũng không có mấy phản ứng.

Hơi chút thất vọng, Vito đứng khỏi ghế đi tới chỗ Victor. Đặt hai tay lên vai giữ cho anh ta xoay lại đối diện với mình, Vito quan tâm hỏi:

“Con sao thế, Victor?”

Victor ngẩng đầu lên, đôi mắt của anh ta lúc này màu trắng đục, tỏa sáng nhàn nhạt. Vito nhìn vào mắt Victor, cả người đột ngột ứa mồ hôi. Thứ gì đó lạnh lẽo và cực kì mạnh mẽ dường như vừa xuyên qua đầu lão, đến tận nơi sâu thẳm nhất bên trong.

“A!” Bất lên một tiếng thốt đầy dữ tợn, Vito Bailando móc khẩu súng lục trong túi ở ngực, chìa thẳng vào đầu Victor.

“Cha nuôi...” Victor nhìn Vito, cặp mắt anh mở lớn, ngỡ ngàng.

“Đoàng!”

Giữa khung cảnh thắm đậm tô vẽ bởi sắc đen và sắc xám buồn bã, sắc đỏ bỗng lóe lên, rực rỡ.

45. Chương 45

“KHÔNG!”

Tiếng hét thẳng thốt từ miệng cô gái để tóc đuôi chuột vang lên khi cơ thể mất đi sự sống của Victor ngã trên đất bất động. Máu của Victor thấm ra xung quanh, nhuộm một mảng đất màu đỏ thẫm.

Vito Bailando, tay vẫn cầm khẩu súng bốc khói bị tiếng hét lay tỉnh. Lão vội vã quay lại cô gái:

“Akade... Ta...”, Vito ngừng nói khi nhìn thấy cặp mắt sôi sục hận thù của Akade. Hai bàn tay cô gái nắm chặt, móng tay cào vào lòng bàn tay bết cả máu, những sợi đỏ ngoằn ngoèo chảy xuống, tụ lại thành giọt trước khi rơi lã chã trên đất.

Chẳng nói chẳng rằng, Akade lao tới. Hart chẳng biết từ lúc nào đã đứng chắn giữa Vito và Akade.

“HA!” Hart gầm lớn khi nắm đấm của Akade đã ở ngay trước mũi ông. Một vòng sáng lấy Hart làm tâm lan tỏa cực nhanh.

Cơ thể Akade khựng lại, rồi, như một quả bóng chày đang đà lao tới thì nhận một gậy dữ dội, cô bắn ngược ra sau, tông thẳng vào tòa chung cư đổ. Những bức tường sụp đổ dưới uy lực của “viên đạn” Akade vang ầm ầm.

“Ông chủ, ngài ổn chứ?” Hart quay lại hỏi thăm tình huống của Vito. Ông trùm lúc này đã lấy lại bình tĩnh, vẻ mặt lão đánh lại, lạnh lẽo.

“Cô ta chết chưa?” Vito hỏi.

“Việc này...”, Hart ngập ngừng. Chưa đợi ông nói ra ý kiến của mình, từ tòa chung cư vang lên tiếng loạt xoạt. Một bóng người xuất hiện tại lỗ hổng Akade tạo ra khi va chạm.

“Cô ta còn sống...,” ngay cả một người cứng rắn như Vito cũng phải giật mình. Thuộc hạ của lão không ngờ sau khi tiếp nhận tinh thể X lại trở nên đáng sợ đến thế.

Akade nhảy xuống khỏi tòa chung cư, chạm đất một cái rầm, sau đó từ từ tiến lại chỗ của Vito và đội cận vệ áo đen.

“Giết cô ta!” Vito hạ lệnh.

Hart nhận lệnh, nhưng không hề tiến lên. Ông quay qua đám thuộc hạ ra hiệu, rồi quay lại giải thích cho Vito, người đang nhìn mình khó hiểu.

“Ông chủ. Năng lực của thuộc hạ chỉ có thể dùng để phòng ngự, không thể tấn công.”

“Vây cũng được. Akade là kẻ mạnh nhất trong đội cận vệ, nhưng năng lực của cô ta có vẻ chỉ thuần túy là sức mạnh và tốc độ. Cô ta sẽ là một đối thủ tốt!” Vito nói. Trong khi lão cùng Hart trao đổi, 48 gã áo đen đã vây Akade vào giữa.

-0-

Akade nhìn quanh, rồi nhìn về phía xác của Victor. Cơ giận không tên khiến cô cảm thấy khó thở. Người anh trai không cùng dòng máu nhưng thân thiết hơn cả anh ruột của cô bị chính cha nuôi của họ bắn chết. Và ông ta không thèm giải thích một lời.

Ban nãy, cái chết của Victor tựa như một mũi dao xuyên thủng màn tấm tối, đánh thức Akade khỏi giấc mộng mơ màng. Giữa Akade của 5 phút trước và Akade bây giờ không có nhiều khác nhau, trừ việc một bức màn mỏng manh nào đó đã bị xé vỡ. Khung cảnh đổ nát xung quanh dường như lần đầu tiên mới được Akade quan sát cẩn thận.

Không hiểu, giận dữ, rồi cả thất vọng đan xen khiến Akade nhất thời không quyết định được phải làm gì. Chỉ có một điều chắc chắn cô biết là mình phải rời khỏi đây, rời khỏi Vito Bailando càng xa càng tốt. Khóe mắt cô gái đảo qua chiếc T1000 màu trắng toát ở xa xa.

“Tránh ra!” Akade hét lớn. Gã áo đen gần nhất xem đó như pháo hiệu tấn công, lập tức nhảy bổ về phía Akade, để lại một dấu chân sâu hàng tấc trên đất ở phía sau.

Akade xoay người, cú đá vòng xé gió quật thẳng vào mặt gã, hất gã bay vèo ra đằng sau. Những tên áo đen khác lúc này cũng đã xông tới. Bọn chúng, tất cả đều nhanh nhẹn và mạnh mẽ đáng kinh ngạc. Và Akade vẫn nhanh hơn tên nhanh nhất trong đám áo đen, vẫn mạnh hơn kẻ mạnh nhất trong số chúng. Cô nâng chân, cú bổ gót như một cái búa tạ ấn cơ thể đối thủ lún xuống nền đất cứng.

“Không thể tin được!” Vito Bailando thực sự kinh ngạc, quan sát cô gái mảnh mai tung hoành giữa đám cận vệ. Mỗi cú chạm đều dữ dội tới nỗi Vito có thể nghe được tiếng rắc chất chứa của xương cốt vỡ vụn.

Thu người co chân lấy lực, Akade bung vọt tới. Cú chặt tay phải hất văng đối thủ khỏi đường đi của cô, lộ ra một lối trống dẫn thẳng tới chỗ chiếc T1000. Không dừng lại, cô gái liên tục đạp mạnh vào đất, cơ thể cô mở đi để lại một chuỗi tàn ảnh phía sau.

“RẦM!”

Akade đâm mạnh vào cửa chiếc T1000, khiến cả khối kim loại hình cầu đồ sộ với đường kính lên đến 50m rung lên, màn ánh sáng nhân nhật bao vây nó nhạt nhòa muốn vỡ.

Những cú đâm liên tục rít gió, hai cánh tay Akade vì chuyển động quá nhanh mà gần như biến mất.

“BỤP!”

Màn bảo vệ quanh T1000 vỡ vụn, để lại vô số đốm sáng li ti. Cửa chiếc T1000 cũng ngay lập tức thủng một lỗ lớn.

“NGĂN CÔ TA LẠI!” Vito gầm lên, lão quay phắt sang Hart, trong cặp mắt là sự điên cuồng tưởng đâu đã sớm ngủ yên. “Bảo vệ Riko, anh nghe rõ chưa?”

Hart không đợi nhắc lần thứ hai, lập tức xoay người. Tuy nhiên chưa đợi trưởng đội cận vệ áo đen tiến được thêm bước nào thì một bóng người đột ngột xuất hiện phía sau Akade.

“Chị hai, chị làm gì vậy?” Haibara hỏi.

46. Chương 46

Akade quay phắt lại, ngay khi nhận ra cô em gái sinh đôi, cô lập tức hét to:

“Chúng ta phải đi ngay!”

“Đi đâu?” Haibara hỏi, lúc này mới bắt đầu đánh giá tình hình xung quanh.

“Victor đã chết, anh ấy bị Vito Bailando giết chết.” Akade thông báo ngắn gọn, quan sát biểu cảm trên mặt em gái. Nét ngỡ ngàng thoáng hiện trên mặt Haibara, sau đó cô lắc đầu quầy quậy.

“Không, chị Akade, nghe em...,” Akade không đợi Haibara nói hết câu, cô áp sát cực nhanh rồi thúc mạnh một đòn ngay bụng em gái. Đòn đánh lập tức khiến Haibara gục xuống như cây chuối. Akade lựa thể choàng cô em lên vai, ngay khi định quay đầu chạy đi thì bất chợt một ý nghĩ lóe lên.

Lao vào bên trong chiếc T1000, Akade nhìn quanh tìm kiếm. Không gian trong T1000 lúc này được ngăn ra làm hai bởi một vách ngăn lớn ở giữa. Căn phòng giấu đằng sau vách ngăn tất nhiên là phòng của Riko, con gái ông chủ. Tường đang nằm ngủ trên một chiếc giường bên phải cửa vào, có vẻ Haibara chịu trách nhiệm chăm sóc thương tích cho cậu.

“Dừng tay!” Ngoài cửa có tiếng hét lớn, Akade nhận ra giọng của Hart. Năng lực của ông ta cô không nắm rõ, sau thoáng bối rối, Akade mím chặt môi, xông lại chỗ giường của Tường.

Tường vẫn hôn mê bất tỉnh, Akade cũng chẳng lãng phí thời gian, trực tiếp nắm vai xách cậu lên như xách con mèo.

“Dừng lại!” Hart đã xuất hiện nơi ngưỡng cửa, quanh người ông ta là vầng sáng nhàn nhạt hình cầu.

“Akade, nếu cô dừng tay ngay bây giờ, ông chủ sẽ xem như chưa có gì xảy ra, cô có thể...”

“Chưa có gì xảy ra? Nói với ông ta là trừ phi có thể cứu sống Victor, bằng không món nợ này tôi nhất định sẽ đòi lại.” Akade ngắt lời Hart, khom người làm bộ chuẩn bị xông tới. Ngay khi Hart hạ bàn thủ thế, Akade đạp mạnh chân phải đẩy người bay ngang sang trái, thuận chân đá thẳng vào lớp thép dày hàng cm của chiếc T1000, khiến nó lún xuống như được làm từ cao su. Bàn chân Akade lún vào thép và kẹt luôn ở trong ấy.

“Ha, cô thật sự quá kiêu ngạo với năng lực mới của mình rồi đó!” Hart cười to, vẫn đứng chắn nơi cửa.

“Hừ!” Akade chưa bao giờ là kiểu người dừng lại quá lâu để suy nghĩ. Tiện tay móc quả lựu đạn trên hông, cô rút chốt, sau đó quăng vào giữa phòng.

“Cò!” Hart trợn mắt, ngay lập tức hiểu ý định của Akade, tuy nhiên ông ta chẳng còn biện pháp nào khác trừ việc lập tức xông vào trong. Nếu vụ nổ khiến con gái ông chủ có bất cứ thương tổn gì chỉ sợ hậu quả sẽ rất kinh khủng.

Hart vừa rời khỏi cửa là Akade lập tức rút chân khỏi bức tường thép, sau đó lao qua lối ra để trống.

Bên ngoài, vẫn còn hơn hai mươi gã áo đen đợi sẵn Akade. Tuy nhiên không ai trong bọn họ chủ động tấn công nữa. Chớp cơ hội, Akade đạp mạnh vào đất phóng tới, trên vai và trong tay kẹp hai người.

“Chú!”

Vận tốc di chuyển của Akade lúc bấy giờ vào khoảng 200kmh, tăng tốc từ 0 lên 100 kmh chỉ cần một cú giậm. Viên đạn súng ngắn chẳng biết từ đâu bắn tới vẫn chuẩn xác ngay giữa trán Akade. Ngay cả với phản xạ thần kinh gấp nhiều lần người thường lúc đó cũng chỉ giúp cho Akade thấy được đầu đạn xoắn tít và cái đuôi gió kéo theo phía sau nó.

“Bụp!”

Viên đạn xuyên thủng da mặt Akade, nảy khỏi xương sọ cô, chuyển hướng lao vọt lên, để lại một vết rách kéo dài trên trán Akade cùng một dải máu tung tóe.

Vito Bailando hạ súng, sau đó trợn mắt nhìn mục tiêu sau một thoáng ngưng lại bỗng tiếp tục chạy tới, tốc độ chẳng chút suy giảm. Đám cận vệ áo đen so với Vito càng thêm kinh ngạc, không tên nào kịp có phản ứng gì. Akade thành công mang theo hai người tẩu thoát. Tàn ảnh của cô biến mất đằng sau những ụ đất đổ.

47. Chương 47

Lặng lẽ nhìn theo phương hướng Akade đã biến mất, Vito Bailando thở dài. Chút chán nản vừa dâng lên lập tức bị ông trùm đè nén xuống.

Máy liên lạc, cũng là máy phiên dịch có hình dạng như chiếc vòng đeo trên cổ Vito nhấp nháy. Ấn nhẹ vào cổ, Vito hỏi:

“Có chuyện gì?”

“Báo cáo! Có vật thể không xác định vừa đục thủng trường phòng ngự EST từ bên trong!”

“Không có gì đâu Rick, anh cứ tiếp tục tập trung vào việc phòng ngự, chuyện vật thể đó không cần phải quan tâm đến!”

Một thoáng im lặng, người được gọi là Rick, cũng là đội trưởng đội phòng thủ vòng ngoài của cứ điểm trung tâm, tổng chỉ huy của các trung đội 1, 2 và 3, có vẻ do dự. Vito nhú mày, âm thầm tự hỏi phải chăng sự tác động của năng lực của mình lên người này đã yếu đi.

“Rõ!”

Lời này của Rick khiến ông trùm an tâm lại, tuy nhiên Vito dự định sẽ cho gọi Rick tới gặp mặt thường xuyên hơn.

Hart quay trở lại, trông có chút chật vật. Đội cận vệ cũng dần tập hợp lại phía sau lưng Hart.

“Tình hình thế nào?”

“Năm người bị thương nặng, gãy xương nhiều chỗ. Mười người khác bị nhẹ hơn. Số còn lại đã hồi phục.” Hart trả lời ngắn gọn. “Hệ thống phòng ngự của T1000 cũng đã khôi phục, mặc dù cửa xe chỉ sợ không thể lắp lại như cũ được.”

“Không sao, Riko vẫn ổn chứ?”

“Vâng!”

Vito trầm ngâm, sau một lát chợt hỏi một câu dường như chẳng liên quan gì.

“Anh thấy thế nào, Hart?”

“Ông chủ, việc tiếp nhận tinh thể X diễn ra không được tốt. Victor đã chết, Akade bỏ trốn cùng Haibara và con tin của chúng ta. Hơn nữa, trừ thuộc hạ ra, năng lực của những kẻ tiếp nhận tinh thể X khác đều khá đơn điệu. Đặc biệt nếu đem so với kẻ bỏ trốn Akade.”

Vito bật cười. Không được tốt, Hart quả thực biết cách nói chuyện. Vốn Vito tính sử dụng một nửa số tinh thể X hiện có để tăng cường lực lượng, hơn nữa thuận tiện xem xét may mắn của bản thân được đến đâu. Cứ sau những gì đã xảy ra thì ông trùm rõ ràng đã quay trúng giải độc đắc, mà lại còn là giải độc đắc xui xẻo nữa. Trong 50 kẻ tiếp nhận tinh thể X, chỉ có ba người có biểu hiện đặc biệt. Và một trong số đó là kẻ trực tiếp dẫn tới màn nổi loạn ngày hôm nay.

“Victor..., thật đáng tiếc.” Vito nhẹ giọng than thở. Hart đứng một bên có vẻ tò mò muốn hỏi, nhưng cuối cùng cũng không nói gì.

“Được rồi, việc còn lại tôi để cho anh lo liệu.” Vito nói, thoáng nhìn về chỗ xác của Victor. Nếu cho Vito thời gian để bình tĩnh suy xét, chưa chắc lão đã bắt phát súng đó. Nhưng ngay cả bây giờ, cái cảm giác toàn thân từ đầu tới chân đều bị nhìn xuyên suốt vẫn khiến Vito lạnh toát cả người.

Cúi người lấy ra một viên tinh thể X bỏ vào túi, Vito quăng cái balô cho Hart. Cũng không phân phó gì thêm, ông trùm đi về phía chiếc T1000. Hôm nay đã đủ xui xẻo rồi, và Vito chợt cảm thấy muốn ghé thăm con gái. Dẫu sao, lão yêu con gái mình thật, nhưng số lần gặp mặt cô bé có thể đếm được trên các đốt ngón tay.

-0-

“Cốc cốc!” Tiếng gõ cửa, sau đó cánh cửa kim loại chuyển dịch dần vào bên trong, lộ ra căn phòng của Riko. Nội thất trong phòng được Vito cố ý làm cho giống hệt căn phòng cũ của cô bé, tức là cũng gồm một chiếc giường lớn với lồng thủy tinh trong suốt bên ngoài, và một cửa sổ chiếm hết diện tích bức tường cạnh giường, mở ra cảnh biển xanh sóng vỗ.

Dĩ nhiên, chẳng có biển nào trong vòng 1km trở lại, và khung cảnh hùng vĩ rì rào kia thực ra là từ một màn hình tivi cực kì hiện đại, trực tiếp thu hình từ máy quay đặt ở ngôi nhà cũ của Riko.

“Cha!” Riko nằm trên giường, đắp chân tới cằm, mắt nhìn xa xăm bên ngoài cửa sổ. Đầu không quay lại nhưng cô bé lại có thể đoán trúng phóc người vừa bước qua ngưỡng cửa, khiến Vito hết sức ngạc nhiên.

Ngoài ra, còn một người nữa cũng đang ngạc nhiên nhìn ông trùm lom lom là Richard. Gã này vẫn ngồi trước cái laptop của gã trước một cái bàn nhỏ cạnh cửa phòng.

Vito thân mật vỗ vai Richard, sau đó đi tới trước giường con gái.

“Nào, thiên thần bé nhỏ. Cha tới thăm mà sao con vẫn ngoảnh mặt ra ngoài cửa sổ là thế nào?”

Riko nghe lời này mới quay đầu lại, cặp mắt màu xanh thẳm của cô bé nhìn người đã sinh ra mình, má phồng lên giận dữ.

“Con muốn ra ngoài!”

Vito cười cười, giọng lão hết sức nhẹ nhàng.

“Con chưa thể ra ngoài được. Xem ta có quà gì cho con này.”

Riko xoay ngoắc đầu ra sau, làm những sợi tóc bạc hất lên lóng lánh. Sau đó, không đợi Vito nói thêm điều gì, cô bé bất chợt nhảy xổ lại chỗ cha mình đang ngồi, đầu lập tức va vào bức màn thủy tinh đánh cộp một tiếng.

“Ui da!” Trong khi Riko nhăn nhó xoa mặt thì Vito vội vã nhấn nút mở cái lồng thủy tinh. Thoáng nín thở khi hơi nước nóng hối hả vào mặt, Vito quan tâm hỏi:

“Con không sao chứ?”

“Con không sao, chỉ là con lại quên mất cái bức tường vô hình đáng ghét.” Vừa nói, Riko vừa choàng cổ cha mình, về mặt cô bé chuyển sang lầu lỉnh.

“Quà gì vậy cha?”

Vito mỉm cười, bất chợt ôm chặt con gái khiến Riko nhăn cả mặt, sau đó buông cô bé ra. Móc viên tinh thể X khỏi túi áo, Vito nói:

“Đây, xòe tay ra nào!”

Chỉ có thể thấy những mảng đen ánh kim lấp lánh lộ ra nơi những kẻ tay, bởi bàn tay Vito gần như che kín thứ cầm ở bên trong, Riko xòe tay. Vito thả cho cái vật nằm trong tay rơi xuống lòng bàn tay con gái, trong một thoáng, mắt ông trùm lóe lên.

48. Chương 48

Sắc trời ngả màu phiên muộn của buổi chiều tà. Trên bầu trời thành phố Đà Nẵng, những đám mây vẫn lững thững trôi, vô tư chẳng hề biết cảnh hoang tàn bên dưới.

Tựa lưng vào một cột trụ bê tông nứt nẻ, Akade ngồi khoanh chân, thả lỏng cơ thể, nhắm mắt dưỡng thần. Đây là một thói quen cô học được nhiều năm trước mỗi khi có việc khó nghĩ. Thay vì lao vào vắt óc tìm kiếm biện pháp giải quyết, Akade để cho nó được nghỉ ngơi hoàn toàn, trống rỗng hoàn toàn. Vết thương trên trán cô đã được băng bó qua loa bằng một mảnh áo lót mềm, sau khi rửa sơ với nước lọc. Kinh nghiệm từ một vệ sĩ thường xuyên phải nhận thương tích cho Akade biết nó rất có thể sẽ để lại sẹo, dĩ nhiên, đó sẽ là mối bận tâm cuối cùng trong danh sách những thứ cô phải để tâm đến lúc này.

Tiếng sột soạt vang lên từ góc tường đổ ở đối diện Akade. Cô mở mắt, quan sát người bị trói từ từ ngẩng đầu lên sau một lúc giây dựa khế. Khuôn mặt cô gái với những đường nét mà Akade đã quen thuộc tới nỗi không thể quen thuộc hơn, trừ việc đôi mắt dường như to hơn mắt Akade một chút, ngây thơ hơn một chút.

Hai cô gái, giống hệt nhau ngoại trừ trang phục mặc trên người, lặng lẽ nhìn nhau như thế suốt một phút đồng hồ.

“Chị không định nói trước sao? Giải thích cho em, chúng ta đang ở đâu chẳng hạn?” Haibara hỏi, nỗ lực lần cuối thử gỡ các mối dây cột chặt cổ tay mình.

“Đâu đó trong thành phố.” Akade nói khẽ.

“Và tại sao chúng ta lại ở đâu đó trong thành phố, mà không phải ở bên cạnh cha nuôi, xin lỗi ông ấy về tất cả những gì chị đã làm?” Haibara, bị trói cả chân lẫn tay, cuối cùng cũng ổn định được tư thế ngồi có phần khúm núm gần giống tư thế quỳ gối của phụ nữ Nhật Bản ngày xưa mỗi khi nói chuyện với chồng.

“Chị không nghĩ em sẽ hiểu, nhưng chị sẽ thử giải thích...,” Akade dừng lời, ngắm nhìn bầu trời xám xịt đó đây hãy còn những dòng khói đen lượn lờ vươn lên cao. “Cha nuôi của chúng ta đã tấn công và hủy diệt cả một thành phố.”

“Ồ!” Haibara nhún vai, kiểu phản ứng của cô như thể bà chị vừa nói cha của họ gãi mặt vì bị muỗi chích ở trên váy. “Em chẳng thấy có vấn đề gì cả.”

“Ông ấy đã giết Victor.” Đã lường trước phản ứng của em gái, Akade tiếp tục gợi ý.

Lần này, Haibara tỏ ra bối rối.

“Cha chắc phải có lí do, chị đã hỏi ông ấy cho rõ chưa?”

“Chị sẽ gặp và hỏi ông ta, với một khẩu súng kề vào thái dương...,” Akade hạ giọng. “Xét theo biểu hiện của em cho tới lúc này.”

“Ý chị là sao? Chị khùng rồi!” Haibara cao giọng. “Và nếu chị nghĩ mấy sợi dây này trói được em thì chị lầm to rồi.”

Nói xong, Haibara biến mất. Akade lẳng lặng nhìn cái chỗ trống em gái cô để lại, trong mắt lóe lên tia chế giễu.

Haibara chẳng biến được xa, khoảng cách tối đa mà cô có thể dịch chuyển tức thời chỉ có 50m. Ngoài ra, đến giờ cô gái vẫn không hiểu rõ lắm tại sao mà quần áo trên người, cùng với cả đồng hồ đeo tay quanh cổ vẫn ở trên người cô sau khi dịch chuyển. Cơ mà Haibara cũng chẳng lo lắng lắm, cô có thể dịch chuyển tối đa 10 lần liên tiếp, vậy là thừa sức thoát khỏi Akade rồi. Sau đó có thể Haibara có thể từ từ tìm cách cởi trói sau.

Lí do duy nhất mà Haibara vẫn chưa dịch chuyển lần thứ hai là chỗ cô vừa mới biến tới lại ngay trên một đồng đá vụn, những cạnh sắc cào rách lớp vải mỏng của chiếc quần bó sát đen, cắt vào da thịt Haibara bỏng rát.

‘Tệ thật, mình chưa bao giờ nghĩ là có ngày sẽ hối hận vì sở thích mặc váy ngắn cả,’ vừa lầm bầm, Haibara vừa ngẩng nhìn xung quanh để xác định vị trí biến tới tiếp theo. Một trận gió vụt qua người cô, thổi rối bù mái tóc của Haibara, khiến mắt mũi cô gái bị tóc của mình che kín.

“Quý...,” Haibara buột miệng rửa, nhưng dừng lại ngay tắp lự khi nhận ra có người đang nắm cổ áo nhấc bổng mình lên. Từ vị trí bị nắm, Haibara có thể nhìn thấy mũi đôi giày đen bóng lộn, rồi cặp quần cũng cùng màu đen thui, kiểu trang phục xấu ỉn của đám cận vệ thuộc hạ của Hart. Đám đó toàn đàn ông, và chân mang giày nhỏ cỡ 29 như vậy ngoài chị cô ra chẳng còn ai khác nữa.

“Em được biết là chị cũng đã xài một viên tinh thể X, lúc trưa chị đã đập phá chẳng khác gì một con kinh không, không ngờ tốc độ của chị cũng nhanh phết, nhỉ?” Haibara ngẩng đầu, cười cười. Trước mặt bà chị sinh đôi, những trò tử khác của Haibara chẳng cái nào xài được.

“Chị đã gắn bọ lên người em, thế nên hãy biết điều mà thôi biến lung tung đi.” Giọng Akade vẫn nhẹ nhàng, không chút hăm dọa.

49. Chương 49

Khi Akade vác Haibara quay trở lại chỗ trú ẩn tạm thời, một người khác mà cô giải cứu cũng đã tỉnh dậy. Xem sắc mặt thì cậu ta cũng đã hoang mang được vài phút rồi. Kể nào hồi tỉnh khỏi giấc mộng dài phát hiện ra mình ở một chỗ lạ hoắc, tay lại bị còng vào một thanh sắt cong vòng như nhang muỗi, cũng sẽ hoang mang tìm kiếm có người nào ở xung quanh thôi.

Tường rõ là đã mừng rỡ khi nhìn thấy Akade, dù cậu chuyển sang mặt lạnh ngay sau đó.

Thả cô em gái xuống, Akade quay lại Tường, phát hiện ra tên này đang tròn mắt đỏ mặt.

“Chị hai, em đang mặc váy đó!”

Má chạm nền đất, mông chống lên trời, quả thật tư thế của Haibara lúc này không lấy gì làm trang nhã. Đối với việc này, Akade chỉ nói:

“Em có thể dùng sức mạnh của mình cho những việc nhỏ kiểu này, chị không cấm.”

Thế là xoay một cái, Haibara biến tới bên cạnh Tường, dựa lưng vào cậu.

“Thoải mái hơn rồi.”

Tường bị cô tựa cả trọng lượng cơ thể lên người, thoáng nhăn mặt bởi cô gái xem cậu chẳng khác gì cái ghế dựa, tuy nhiên da thịt Haibara chẳng hiểu sao mềm mại mát lạnh kì lạ. Đằng hắng khe cho đỡ ngượng ngùng, Tường cất giọng hỏi:

“Tôi có thể biết chuyện gì đang xảy ra ở đây không?”

Không ai đáp lời. Akade nhìn Haibara, sau đó nói:

“Đưa cho chị cái thứ trên cổ em, chị chẳng hiểu cậu ta nói gì cả.”

“Chị thích thì tới đây mà lấy.” Haibara lập tức nói thách. Akade cũng không nhiều lời, cô vọt tới, nhanh tới nỗi hầu như để lại một ảo ảnh chỗ cô vừa đứng. Đã có chuẩn bị trước Haibara cũng lập tức biến sang chỗ khác. Ngay khi Haibara vừa hiện ra, gió đã áp vào mặt, và tay chị cô nắm chặt cổ áo cô.

“Được rồi, em chịu thua. Viên tinh thể khiến chị trở nên biến thái không thể tin nổi, Akade.”

Bàn tay đang rà soát trên người Haibara khe dừng lại, sau đó là giọng Akade rất khe.

“Chị ước là những viên tinh thể X chưa từng tồn tại.”

-0-

Lấy được cái máy phiên dịch đeo vào cổ, Akade quay lại phía Tường và hỏi:

“Vậy, cậu vừa hỏi tôi điều gì?”

Là khán giả duy nhất của màn đuổi bắt vừa rồi, giữa hai nữ diễn viên xinh đẹp giống nhau như hai giọt nước, mặc dù tất cả những cảm phần trong lòng khi chứng kiến cảnh hoang tàn của thành phố quê nhà, Tường vẫn cảm thấy nao nao. Kiểm lòng lại, hạ giọng, Tường lặp lại câu hỏi ban nãy một lần nữa.

“Chuyện gì đang xảy ra? Tôi cứu cậu khỏi tay ông chủ, Vito Bailando.”

“Sao cô lại cứu tôi?”

Akade không trả lời câu hỏi này, cô hỏi ngược lại Tường:

“Cậu nghĩ năng lực của Vito là gì?”

Câu hỏi lập tức khiến Tường giật mình. Cô gái trước mặt cậu lẽ nào đã thoát khỏi sự khống chế của Vito? Nếu thế thì đây quả là một cơ hội tốt để thuyết phục cô ta.

“Năng lực của Vito? Lão ta có thể khống chế người khác...,” Tường vừa nói vừa cố nhớ lại những gì đã xảy ra trên chiếc Varan, về lần thuyết trình kế hoạch tấn công Đà Nẵng của ông ta, về cái cách mà ngoại trừ gã Richard, không có thêm một người thứ ba lộ ra chút xú kinh ngạc.

“Cô đã thoát khỏi khống chế của ông ta, cảm giác của cô thế nào? Cô có nhớ về những gì mình đã làm không?”

“Tôi nhớ rõ những gì mình đã làm.” Akade khẳng định. “Việc duy nhất mà tôi ngờ vực là, như cậu đã biết rồi, tôi đã không nghĩ tấn công một thành phố là cái gì đó đáng phải cân nhắc...”

“Vậy đó, hẳn là ông ta đã can thiệp thế nào đó vào não bộ của mấy người, tôi chẳng rõ nữa, nhưng nếu cô hết u mê và cứu tôi, tức là cô muốn chặn ông ta lại phải không?” Tường nói liền một hơi, mắt nhìn Akade hi vọng. Khi cô ta gật đầu, cậu thiếu chút thì thốt lên mừng rỡ.

“Vậy cô còn chờ gì mà không tháo còng cho tôi? Tôi dám cá là quân đội Việt Nam chỉ ở đâu đó gần đây thôi. Tôi sẽ dẫn mấy người đi gặp họ. Cô có thể...,”

“Tôi nghĩ là cậu đã hiểu nhầm.” Akade ngắt lời Tường. “Tôi sẽ không tự nộp mình cho quân đội nước cậu.”

“Tại sao chứ? Cô sợ họ sẽ giam giữ mình sao? Tôi...”

“Cậu sẽ đảm bảo cho tôi?” Akade hỏi, vẻ mặt lạnh tanh. Biểu cảm của cô gái khiến Tường bất chợt cảm thấy nói nhiều nữa cũng chỉ vô ích.

“Vậy cô định làm gì? Ngăn cản Vito chỉ bằng sức một người?” Tường hỏi, không thể không công nhận là biểu hiện của Akade khi rượt bắt Haibara khiến cậu phải kinh ngạc.

Akade gật đầu, xác nhận ý định chỉ dựa vào sức mình để ngăn cản ông chủ.

“Ít ra cô sẽ thả tôi đi chứ?” Tường hỏi với một hi vọng mỏng manh.

“Tôi sẽ thả cậu đi, nhưng không phải là lúc này.”

50. Chương 50

Vito Bailando rời khỏi căn phòng hiện đại ẩn bên trong chiếc T1000. Đứng tại cửa, lão ngược mắt nhìn trời. Đã không còn những tòa nhà cao tầng ngăn cản tầm mắt, bầu trời tuy xám xịt nhưng trải rộng đến mức mông.

Trong đôi mắt xám của ông trùm, một hình ảnh khác choáng ngợp tâm trí.

Trở lại vài phút trước, Vito đã trao cho Riko một viên tinh thể X. Rồi, trước cặp mắt mong chờ của cha, từ sau lưng cô bé, một đôi cánh lớn màu bạc bung ra, rải rộng. Từ mỗi sợi lông vũ, khí lạnh nhân nhật lượn lờ. Băng giá nhanh chóng ngưng tụ từ không khí, phủ khắp đôi cánh trắng thành vô số những giọt sương long lanh. Những giọt băng càng lúc càng nhiều, càng lúc càng dày đặc, cho tới khi đôi cánh mới sinh cứng lại, bóng loáng, và lạnh lẽo.

Đôi cánh bằng băng cứng sau lưng khiến Riko ngã ra đằng sau, nhất thời tựa như con rùa ngã ngửa trên mai của nó, không cách nào đứng lên được. Ban đầu, cô bé tỏ ra thích thú, vung vẩy chân tay trong không khí, còn Vito thì lặng lẽ đứng nhìn. Tuy nhiên, rất nhanh sự vui vẻ chuyển thành một thứ khác.

“Cha, con lạnh quá!”

Chẳng nói chẳng rằng, Vito rút khẩu súng lục trong người ra, chĩa vào chỗ đôi cánh gắn với lưng của Riko xả đạn. Sau chừng mười bảy phát bắn, đôi cánh vỡ ra rời khỏi lưng cô bé, nơi chỗ gãy máu rỉ ra nhỏ lên những mảng băng vỡ xanh sẫm, thoáng cái đông lại, vẫn giữ nguyên màu đỏ tươi đẹp dễ.

Vito bế Riko khỏi giường, vỗ về cơ thể nhỏ đang run rẩy trong lòng một lúc thì Hart cùng vài cận vệ chạy vào. Ông trùm ra lệnh ấy tay cận vệ dọn dẹp cái đồng băng đá trên giường, rồi tự tay giao con gái cho Richard. Tay này ôm cô bé vào lòng mà mặt còn ngạc nhiên hơn cả Hart đứng cách đó không xa.

“Anh đi với tôi!” Vito nói với Hart khi lướt qua người ông ta.

-0-

“Ông chủ?” Giọng Hart vang khê sau lưng đánh thức Vito khỏi dòng suy tưởng.

“Ồ, xin lỗi anh. Tôi mải nghĩ mà...,” “Không, ông chủ. Chúng ta có khách viếng thăm.”

Vito nhú mày lẳng nghe báo cáo của tay thuộc hạ thân tín, càng nghe thì vết nhăn giữa chân mày càng giãn ra. Cuối cùng, Vito mỉm cười.

“Đến thật đúng lúc. Tôi sẽ gặp cô ta trong lều của mình. Và nhớ là không ai được phép làm khách của tôi hoảng sợ đấy nhé.”

“Vâng, ông chủ.”

51. Chương 51

Vito Bailando ngẩng nhìn vị khách ngồi ở đối diện. Những đường nét thanh tú của khuôn mặt, chà, nếu cô gái chịu mỉm cười, đó có thể là người phụ nữ dịu dàng nhất mà lão từng gặp. Đáng tiếc, vị khách chỉ nhìn Vito chằm chằm cảnh giác, với cả một chút xú hỉ hằn học.

Thoáng nhìn ly nước giải khát chẳng hề được đụng tới, với những viên đá đã sớm tan bởi cái nực của buổi chiều hạ, Vito thoáng mỉm cười.

“Cô quả thật là một cô gái dũng cảm. Xét trên cái việc chiếc xe cô đã dùng để đến đây chẳng thuộc về mình, và cô thậm chí cũng không thực sự lái tốt nó.”

“Tôi...,” thoáng đỏ mặt, Sương khê cúi đầu tránh cặp mắt vẫn soi mói cô từ nãy giờ. “Ông Vito, tôi muốn gặp Tường. Chỉ cần cậu ấy bình an, và ông để chúng tôi đi, tôi sẽ đưa cho ông những thứ mà tôi tin là ông đang rất muốn có.”

“Những?”, Vito khê nhú mày. Theo lão được biết thì chìa khóa cánh cổng đen dưới hố tử thần có hình tròn, to cỡ quả chanh. Sương nói những, vậy có lẽ nào cái chìa khóa thật ra do hai nửa hình bán cầu ghép lại? Tạm gạt ý nghĩ đó qua một bên, Vito tập trung vào dị năng của mình. Trong những người đang có mặt, chỉ mỗi Vito là biết được dị năng của mình thực sự có thể làm gì, cũng như thấy được làn sóng vô hình vừa phát xạ từ cơ thể ông ta.

Sương không có phản ứng gì khi luồng sóng xuyên qua người cô, chỉ khẽ ngẩng đầu có chút nghi vấn khi Vito đột nhiên trầm lặng một lúc không ngấm.

Vito khẽ cười, vẫn còn những yêu cầu cần thiết trước khi Vito thực sự có thể nói ra một câu kiểu như, ‘Tôi cần chiếc chìa khóa, cô hãy đưa nó cho tôi.’ Việc này sẽ tốn thời gian, và cả trí óc nữa. Nếu Tường vẫn còn trong tay lão thì Vito đã sớm lấy cậu ra đối thứ mình cần từ lâu rồi.

“À, Tường, anh bạn trẻ may mắn.” Vito cười nói, vị khách lập tức nhăn mặt bày tỏ ý phản đối, một khởi đầu không mấy thuận lợi. “Tôi đã nghĩ người tới gặp tôi sẽ là một, ờ, một anh chàng, chứ chẳng phải một cô gái như cô. Ồ, không nên hiểu lầm, tôi không có ý coi thường cánh phụ nữ, hay lòng can đảm của họ. Nhưng chẳng phải sẽ hợp lí hơn nếu cô và cậu ta là một cặp, chẳng này, chính Tường đã nói với tôi là bạn gái cậu ấy đã mất.”

Nói xong, Vito lại bắt đầu dòm Sương lom lom, như chỉ chờ cô có chút bối rối xấu hổ nào là lão sẽ lập tức vỗ lấy làm cơ trêu chọc. Mà quả thật, nếu tình cảm giữa Sương và Tường là thứ gì đó giống như tình trai gái, có lẽ cô khó mà giấu được.

Vẫn bình tĩnh, như thể việc một cô gái đơn thương độc mã lao vào hang ổ của một tay trùm khủng bố để cứu một chàng trai là việc bình thường như con kiến bò trên tường, Sương chỉ đáp đơn giản:

“Tôi muốn cứu cậu ấy, chỉ thế thôi.”

Có chút thất vọng, Vito sửa lại tư thế ngồi, lại hỏi:

“Cô không sợ sao? Ngồi trước mặt cô là tay già chủ mưu của, ờ, của khung cảnh đẹp đẽ mà chẳng mấy khi có thể tận hưởng này.” Vito nói, khoắc khoác tay ra xung quanh.

“Thành phố hầu như bị hủy hoại hoàn toàn, nhưng số thương vong quả thật rất nhỏ.” Sương chợt nói, liếc nhìn Vito, không bắt được biểu hiện gì khác lạ, nụ cười vẫn nở trên môi như bất kì một vị chủ nhà hiếu khách nhứt nào.

“Ồ, cô nghĩ là tôi đã, cố ý, khiến số người chết ít nhất có thể?” Vito hỏi, cặp mắt của ông ta bắt đầu khiến Sương liên tưởng đến loài Cú vọ. Kể ra thì, Vito xưa nay cũng không phải kiểu người để lộ sự hiếu kì ra ngoài, nhưng cô gái trẻ ngồi trước mặt khiến ông ta mãi phân vân không biết cô là kiểu người gì. Là ngây thơ vẫn là vô tâm? Nếu cô ta ngây thơ, thì lão lẽ ra đã phải gạt bỏ được bức tường ngăn vực giữa hai người từ lâu rồi mới phải. Nhưng nếu là vô tâm thì dường như chẳng có lí do gì để cô gái vượt qua bao trở ngại để tới tận đây cứu giúp một kẻ vốn chẳng phải bạn trai cô.

“Cô có theo đạo không?” Vito đổi chủ đề, vẫn cố ý không đề cập gì tới việc để Sương được gặp Tường.

“Không, không hẳn, sao ông hỏi vậy?”

“Tôi theo đạo phật. Và cả thuyết nhân quả nữa. Gieo nhân nào gặt quả đó. Cô biết đấy, nếu tôi giết quá nhiều người trong khi hoàn toàn có thể tránh được nó, nghiệp chướng sẽ quay lại, cản trở chính cái điều mà tôi đang thực hiện.”

Sương im lặng lắng nghe, kiềm nén cơn bồn chồn muốn hỏi thúc Vito một lần nữa. Ở một khía cạnh nào đó, Vito có vẻ là một người thú vị, trừ việc ông ta cũng là một tay khủng bố dữ nhất trong số những tay khủng bố mà cô biết. Còn chưa có ai dám đánh bom cả một thành phố như ông ta thì phải.

“Tất cả những gì tôi đã làm, chỉ bởi một lí do mà thôi. Cô đoán xem?”

“Ừm... Bá chủ thế giới?” Sương nói, nghĩ đến thứ sức mạnh đặc biệt có thể đạt được từ những viên tinh thạch đen.

“Ha ha. Ha ha ha.” Vito cười to, rồi vội vã hớp một ngụm nước. Cái kiểu cười của ông ta khiến Sương cũng phải đỏ mặt xấu hổ. Chắc hẳn điều cô vừa nói phải ngô nghê lắm.

“Ồ. Bá chủ thế giới. Ở địa vị của tôi thì tôi sẽ chẳng nghĩ việc đó có gì hay ho nữa đâu.” Vito cuối cùng cũng ngừng cười.

“Vậy thì vì sao?” Sương hỏi.

“Tôi muốn cô gặp một người.” Vito trả lời.

52. Chương 52

“Ai cơ?” Sương hỏi.

“Con gái tôi.” Vito đáp. “Con bé đang bệnh rất nặng, nhưng tôi nghĩ nó sẽ thích khi gặp cô.”

Sương không nghĩ thế, nhưng chẳng hiểu sao cô cũng không quá thiết tha việc phản đối. Cô nhìn cảnh vật xung quanh, hơi ngạc nhiên:

“Ông mang con gái mình theo? Nếu ông muốn chữa bệnh cho cô ấy thì lẽ ra nên chữa lại các bệnh viện.” Sương vừa nói vừa nhớ lại cảnh di tản sáng hôm ấy. Nhà nước quả thật đã tính toán rất kĩ. Người ta đã dùng trực thăng chuyên dụng cho việc vận chuyển các bệnh nhân không thể tự mình đi được. Sương lúc ấy chỉ vừa tỉnh giấc, bởi tiếng loa chói lóa vang vọng toàn khu xóm. Tối trước cô thức khá khuya, thành ra khi bị đánh thức Sương vẫn còn ngái ngủ và chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Trong lúc ngẩng nhìn hàng chục chiếc trực thăng lượn vòng trên nền trời bị nhuộm đỏ bởi ánh bình minh, một chiếc Jeep bỗng dừng phanh kít ngay trước mặt Sương. Rồi thì tay thiếu úy, kẻ mà không ngừng quấy rầy cô từ sau cái lần tới báo án nhảy xuống, nửa thuyết phục nửa dọa dẫm lôi cô lên xe.

“Bệnh của con bé không giống những căn bệnh thông thường.” Vito nói nhỏ nhẹ, giọng lão đượm chút buồn bã. “Nếu có thể, tôi đã không mang nó theo. Tôi quả thực rất bất đắc dĩ, cô biết đấy. Dầu sao, ít ra tôi đã chuẩn bị trước cho nó một thứ chẳng kém gì một cái bệnh viện di động.”

Khi Sương bắt đầu tìm kiếm xung quanh xem thử cái bệnh viện di động đó có thể là gì, chiếc T1000 trắng toát tỏa sáng nhàn nhạt trong khung cảnh đã mờ tối xung quanh lập tức thu hút chú ý của Sương. Giờ này, thường thì thành phố đã lên đèn, nhưng chẳng cái đèn nào còn nguyên vẹn, quả cầu sáng mờ mờ xa xa bỗng đứng trở nên có chút huyền ảo.

“Nào, cô sẽ thăm con bé một chút chứ?” Vito hỏi, đưa tay về hướng chiếc T1000, một kiểu mời khá lịch sự.

Vito đi trước, Sương lặng lẽ bước theo phía sau. Đầu óc cô có chút mơ hồ. Cúi đầu, Sương ngẩng nhìn những mảnh đất đá dưới chân. Giày của cô giẫm lên đá vụn lạo xạo, rồi gõ lộp cộp lên mặt đường nhựa. Dõi theo con đường về phía xa, nhiều chỗ bị những ngôi nhà đổ vùi lấp, nhiều chỗ được thay thế bởi những hố bom khá tròn trịa.

Giữa lều của Vito và chiếc T1000 chỉ là một quãng ngắn, có lẽ chỉ chừng trăm bước chân. Nhưng cả Sương lẫn Vito đều rảo bước hết sức chậm rãi.

Trước cửa vào của chiếc T1000, dưới ánh sáng nhạt màu tỏa ra từ thân xe, Sương để ý thấy một cành cây khẳng khiu vươn lên từ một kẽ đá. Có lẽ khi chiếc T1000 mở cánh cửa ngoài, mà lúc này là cái cầu thang để tiến vào xe, cánh cửa đã sập mạnh xuống mặt nền bê tông bên dưới làm vỡ ra kẽ nứt đó.

“Sự sống thật kì diệu, phải không?” Vito nói khẽ khi Sương cúi xuống vuốt ve chùm hoa nhỏ màu hồng ở đầu cành, mỗi đóa hoa chỉ cỡ cái móng tay. Sương còn chưa kịp đáp lời thì soạt một tiếng, cả cành hoa, gốc lẫn rễ đã bị cô kéo lên khỏi mặt đất.

Vito nhún vai có chút xấu hổ, còn Sương thì ngẩn ra.

“E hèm, mọi việc tưởng vậy mà không phải vậy nhỉ?”

-0-

“Cốc cốc!” Sương gõ cửa. Một người đàn ông xuất hiện đằng sau cánh cửa mở, cặp mắt bị đôi kính cận phóng đại đảo một vòng từ trên xuống dưới người Sương.

“Richard. Đây là Sương, cô ấy muốn vào thăm Riko. Cậu có thể ra ngoài tản bộ một lát, với tôi, nếu cậu thích.”

Richard không nói gì, lách người qua cửa ra ngoài.

“Ông chắc là muốn tôi gặp cô bé một mình chứ?” Sương hỏi với theo cái lưng đã bắt đầu đi xa của Vito.

“Cô cứ tự nhiên. Tôi sẽ đợi ở bên ngoài.”

53. Chương 53

Sương quay lại đối mặt với đôi mắt to tròn đang nhìn mình. Cô chưa từng thấy cô bé nào đặc biệt như thế. Tóc bạc mắt xanh, và cả khung cảnh xung quanh cô bé nữa, tất cả chúng đều có cái vẻ gì đó là lạ..., có lẽ là huyền ảo, như trong một cảnh phim thần thoại.

“Chào em, chị là..., Sương.” Sương nói, thoáng ngạc nhiên bởi những âm tiết phát ra từ cổ mình. Ban này Vito đã đưa cho cô một vòng cổ tròn đặt bên trong một hộp chữ nhật nhỏ. Một cái máy phiên dịch, và dù đã thấy Vito nói chuyện cả buổi với mình bằng cái máy đó, đến khi chính mình cũng đeo một cái, cảm giác vẫn rất lạ lẫm.

“Sương...? Tên chị nghe thật lạ.” Riko đáp lời, rời mắt khỏi người Sương. Cô bé nắm lên một viên băng màu xanh trong suốt, với thứ gì đó màu trắng ở bên trong. Viên đá vừa vào tay Riko thì gần như lập tức to lên trông thấy. Một cách vội vã, Riko gắn cái viên đá lên một thứ trông như một tảng băng lớn trước mặt cô bé.

“Tên em là gì?” Sương hỏi, đã đến sát cạnh giường của Riko. Cô quan sát “bức tượng” mà Riko đang hàn gắn bằng những mảnh băng vỡ nhiều kích cỡ nằm rải rác xung quanh cô bé. Sương nghĩ là lớp băng mỏng bên ngoài có lẽ là một kiểu hồ dán, và thứ màu trắng bên trong sẽ là những mảnh hình xếp cần phải dán lại với nhau. Dù thế nào, đó quả là một bộ xếp hình đặc biệt, theo một cách nào đó. Sương quan sát cái thứ được ghép lại bởi những mảnh trắng bên trong những khối băng. Do lớp “hồ dán” thô kệch ở bên ngoài, vật bên trong cũng trở nên lộn xộn, dẫu vậy, Sương vẫn có thể nhìn ra một thứ gì đó tựa như một đôi cánh.

“Riko.” Riko trả lời, cô bé dường như đang khá chăm chú vào trò chơi.

Sương ngồi xuống cạnh giường, phía sau Riko một khoảng. Quan sát cô bé từ đằng sau, Sương có thể nhìn kĩ hơn mái tóc bạc. Mỗi sợi tóc dường như là một sợi chỉ sáng lấp lánh. Ngắm nghía một lúc, Sương cuối cùng nghĩ là tóc cô bé có lẽ có màu bạc tự nhiên.

Một cô bé mới mảnh mai và đáng yêu làm sao, nếu là lúc khác, Sương có khi đã thử ôm Riko một cái, nhưng trực giác bảo cô nên cẩn thận. Bởi lẽ Riko, hay mọi thứ xung quanh cô bé, đều rất lạnh lẽo. Cả những món đồ chơi kì quặc của Riko nữa.

Sự tò mò khiến Sương thử chạm tay vào một trong những mảnh băng vỡ. Và cô nghĩ là cô đã bị bỏng, mảnh băng như được lấy từ thứ băng tinh khiết nơi bắc cực, và chẳng hề chịu ảnh hưởng gì của bầu không khí nóng bức bên ngoài. Sương gỡ mảnh băng khỏi đầu ngón tay, rồi, ngắm nghía cái bức tượng kì quái, cô đặt mảnh băng tại nơi có lẽ là đầu một sợi lông cánh.

“Wow! Sao chị có thể xếp nhanh như vậy? Em mất cả buổi mà chẳng biết nên đặt mấy mảnh còn lại vào đâu.” Riko chợt quay lại, lần nữa tròn mắt nhìn Sương. Tại cự li gần thế này, Sương nhận ra đôi mắt Riko lấp lánh chẳng khác gì hai viên bảo thạch.

Riko nháy nháy mắt, Sương cũng theo đó nháy mắt theo. Sau đó cô bé cười lớn.

“Ừm. Chị xin lỗi. Mắt em đẹp quá!”

“Mắt em đẹp lắm hả. Nhưng chị không thấy nó kì lắm sao?” Riko thôi trò chơi xếp hình, và xoay hẳn người lại.

“Ừ. Mắt em thật lạ. Chị chưa từng thấy ai có một đôi mắt như thế...” Sương nhận xét, rồi cô thấy hai viên bảo thạch dường như bớt sáng hơn, và nhìn xuống. Sương chợt nhớ ra là Vito đã bảo con gái ông ta bị bệnh.

“Chị cầm gì trên tay thế?” Riko chợt hỏi.

Trên tay Sương là cành hoa với những chùm hoa nhỏ màu hồng nhạt mà cô đã vô tình bứng cả gốc lẫn rễ.

“Một nhành hoa...”

“Hoa gì thế chị?”

“Chị cũng không biết nữa. Thứ hoa này có khi không có tên. Chỉ là hoa mọc ở ven đường ấy mà. Đây, em thích thì có thể cầm lấy.”

Riko nhận cành hoa, rồi, bằng giá lan từ bàn tay cô bé lên trên, cho tới khi phủ quanh những đóa hoa một lớp băng mỏng trong suốt. Cô bé quay lại đặt cành băng hoa lên trên bức tượng của mình, ngay chính giữa, nơi chẳng hiểu vì sao lại có màu đỏ tươi rực rỡ.

“Hình như không được hợp cho lắm...” Riko lẩm bẩm

54. Chương 54

Vito đúng như đã nói, đợi Sương ngay bên ngoài chiếc T1000. Anh chàng Richard vừa thấy cô ra là lẳng lặng quay lại vào trong xe, thực hiện bốn phận mà Sương nghĩ là người giám hộ của Riko.

“Con bé thích cô chứ?” Vito hỏi mà không nhìn Sương, lưng tựa vào thành cánh cửa cầu thang của xe. Sương tiếp tục bước xuống cho tới khi chân rời khỏi bậc thang cuối cùng mới trả lời:

“Tôi không biết nữa... Cô bé thật dễ thương...,” Sương ngập ngừng, rồi chợt thắc mắc: “Nhưng tên của hai người hình như không giống nhau lắm thì phải? Ý tôi là, Riko dường như là một cái tên Nhật bản, trong khi cả ông lẫn cô bé đều nói một thứ tiếng khác với tiếng Nhật?”

“Mẹ con bé là người Nhật.” Vito trả lời ngắn gọn, rồi như nghĩ tới điều gì, lão thêm. “Bà ấy chết khi vừa hạ sinh Riko.”

“Ồ, tôi xin lỗi.” Sương vội vã nói.

“Không sao, chuyện đã lâu lắm rồi. Trong việc gia đình tôi không được may mắn như trong công việc.” Vito mỉm cười. “Đi nào, tôi sẽ kể cho cô về những cái xui xẻo ấy, nếu cô không từ chối.”

“Không đâu. Tôi rất vinh dự được ông chia sẻ những bất hạnh của mình.” Sương trả lời, cảm thấy ông trù trừ khảng bố dường như ngạc nhiên không nhỏ với lời nói của mình. Sương có lí do để nói như thế, vì cô tin rằng, muốn biết rõ một người, không gì tốt hơn là biết về những đau khổ người đó đã trải qua. Và trên đời dường như chẳng có mấy ai là chưa từng đau khổ.

Nắng đã tắt. Vành đai ngoài của cứ điểm trung tâm được đánh dấu bởi những đốm vàng nhạt cách đều nhau. Chính giữa cứ điểm, chiếc T1000 sáng trắng nổi bật bên cạnh trụ EST màu đỏ pha tím. Khu cứ điểm tương đối yên bình, bất chấp những gì mà kẻ đang ở bên trong đã gây ra. Sương nhớ tới hình ảnh đồ sộ của chiếc hạm thuyền dạng đảo vẫn còn đậu ngoài bờ biển Đà Nẵng. Khi ấy, cô lao chiếc Jeep lên trên một ngọn đồi gạch đá mà trước đây có lẽ từng là một khách sạn hàng chục tầng. Chỉ để xác định đường đi thôi, dĩ nhiên, nhưng Sương đã phải dừng lại vài phút để ngắm chiếc chiến hạm, thoảng nhìn mình trước con quái vật đã trực tiếp phá hủy cả thành phố.

‘Có lẽ việc chiến chiến hạm, dẫu xơ xác, vẫn còn đậu ở nơi mà nó lần đầu nhả đạn là lí do khiến người ta chưa dám tấn công vào đây’, Sương nghĩ. Vẫn im lặng đi bên cạnh Sương, Vito lên tiếng:

“Tôi dám cá là cô chưa từng thấy một bầu trời nhiều sao như đêm nay.”

“Ừm, không hẳn đâu ạ. Tôi đã nhìn lên trời được hai hôm rồi.” Sương trả lời. Quả thực, dải ngân hà với vô số điểm sáng lấp lánh hợp lại nằm vắt ngang bầu trời đêm là cảnh tượng lữ trẻ thành thị như Sương hiếm khi được thấy.

“Nhưng cái giá phải trả quá lớn. Ông thực sự nghĩ mình có một lí do hợp lí để làm tất cả những gì mình đã làm?” Sương hỏi, rồi cô nói thêm: “Đặc biệt là khi ông đã bác bỏ tham vọng bá chủ thế giới?”

Vito lặng im không trả lời ngay. Sau một lúc, lão bắt đầu kể một câu chuyện:

“Tôi sinh ra trong nghèo đói. Hừm, tôi sẽ không đi vào chi tiết, nhưng tôi sẽ nói là, quãng đời vất vả tuổi thiếu niên sớm biến tôi thành một kẻ tham vọng. Và một kẻ tham vọng sẽ chớp lấy mọi cơ hội mà hắn có thể chạm tới.” Giọng Vito tuy vẫn bình thản nhưng có gì đó khiến Sương bỗng thấy ớn lạnh.

“Và tôi đã chớp được một cơ hội thực sự, ấy là mẹ của Riko. Một tiểu thư đúng nghĩa. Tôi sẽ nói thẳng rằng tôi lấy cô ta chỉ vì tiền, và cả quyền lực của bố cô ta nữa. Hôn nhân của tôi do đó không hạnh phúc lắm.” Vito lên giọng tự giễu. “Và giữa chúng tôi, chẳng có gì xảy ra cả, cho đến một ngày cách đây 14 năm.”

Giọng Vito khi nói những lời cuối cùng bỗng nhiên buồn bã tới nỗi Sương bắt giác nảy ra ý định mở lời an ủi ông ta.

“Chà, vợ tôi và tôi cuối cùng cũng có một đứa con. Nhưng tôi không có cơ hội cho cô ấy xem mặt con gái mình...” Vito dừng lại một chút, như thể chính lão cũng đang kiềm nén những xung động của cảm xúc. “Nhưng vậy có khi là một việc tốt. Cô đã biết rồi đấy. Riko từ khi sinh ra đã không hề bình thường như những đứa trẻ khác. Con bé suýt thì tự hóa thành một khối băng, và chỉ suýt soát thoát khỏi tử thần có vài giây thôi. Mấy gã bác sĩ thậm chí không biết Riko bị bệnh gì, và cả đám nhất trí gọi căn bệnh của nó là ”băng nữ“. Thề có chúa, tôi gần như đã bác bỏ hết cả đám ấy tại chỗ ngay lúc đó.”

“Sao cơ?” Sương rùng mình bởi giọng Vito bỗng thật dễ sợ.

“Ồ, xin lỗi, tôi luôn khó mà kiểm soát được tức giận mỗi khi nhớ lại cái vẻ hờn hờ như vừa phát hiện ra châu báu của mấy gã bác sĩ đó.” Vito mỉm cười trấn an Sương. “Mà tôi nói đến đâu rồi nhỉ, à, bệnh băng nữ. Cơ thể Riko vì lí do nào đó mà không ngừng lạnh đi. Và khi nhiệt độ xuống dưới ngưỡng chịu đựng của con bé, nó sẽ bị chính cơ thể mình giết chết.” Vito ngừng lại một lúc rồi mới nói tiếp. “Sau mỗi năm, bệnh lại càng thêm tồi tệ. Tôi nhớ lúc mới sinh phải mất đến hàng phút đồng hồ nó mới có thể làm đông một giọt nước. Ngay cả với các thiết bị giữ ấm tiên tiến nhất mà tiền có thể mua được, tôi ngờ là cái ngày mà con gái tôi hóa thành một bức tượng lạnh lẽo đã không còn xa...”

Sương im lặng, ngẫm nghĩ những lời nói của Vito.

“Những viên tinh thạch đen...”

“Phải, tinh thạch đen hay tinh thể X. Tôi tin là nguồn gốc của chúng ở phía sau cánh cổng đen. Và tôi cần chìa khóa để mở nó.” Vito nói, và nếu Tường có mặt ở đây, cậu hẳn sẽ thấy vô số vòng sóng tỏa ra từ người của Vito, gần như quấn kín cả người Sương.

55. Chương 55

“Được rồi. Đây là bản đồ nơi tôi đã giấu chiếc chìa khóa.” Sương nói. Lần này, cô chỉ nói là chiếc chìa khóa, mà không phải là những chiếc chìa khóa nữa. Không nhận ra sự thay đổi nhỏ này, Vito xò tay nhận mảnh giấy lớn cỡ A2 được gấp làm tư từ tay Sương.

“Cô để bản đồ ở trong người? Không thể tin được. Cô không sợ tôi sẽ cho lục soát người cô và tìm ra nó sao?” Vito hỏi trong lúc mở tấm bản đồ ra. Không thể nói một tia hối tiếc đã không lóe lên trong đầu lão. Mọi thứ có lẽ đã đơn giản hơn, Vito nghĩ, rồi lập tức gạt phăng nó đi bởi những thứ đang nhìn thấy.

“Đây là?” Giọng Vito ngờ vực.

“Bản đồ thành phố Đà Nẵng.” Sương trả lời, xác nhận mỗi nghi ngờ của Vito. “Tôi đã mượn nó từ một người bạn, để dễ xác định phương hướng hơn.”

“Tôi có thể hiểu sự khó khăn của việc tìm đường khi thành phố ở trong tình trạng như hiện nay, nhưng tôi không thấy có ghi chú nào về nơi cô giấu chiếc chìa khóa cả.”

“Dĩ nhiên là không rồi.” Sương cười. “Tôi sắp sửa viết ghi chú ngay thôi, và sẽ giải thích cho ông nếu cần thiết. Nhưng tôi vẫn phải hỏi một việc.”

“Về anh bạn Tường phải không?” Vito hỏi lại. “Nếu như cô tin tôi, và tôi thề là mình chẳng hề nói dối. Anh bạn trẻ Tường của chúng ta đã trốn thoát khỏi tay tôi được một giờ trước khi chúng ta gặp nhau.”

Ánh sáng mờ nhạt từ chiếc T1000 không đủ để soi rõ khuôn mặt Sương, hay biểu cảm lúc này của cô. Nhưng Vito có thể cảm giác được nụ cười nhẹ trên môi của cô gái.

“Tôi cũng nghĩ thế.” Sương nói. “Chúng ta lại chỗ nào sáng sửa một chút đi, rồi tôi sẽ đánh dấu lên bản đồ nơi tôi đã chôn chiếc chìa khóa.”

“Hãy quay lại lầu của tôi. Mà cô có sẵn bút rồi chứ?”

“Tôi có rồi. Cảm ơn ông!”

Trên bàn làm việc của Vito, Sương khoanh vòng tròn một tòa nhà, ghi thêm dòng chữ gốc cây thứ bảy, bên phải.

“Đây là nơi tôi đang theo học, đại học kinh tế Đà Nẵng. Nếu người của ông tìm thấy được cửa vào, sau đó đi men theo bức tường bên phải sân trường, lấy cổng làm mốc, sẽ có nhiều cái cây trồng dọc theo bờ tường. Tôi đã chôn chiếc chìa khóa ngay dưới gốc cây thứ bảy.”

Nói xong, Sương nhìn Vito. Nếu là trước đây, cô có thể đã lo ngại việc Vito có thể nổi sùng khi Sương tiết lộ nơi đã giấu chiếc chìa tròn. Giờ cô không sợ, và Vito cũng chẳng có vẻ gì khó chịu.

“Ông nghĩ có khi nào một quả bom đã rơi trúng chỗ tôi chôn chiếc chìa không?”

“Không, tôi không nghĩ thế. Cho tới lúc này, mọi thứ vẫn khá suôn sẻ. Tôi tin là số phận đã sắp đặt để chiếc chìa khóa cuối cùng phải rơi vào tay tôi.” Vito cười nói, sau đó nhấc tay lên cổ. “Hart, tìm cho khách của tôi một chỗ nghỉ chân tối nay. À, và mang theo vài người nữa tới gặp tôi.”

56. Chương 56

Đêm khuya. Mặt trăng tròn vành vạnh. Rồi những thay đổi bắt đầu xuất hiện theo dòng chảy không ngừng của thời gian. Cái đĩa vàng sẫm dần, chuyển sang màu cam. Một đám mây lớn trôi ngang mặt trăng. Đám mây trôi chậm rãi, mất đến hai tiếng đồng hồ trước khi nguyệt thần xuất hiện lần nữa trên bầu trời. Lần này, nàng diện bộ váy áo đỏ rực, màu máu.

Vẫn ngồi bên bàn làm việc, dưới ánh sáng màu trắng dịu dịu của cây đèn bàn, Vito bỗng đứng lên. Từ trong bóng tối bước ra ba người, Hart và hai tay cận vệ áo đen. Trên người bọn họ bùn đất lấm lem.

“Thế nào?” Vito hỏi khẽ.

Hart không trả lời, ông tiến tới, xòe rộng tay phải. Trong lòng bàn tay, khối cầu tròn nhỏ màu đen tuyền nằm im lìm.

Vito nhận khối cầu, xiết chặt nó trong lòng bàn tay. Sau vài giây, lão hạ lệnh: “Đi thôi, đi xem xem có gì đằng sau cánh cổng đó!”

Hart gật đầu. Hai tay cận vệ lặng im không nói gì.

Bốn người đàn ông di chuyển lặng lẽ. Phía sau họ, từ đằng sau một vật cở, một sinh vật máy nhỏ xíu cỡ con bọ vô cánh vù vù, tà tà lướt sát mặt đất theo dấu chân bốn người.

Con bọ chỉ có mỗi cặp cánh bé xíu gắn xung quanh một camera siêu nhỏ, cặp mắt quang học của camera xoay đảo, truyền những hình ảnh thu được theo một dải điện tử vô hình mỏng manh. Dõi theo sợi dây về nơi nó xuất phát, Richard Eleman ngồi trầm tư trước màn hình laptop của hắn. Từ trong mắt Richard, những tia điện nhấp nháy.

-0-

“Ông chủ.” Hart bất chợt gọi khẽ. Ông cảm thấy bất an. Khi đi ngang qua khu trại, những tay bác học dường như đã nhận ra gì đó. Một trong số họ, bà tiến sĩ Lan gần như đã nhảy xổ tới bọn họ, miệng không ngừng cầu khẩn: “Không nên, không nên...”

Rồi cả những kẻ nghiên cứu sinh làm việc cho Vito mà ông chủ đã mang đến đây nữa. Đám này không quá khác như những nhà bác học kia, nhưng bọn họ, lúc này, đứng ở phía sau Vito không xa, vẻ mặt thoáng nét hoảng hốt.

“Anh muốn ngăn cản tôi?” Vito hỏi, giọng vẫn nhẹ nhàng như tiếng sóng vỗ.

Một thoáng im lặng.

“Không. Chỉ xin ông chủ hãy cẩn thận.”

“Có anh bên cạnh, tôi đã là người an toàn nhất thế giới.” Vito cười nói, chiếc chìa khóa cầu đen trong tay lão thôi xoay tròn. Rồi, thời gian lúc đó bỗng dừng trôi chậm kinh khủng. Tay Vito dần dần đưa cao lên, cao lên, ai khiến không ít người nghĩ ông chủ có khi không đủ cao để với tới lỗ khóa.

“Cạch!”

Khối cầu khớp hoàn hảo vào lỗ. Tiếng cơ quan trong ổ xoay chuyển nhẹ nhàng. Cánh cổng rùng khẽ, từ từ mở ra đằng sau.

Người ta chờ đợi, có lẽ là một lối đi sâu thẳm, hoặc làn gió hàng vạn năm tuổi thổi vào mặt. Chẳng có gì cả, chỉ có một khối không gian cuộn xoáy hình xoắn ốc không ngừng xoay chuyển.

57. Chương 57

“Hart, anh đi với tôi. Những người khác ở lại đây.” Giọng Vito nhỏ tới nỗi hầu như không gây được tiếng vang nào giữa những bức vách ngọc bích màu xanh sẫm.

Hart vừa gật đầu thì Vito Bailando đã chạm tay vào khối không gian vặn xoắn hầu như đã phình lên nuốt chửng khoảng trống trước mặt ông. Vito biến mất. Hai cánh cổng đã mở giờ biến ảo như đang chìm trong một mặt nước không ngừng dập dềnh. Trong lúc không ai để ý, “cánh cổng” đã lớn gấp đôi. Nếu nó tiếp tục lớn thêm, có lẽ chẳng cần phải đợi Hart bước tới, ông sẽ sớm bị nó nuốt chửng.

Những người đứng phía sau đã lùi lại một quãng, Hart thì vẫn đứng tại chỗ. Vòng xoáy dừng lại cách mũi Hart vài cm thì không lớn thêm nữa. Hart bắt chước Vito, đưa tay chạm vào nó. Rồi, ông cũng biến mất như ông chủ của mình, để lại đám thuộc hạ và những tay nghiên cứu sinh nhìn nhau câm nín.

“Họ sẽ quay trở lại chứ?” Ai đó hỏi nhỏ. Không có tiếng đáp lời.

Một con bọ bé xíu vô cánh lao vào cánh cổng, nổ bụp, một tia khói mỏng manh bốc lên cao, rất nhanh tan quện vào không khí.

Bên trên 1000m, bên trong chiếc T1000, Richard cau mày. Gã quay lại ngắm nhìn cô bé đang ngủ trên chiếc giường sát tường, vẻ mặt bỗng dịu dàng ra với nét ôn hòa hiếm thấy.

Richard đứng dậy, đi tới cạnh giường của Riko. Gã đứng lặng hồi lâu, theo dõi những nhịp thở nhẹ nhàng lên xuống của cô bé. Từ hai cánh mũi nhỏ nhắn, sương trắng thoát ra, tụ lại thành những tinh thể nhỏ lấp lánh, rồi rất nhanh tan rã thành hơi bị hút lên cao.

“Ông ta đang cố gắng cứu em...” Richard nhỏ nhẹ thì thầm. “Nhưng ông ta đã sai rồi, em cũng nghĩ thế phải không?” Gã hỏi. Riko vẫn đang chìm trong những giấc mơ của cô bé, không thể trả lời câu hỏi của Richard. Nhưng Richard cũng không chờ đợi một câu trả lời.

“Nếu số phận đã bắt em phải chết, vậy cha em đang tạo thêm rất nhiều tội lỗi mà em không thể gánh vác...” Richard thở dài, gã nhớ lại quá khứ của mình, nhớ về cô em gái nhỏ của gã. Khuôn mặt cô bé và khuôn mặt Riko hiện lên trong trí Richard, rồi, chồng lên nhau, chẳng thể phân rõ ai là ai nữa.

Quay trở lại chỗ ngồi của mình, Richard tháo cái vòng trên cổ. Từ tay gã, những tia điện như vó số con rắn tí hon xẹt qua lại tí tách, liên kết chiếc vòng với cái laptop. Rồi, hình ảnh trên màn hình laptop bỗng vỡ ra, hiện lên vô số đốm sáng nhỏ bé tí ti, thoát trông như bản đồ neuron thần kinh não người, hay một bản đồ tinh hệ thu nhỏ.

‘Năng lực ban đầu khi tiếp nhận tinh thể X, chỉ là khởi đầu.’ Richard vừa tìm kiếm vừa suy nghĩ. Dị năng của gã không ngừng mạnh lên. Những kẻ khác cũng thế. Cái ngày mà Vito đủ mạnh để khống chế bất cứ ai mà lão gặp khiến Richard rung mình sợ hãi. Gã biết Vito đang làm gì, gã cũng biết là, dù Vito thành công hoặc không, ông ta không có một kế hoạch sau đó.

Dòng suy nghĩ miên man của Richard khựng lại khi một đốm sáng trắng trên màn hình lóe lên, đổi thành màu xanh.

Ấn nhẹ tay lên cổ, Richard hắng giọng vài lần trước khi gọi khẽ:

“Xin chào, tôi là Richard...”

Đầu bên kia, cạnh một bức tường đỏ, Akade Star giật mình khi một giọng lạ bất ngờ vang lên từ chiếc máy phiên dịch trên cổ cô.

Từ chiếc máy, giọng lạ sau vài giây nín bật thì lần nữa vang lên:

“Xin chào, tôi là Richard...”

Akade nhấn lên cổ, nút power off, sau đó cởi cái máy cầm trên tay. Cô nhíu mày. Richard? Tay lính đánh thuê cùng đội với Haibara? Hắn muốn gì ở cô? Hắn làm thế nào mà liên lạc được với cô? Phải chăng người của Vito đã bao vây nơi này?

Nơi góc tường, Haibara và Tường, vẫn bị trói, tựa người vào nhau ngủ ngon lành.

Akade đứng dậy, đuổi người cho các cơ được lỏng ra. Cùng với những tiếng lạo xạo lắc rắc vang lên, cơ thể cô gái mở đi thành một vệt đen dài, biến vào trong đêm.

Bên kia, vệt xanh trên màn hình máy tính của Richard đen lại. Gã nhìn màn hình vài giây, sau đó gõ nhẹ một cái lên bàn.

‘Tệ thật, có lẽ nên thử liên lạc với quân đội Việt Nam, nhưng một cuộc tấn công quy mô lớn sẽ chẳng hay ho gì, trong mọi trường hợp, Vito sẽ chạy thoát thôi.’

58. Chương 58

“Rè rè...”

“Richard?”

Chấm đen trên màn hình sáng trở lại. Giọng nữ vang lên từ cái máy phiên dịch, Richard không thể nhận ra là giọng của ai, nhưng đoán thì không khó lắm.

“Akade?”

Akade không xác nhận câu hỏi. Cô vừa kiểm tra một vòng xung quanh, không phát hiện ra kẻ nào khả nghi. Đêm vẫn yên tĩnh khi Akade quay trở lại nhặt cái vòng cổ lên. Từ sau khi tiếp nhận tinh thể X, thị lực cũng như các giác quan khác của Akade đã tốt hơn nhiều, cô có thể bắt được những tia sáng nhỏ nhất trong bóng tối. Ở góc tường, Haibara đã tỉnh giấc, đôi mắt cô trong mắt Akade lấp lóe như hai ngôi sao màu đỏ.

Tường thì vẫn nhắm chặt mắt, nhưng xét theo nhịp thở của cậu ta thì đến tám phần là đã tỉnh giấc. Akade không rõ bây giờ là mấy giờ, nhưng theo cô ước đoán, chỉ vài tiếng nữa tia nắng đầu tiên của ngày mới sẽ xuất hiện.

“Anh muốn gì?” Sự im lặng của Akade có vẻ đã khiến Richard có chút khó chịu, khi gã lại gọi Akade một lần nữa, cô liền hỏi.

“Tốt quá. Cô không cần phải cẩn trọng quá mức như vậy. Tôi chỉ muốn nói chuyện, và chia sẻ với cô những gì Vito Bailando đã và đang làm. Tôi nghĩ cô sẽ có hứng thú muốn phá bĩnh ông ta.”

“Làm sao anh liên lạc được với tôi?” Bỏ ngoài tai những lời dụ hoặc của Richard, Akade đưa ra nghi vấn của mình.

“Việc này hơi khó giải thích, sẽ rất tốn thời gian. Trong khi Vito Bailando đã mở ra cánh cổng đen và hiện đang ở đâu đó bên kia cánh cổng.”

Dù nhận ra Richard cố ý lảng tránh câu hỏi của mình, Akade vẫn bị những thông tin gã tiết lộ hấp dẫn.

“Ông ta đã mở cánh cổng? Ông ta đã lấy được những gì?”

“Tôi không biết..., ầy, tôi không trêu chọc cô, Akade. Vito đã mở ra cánh cổng và nó có vẻ là một cánh cổng không gian thực sự. Ông ta bước vào và cứ thế biến mất, cùng với Hart tháp tùng.”

Akade nghĩ là mình đã hiểu những gì Richard đang cố nói. Toàn cứ điểm, chỉ Hart là có khả năng ngăn chặn được Akade. Nói cách khác, lực lượng phòng thủ cứ điểm trung tâm lúc này hầu như trống không.

“Tôi không tin anh. Hoặc anh có thể khiến tôi tin những gì anh nói là thật, hoặc lần tới sẽ lần cuối cùng anh có thể liên lạc với tôi.” Akade nói gọn, sau đó tắt máy phiên dịch.

Có lẽ cô đã nói hơi lớn, vì hai bạn đồng hành của Akade lúc này dòm cô lom lom. Tường đã tỉnh hẳn, hoặc đã quyết định không thêm giả đồ ngủ nữa.

-0-

Richard thả cái máy phiên dịch xuống, âm thầm cảm thấy có chút tức giận. Gã hít sâu một hơi, thoáng nhìn về giường của Riko. Cô bé vẫn ngủ say, và Richard rõ ràng không có ý định đánh thức Riko dậy.

Gã cân nhắc lại cuộc trao đổi. Akade và những con tin cô ta mang theo rõ là đang ở một nơi cách khá xa khu cứ điểm, và chẳng biết tí gì về những gì đang diễn ra bên trong này. Vậy mà trước khi đi cô ta còn đe dọa là sẽ quay trở lại đòi nợ cơ đấy. Thời cơ trôi qua sẽ không quay trở lại. Vito Bailando không phải kẻ dễ đối phó. Nếu ông ta đã không thể kiểm soát được mà ngay lập tức đi xuống bên dưới hồ tử thần, rồi băng qua cánh cổng hư vô mờ mịt, thì đó sẽ là sơ suất duy nhất mà Richard đã không thể tận dụng.

Khi Vito quay trở lại, Richard nghĩ, bất giác tự hỏi khả năng ông ta có thể sẽ không đời nào quay trở lại. Có thể lắm chứ, biết đâu cánh cổng là một cái miệng nuốt người thì sao. Nếu thế thì việc mời nhóm Akade trở lại vào lúc này có lẽ sẽ không khôn ngoan.

Nhưng khả năng Vito quay trở lại vẫn cao hơn, cùng với một thứ gì đó. Rõ ràng là việc những viên tinh thể X được phát hiện ngay phía trước cánh cổng, và việc người ta không thể tìm ra thêm một viên nào ở bất kì chỗ nào khác dưới đường hầm ngọc bích dễ dàng khiến người ta liên tưởng tới việc đám tinh thể xuất xứ từ phía sau cánh cổng.

‘Mình cần một kế hoạch khác.’ Richard quyết định. ‘Và mình cũng không cần phải quá vội vã.’

59. Chương 59

Quay trở lại với hai người đầu tiên bước qua cánh cổng đen, sau có lẽ là hàng vạn năm.

“Chúng ta đang ở đâu?” Hart hỏi, giọng rất nhỏ, không hẳn là nói với một người cụ thể nào, không hướng tới người đã bước qua cánh cổng đen một phút trước là Vito. Chúng chỉ thuần túy là những thăm thì kinh ngạc được vô thức thốt ra. Ông nâng tay phải để ngang tầm mắt, những vân đỏ lóng lánh như khi ánh sáng xuyên qua một lớp kính vỡ cuộn chảy trên tay Hart. Phải, đúng là cuộn chảy.

Hart và Vito đang đứng trong một căn phòng, với những bức tường cong lồi ra ngoài, như kiểu một ống nước đặt nằm ngang. Những bức tường đỏ rực, chiếu sáng không gian bên trong, nhuộm đỏ hai người đứng trong phòng. Và, cũng như thứ sắc đỏ trên tay Hart lúc này, khi nhìn vào những bức tường, ông dường như cảm thấy thứ gì đó không ngừng cuộn chảy.

Đằng sau Hart là cánh cổng không gian vặn xoắn. Trước mặt ông không xa lắm, đầu cuối căn phòng, nơi Vito đang đứng đối diện với một bức vách kì lạ khác. Hình thoi và hơi nghiêng, với vô số những gai nhọn tòi ra, bức vách có màu đen tuyền, thứ màu đen đậm và bóng chỉ có ở những loại đá quý. Vừa nhìn thoáng qua là Hart đã nghĩ ngay tới những viên tinh thể X.

Căn phòng hoàn toàn trống trơn. Hart có lẽ sẽ không dùng từ căn phòng để mô tả nếu cái nơi ông đang ở dài hơn chút nữa. Không khí nơi đây cũng khá khô ráo, Hart nhận xét trong lúc băng ngang căn phòng tới chỗ ông chủ, âm thầm giật mình với sự liêu lĩnh của họ. Quả thật, cả Vito lẫn Hart, không ai biết chút xíu gì về thứ đang đợi họ đằng sau cánh cổng đen. Và nếu Hart đã dám bước vào, đó là bởi vì ông chủ Vito của ông đã làm thế.

Đứng cách một quãng ngắn ngay sau Vito, Hart lặng im như trước giờ vẫn thế. Miệng không nói không có nghĩa là đầu óc cũng không hoạt động, Hart quan sát căn phòng với rất ít tò mò, và vẫn biết được rất rõ là, nơi ông đang ở chẳng phải là phần nổi dài thêm của đường hầm ngọc bích.

Vito sớm đã nhận ra sự có mặt của Hart, nhưng không mấy để tâm. Tất cả những gì xung quanh đều khó hiểu và không cần phải hiểu. Vito thích đơn giản hóa những thứ phức tạp, vân vệt lòng bàn tay trên mặt thô ráp của bức vách đen, sau cùng Vito nói:

“Chúng ta đã tìm ra thứ quặng được khai thác trong mỏ.”

-0-

Không gian giữa cánh cổng dao động, bóng hình Hart và Vito hiện ra cũng kì bí như khi biến mất. Nhiều cặp mắt đang chú mục lên người Vito, nhưng nhanh chóng sụp xuống khi ánh mắt của ông trùm lướt qua.

“Tôi muốn anh cử một đội xuống đây, mang theo những thứ cần thiết để khai thác quặng.” Vito vừa đi vừa hạ lệnh. Hart lập tức rút ra máy bộ đàm.

“Sao vậy?” Vito quay sang hỏi khi không lập tức nghe thấy Hart nói gì.

“Ông chủ, bộ đàm của tôi hỏng rồi.” Hart trả lời. Đồng thời cũng lấy di động trong người ra kiểm tra. “Điện thoại của tôi cũng đã hỏng.”

“Hay lắm...” Vito nói khẽ, tay rời khỏi cái máy phiên dịch trên cổ. “Cái này cũng hỏng. Có lẽ toàn bộ những đồ điện tử trên người chúng ta đều đã thế cả.”

Hart ra hiệu cho tay cận vệ đi phía sau. Nhận lấy bộ đàm từ tay anh ta, Hart bắt đầu liên lạc với đám thuộc hạ trên miệng hố.

“Cho mười người đội X các cậu xuống dưới này, mang theo cuốc xẻng và túi.”

Vito mỉm cười, tay cận vệ thân tín sau khi đã nhận lệnh từ lão thì sẽ có cách thực hiện của ông ta.

“Mấy toa xe có vẻ quá nhỏ.” Vito chuyển chủ đề. “Sẽ phải cần đến hàng trăm toa mới có thể vận chuyển hết, trong trường hợp chúng ta khoét rộng cả bức vách đó.”

“Ông chủ, không thể lấp một đường ray dài hàng chục km và làm cho nó đồ sộ cùng một lúc được.”

“Tôi biết chứ. Anh nghĩ có thể làm được bao nhiêu viên tinh thể từ bức vách?”

Hart nhún vai. “Hàng ngàn, hay hàng triệu. Tôi không biết bức vách đó dày tới mức nào.”

“Tôi nghĩ có vài người ở đây sẵn sàng liều mạng để biết được đấy.” Vito nói, quay đầu nhìn mấy tay nghiên cứu sinh ngoan ngoãn đi ở sau cùng. Chà, những bí ẩn dưới lòng hồ Lưỡi bò, mỗi cái đều khiến vô số nhà khoa học sẵn sàng đánh đổi tất cả để được nghiên cứu chúng. Tuy nhiên, mỗi bận tâm hàng đầu và duy nhất của Vito lúc này là những viên tinh thể, và chỉ những viên tinh thể mà thôi. Ngay cả đám nghiên cứu sinh, ông ta cũng chỉ mang theo để phòng trường hợp cần đến họ. Và theo Vito thì, bọn họ lúc này đã hoàn toàn vô tích sự.

60. Chương 61

Vito đợi thêm năm phút. Khi đã chắc chắn người đàn ông kia đã chết, lão thở dài.

“Người tiếp theo.”

Lần này, để lộ ra một từ bốn người còn lại khó khăn hơn. Anh chàng vùng vẫy dữ dội. Hart đưa mắt, tay cận vệ hiểu ý. Sao một tiếng rắc khẽ, nạn nhân nằm trên đất rên rỉ. Sau màn dần mặt, không còn chống cự nữa, kẻ xấu số thứ ba nhìn xung quanh bằng cặp mắt đờ đẫn không chút sinh khí.

Vito lựa chọn trong số những mảnh tinh thể vừa được khai thác, sau cùng bốc lên một mẫu nhỏ, có lẽ là vụn rơi ra khi người ta cuốc một khối lớn hơn. Chứng kiến điều này, trong mắt anh chàng thứ ba dấy lên một tia hi vọng mỏng manh. Khi gã cận vệ đặt mẫu tinh thể lên tay anh ta, chính bản thân Vito cũng bất giác thở mạnh. Chuyện gì xảy ra, nếu sau tất cả, lão không thể lợi dụng thứ mà mình tìm thấy? Chuyện gì xảy ra nếu phải cần một quy trình chế tạo phức tạp trước khi cho ra một viên tinh thể X có thể khơi dậy siêu năng lực của con người từ thứ “quặng” tìm được?

Trong giây phút nghĩ những điều này, Vito Bailando bỗng nhận ra bản thân mình là người như thế nào. Quyết đoán tới mức bốc đồng.

Trái tim già nua của Vito dừng nửa nhịp trước khi lần nữa co bóp đều đặn. Mẫu tinh thể tỏa ra thành những xúc tu nhỏ hơn, và biến mất.

Một gã áo đen dựng kẻ đang quỳ bất động đến trước mặt ông chủ.

“Thế nào? Dị năng của anh là gì?” Vito hỏi.

Người được hỏi nháy mắt vài cái, cả người run rẩy dữ dội.

Vito nhíu mày, giọng trầm đi:

“Dị năng của anh là gì?” Có cái gì đó trong câu hỏi của Vito khiến người nghe lạnh gáy, dù lão không hề thốt ra lời đe dọa nào.

“Tôi..., tôi..., tôi có thể làm nước ngọt hơn!”

“Sao?” Ngay cả Vito cũng nghĩ mình hẳn đã nghe nhầm.

“Tôi có thể làm nước ngọt hơn. Hãy cho tôi một cốc nước lọc, tôi không nói dối, tôi thề...”

Nếu kẻ nào ở trong hoàn cảnh của anh ta mà vẫn còn có thể nói dối, vậy hẳn phải là một kẻ có phần nào đó phi thường. Tuy nhiên, Vito không nghĩ một kẻ ngay cả đứng cũng không vững, nói năng lắp bắp và đầy người mồ hôi lại có can đảm nói dối lão.

“Trước đây anh làm gì?” Vito hỏi.

“Tôi..., tôi..., tôi làm nhân viên pha chế..., tôi làm trong một nhà hàng nhỏ.”

Vito nhìn sâu vào mắt anh chàng nhân viên pha chế vài giây, sau cùng hạ lệnh: “Đưa anh ta đi.”

Tựa người vào thành ghế phía sau, ông trùm rơi vào trầm tư. Vito nghĩ là mình đã bắt được một cái gì đó. “Hart này, anh có nghĩ tôi là một người thông minh không?” Hết sức bất ngờ, Vito bỗng hỏi Hart một câu cực kì tế nhị.

“Ông chủ?” Hart nào dám trả lời câu hỏi này, đặc biệt khi ông ta không rõ dụng ý của Vito là gì.

Vito mỉm cười, lão quả thực đã làm khó Hart rồi.

“Để tôi hỏi lại... Hart, anh có nghĩ, tôi hay ai đó có cơ may thông minh hơn những người đã dựng nên cánh cổng và chế tạo ra những thứ này?” Vito cầm một viên tinh thể X hình trứng đưa lên cao.

“Việc này...” Hart ngập ngừng. “Rất khó.” Cuối cùng ông ta trả lời theo cách mà rõ ràng là cố ý lảng tránh. Vito lại cười.

“Chúng ta vốn không có nhiều thời gian để lãng phí, vậy dứt khoát bắt chước như con khỉ đi. Tôi muốn những quặng khai thác được trở nên giống y chang như thế này. Anh hiểu ý tôi chứ?”

Hart làm sao không hiểu ý Vito, không chỉ có thế, ông còn cảm thấy bội phục nữa kia.

“Tôi hiểu, ông chủ.”

“Dẫn bọn họ đi hết đi, ngoài ra, tôi muốn biết nghề nghiệp cụ thể của từng người, cũng như tên tuổi của họ.”

“Vâng, ông chủ.”

61. Chương 62

Trong khi Vito bận bịu với việc khai thác và sử dụng quặng tinh thể X. Richard cũng bắt đầu kế hoạch của mình. Hai tay gã nâng cái laptop quý giá lên. Ngắm nhìn cái lap lần cuối, từ tay gã, từng chùm tia điện hiện ra, xanh lè, thi nhau nổ lộp bộp.

Những tia điện xâm nhập vào cái máy, len lỏi trong các vi mạch và các khớp nối. Cả laptop nhanh chóng bị lưới điện bao phủ trong cái kén màu xanh nhấp nháy, rồi, các bộ phận của nó được rã ra thành các phần riêng biệt: màn hình, camera, chip, ổ cứng...

Con mắt Richard lướt qua lại đám linh kiện, sau cùng chọn ra những mảnh cần thiết tổ hợp lại theo hai nhóm, một nhóm lấy màn hình làm chủ, nhóm kia lấy camera webcam làm chủ. Có thể thấy mồ hôi thấm ra hai bên thái dương Richard ướt đẫm, trán gã nhăn lại bởi tập trung cao độ.

Một con bọ xem trộm với mấy cái cẳng khăng khiu sinh ra, từ từ bò theo mấy ngón tay dọc theo cánh tay rồi an tọa trên vai Richard. Gã nhìn nó, lầm bầm: “Cái màn hình to quá...”

Richard định tạo một con rôbot nho nhỏ với cái màn hình làm thân và đứng trên hai chân, tuy nhiên gã gặp khó khăn. Cẩn rằng tăng mạnh cường độ những tia điện thêm một lúc, Richard vẫn không thể thành công khiến con rôbot đứng lên được, những cái cẳng làm từ vỏ laptop và những dây từ quá khăng khiu, “dán” với nhau quá tốn sức.

‘Mình ngu thật!’ Richard bỗng bật cười. ‘Hai chân không được thì bốn chân vậy.’ Gã nghĩ.

Cuối cùng, rôbot màn hình cũng xong. Cái màn hình nằm úp bên trên hơn một tá chân như chân rết. Rõ ràng là Richard đã không dừng lại chỉ ở bốn chân.

Một sợi điện xanh mỏng manh kết nối Richard với con rôbot máy quay của mình, tương tự như với con bọ xem trộm đậu trên vai.

“Gửi con bọ đi theo dõi Vito thì dễ rồi, nhưng muốn gửi con rết mập này ra khỏi căn cứ thì hơi khó.” Richard nghĩ thành tiếng. Ngay khi vừa nói xong gã vội vã nhìn về phía cô bé mà gã chịu trách nhiệm coi sóc. Riko đang nhìn gã, có vẻ khá tò mò.

“Anh đang làm gì thế? Mấy cái tia xanh xanh đó đẹp thật đấy.”

Đối với Riko, Richard bảo trì một thái độ không lạnh không nóng, chính xác là từ sau khi xuống máy bay gã hoàn toàn đứng đưng, như kiểu một chậu hoa trang trí trong phòng của Riko. Và gã cảm thấy làm thế thật chính xác. Richard làm mặt lạnh, không trả lời câu hỏi của Riko. Mắt gã dừng trên mặt Riko vài giây sau đó chuyển sang nghiên cứu bức tường bên cạnh. Có thể thấy đôi mắt Riko long lanh.

Cảm thấy hơi hơi có lỗi, nhưng Richard vẫn lựa chọn giữ im lặng cho đỡ phiền phức. Nếu trả lời Riko gã đang làm gì, với một cô bé ít ra khỏi nhà như Riko, chỉ sợ Richard sẽ phải bịa một câu chuyện dài.

Lát sau, Riko quay trở lại với những quyển sách mà Hart đem tới, cũng không thèm nhìn Richard và mấy món đồ chơi của gã thêm cái nào nữa. Cô bé hờn dỗi, và Richard có chút khoái trá quan sát cái má phồng lên của cô. Con bọ trên vai gã chẳng biết đã bò đi đâu mất, cả con rết màn hình cũng không thấy đâu nữa.

62. Chương 63

Ngẩng người ra thành thế, Richard khẽ nhắm mắt lại. Giữa Richard và những tên “đồ đệ” tí hon mới chế tạo là một mối liên kết mỏng manh nhưng chặt chẽ. Mối liên kết này hiện lên khi Richard nhắm mắt, giống như một bức tranh bầu trời đêm, với vài điểm sáng nhấp nháy. Chính giữa “bầu trời”, điểm sáng lớn nhất có thể so sánh với sao bắc đẩu vào thời điểm huy hoàng nhất của nó. Từ “sao bắc đẩu”, những sợi liên kết sáng mờ ngoằn ngoèo như những mối thần kinh dẫn tới những “ngôi sao” nhỏ hơn. Có ba “ngôi sao” nhỏ cả thấy, hai cái trong đó nhấp nháy, một cái màu đen kịt, đen hơn cả bầu trời đêm, đen đến nỗi nếu bức tranh trong đầu Richard được in ra, người ta sẽ chẳng thấy được nó.

“Sao bắc đẩu” dường như bắt đầu truyền sáng ột trong hai điểm sáng nhấp nháy. Khi sợi dây liên kết giữa sao lớn và sao nhỏ rục lên, một hình ảnh khác bùng lên trong đầu Richard. Vô vàn con số nhảy nhót, vô vàn điểm ảnh đan xen. Lượng thông tin ồ ạt đổ vào đầu khiến Richard mở bừng mắt, ngồi thẳng người khỏi ghế. Khung cảnh ám áp trong phòng riêng của Riko bên trong chiếc T1000 phải mất vài giây mới định hình được trong mắt Richard. Riko vẫn nằm đọc sách trên giường. Những ngón tay cô bé để lại những mấu bằng nhỏ khi lật gở một trang sách.

‘Hai lần rồi.’ Richard thầm nghĩ, nhớ lại sự kiện y chang như ban nãy đã xảy ra khi gã tạo ra con bọ theo dõi đầu tiên, và gã không chắc mình có kiểm được không xem thử “ngôi sao” - rết màn hình hay không. Cấu trúc khác nhau thì dữ kiện truyền lại cũng khác nhau, nghĩ tới đây, Richard biết là mình sẽ không kiểm nổi.

Tuy nhiên, do kích thước hơi cồng kềnh, con rết màn hình tạm thời đang ẩn nấp dưới gầm cửa cầu thang chiếc T1000. Mục tiêu trước mắt của Richard vẫn chỉ thuần túy là theo dõi Vito Bailando. Để làm thế, cần phải gửi con bọ tới lều của ông trùm. Và mặc dù quãng đường từ T1000 đến lều của Vito chỉ bằng khi người ta băng qua đường để đi tới ngôi nhà ở đối diện, đối với một con bọ điện tử chỉ bị cỡ ngón tay vẫn là một quãng đường dài, và không có bản đồ chỉ lối.

Richard lấy cái smart phone cảm ứng khỏi túi quần. Tay phải gã chạm nhẹ nơi thái dương của mình, kéo ra một sợi sáng xanh nhạt, gắn lên cái điện thoại. Màn hình điện thoại bị màu đen và trắng chiếm cứ, vang tiếng rè rè như khi tivi nhiễu sóng. Vài giây sau, hình ảnh con bọ theo dõi thu được hiện lên. Anh chàng bọ đang ở ngay trước cửa chiếc T1000. Trong tầm bao quát của nó, bức tranh phong cảnh buổi trưa hè hiện ra rực rỡ. Lều của Vito dựa lưng vào tòa chung cư đổ, bên trái mặt hồ bạc lấp lánh.

Richard chẳng tạo ra con bọ để nó trở thành đôi mắt thứ hai của gã chỉ để thử ngắm cảnh từ một độ cao 0m so với mặt nước biển, mệnh lệnh gã ban ra truyền đi với vận tốc tối đa mà sóng từ có thể đạt tới. Nơi ngưỡng cửa chiếc T1000, một con bọ tí hon rời khỏi chỗ nấp sát cạnh cửa, những cái chân nhỏ xíu bằng lõi dây điện nhịp nhàng đẩy ống kính hạt đậu lao xuống cửa cầu thang. Hình ảnh trên cái smart phone của

Richard cũng theo đó vỡ ra thành những dải mờ đầy răng cưa. Gã nhìn mà không mấy ngạc nhiên, dù sao, cái laptop của gã cho tới trước hôm nay chưa từng một lần dùng đến camera webcam, và gã dĩ nhiên chưa từng cân nhắc đến độ phân giải của nó khi tậu cái laptop.

Thời gian trôi chậm chạp, theo Richard ước tính, tốc độ của con bọ vào khoảng 4kmh. Khi nó di chuyển, camera hơi hướng xuống, cảnh mặt đất bên dưới vùn vụt lao tới cho cảm giác như đang ngồi trên một chiếc xe đua công thức 1. Phải, nhanh kinh khủng, mà mãi 3 phút sau chỉ mới đi được nửa đoạn đường tới mục tiêu. Một phần cũng do con bọ quá nhỏ bé, con đường do đó mà đầy hố voi với hố khủng long cản lối. Không phải Richard không muốn gắn cho con bọ một cặp cánh như phiên bản v1 của nó, chỉ là, năng lượng cho việc vỗ cánh, dầu chỉ là đôi cánh của một con bọ tí hon, có phần hơi quá tải với Richard.

Nửa quan sát màn hình di động, nửa tập trung điều khiển con bọ theo dõi, một phần của Richard dường như đã nhập vào nó. Cho nên, khi một khối màu đen với những cái cẳng lông lá va mạnh vào con bọ, Richard gần như cảm thấy một tiếng rầm và tưởng như bản thân vừa bị hất lăn lông lốc nhiều vòng.

“Mẹ kiếp thật. Cái quỷ gì nữa đây!” Gã bực mình chữi nhỏ, xoay camera về phía kẻ vừa tấn công mình. Trong màn hình điện thoại, một chàng gián tuyệt đẹp kiêu dãnh thuôn dài lướt gió hiện rõ tới từng sợi lông. Cái đầu gián thon nhả thanh tú đảo qua lại, ngắm nhìn “Richard”, hai con mắt kép mở “lớn”, “tò mò”.

Richard quan sát đôi gọng kiềm trên hàm con gián, gã chỉ cân nhắc nửa giây trước khi quyết định tiêu diệt mục tiêu.

Tại một điểm trên mặt đường trước lều Vito không xa, một tia điện nhỏ xíu nhưng xanh rực lóe lên. Con gián dờ ra, đầu nó bốc hơi như chưa từng tồn tại. Tiêu diệt xong đối thủ, kẻ hủy diệt lại guồng chân, nó không thích gặp thêm rắc rối nào nữa khi mà mục tiêu đã gần trong gang tấc. Richard đã có thể nhìn thấy những bóng người ngồi trong lều của Vito.

“Hủych!” Mặt đất chấn động. Không, là camera của con bọ chấn động khi một thứ gì đó bự và nặng nề rơi gần nó, làm những hạt cát bé nhất nảy lên khỏi mặt đất.

Richard vội vã hướng camera về phía kẻ phá bình thứ hai, và thực sự giật mình. Một con chuột, chính là loài chuột cống mà mỗi con là một khối lông xám bần thủ bực cỡ bắp tay người. Chẳng có cơ hội nào cho con bọ của Richard cả, luồng điện mà gã có thể truyền ra thông qua con bọ cùng lắm chỉ gây tê tê và sẽ khiến con chuột nổi khùng chứ không đời nào giết nổi nó.

Con chuột sẽ tấn công? Nếu thế thì xem như xong, và Richard sẽ phải tạo ra một con bọ khác. Gã âm thầm bực mình, đồng thời chữi con chuột liều lĩnh, dám xuất hiện ngay trước cửa một cái lều đầy người.

Cục lông xám chuyển động, vồ tới cái xác gián, sau đó xoay lưng bỏ chạy, biến mất sau một hốc đá.

Con bọ đứng im thêm vài giây, sau đó tiếp tục bò về phía trước. Lần này, không có thêm một con gì nữa chặn lối. Nó cứ bò, bò, và bò, leo lên tấm vải nơi cửa lều, bò lên cao dần. Cuối cùng, con bọ yên vị nơi góc cao của lều, camera hướng xuống 45 độ. Toàn cảnh diễn ra dưới mái lều bên dưới được thu lại. Richard ngồi im quan sát hình ảnh trong điện thoại, sau cùng, gã buồn bực chữi khế: “Mẹ kiếp, không có tiếng.”

63. Chương 64

Sau khi nói cho Vito chỗ mình cất giấu chiếc chìa khóa đen, Sương được hai gã cận vệ tháp tùng đi vào tòa chung cư đổ. Nhìn bên ngoài, các tầng trên của tòa nhà bị phá sập hoàn toàn, phần gạch đá đổ xuống chôn vùi nhiều nhà dân ở tầng sau. Lúc ấy trời đã tối, bên trong tòa chung cư càng tối hơn. Các lối đi bên trong được chiếu sáng bởi các dây đèn gắn dọc theo bờ tường. Men theo một dây đèn màu vàng nhạt, Sương đi giữa, trước sau đều có một gã áo đen. Cô cũng tính thử bắt chuyện với họ, nhưng khung cảnh khi ấy, bóng tối, sự im ắng, tiếng gót giày gõ đều đặn khiến Sương có chút sợ hãi hai người đồng hành lạnh lùng. Ngoan ngoãn theo chân họ, leo cầu thang lên tầng trên, Sương được dẫn tới một căn phòng. Bên trong, các đồ nội thất vẫn còn nguyên vẹn.

Căn phòng được ánh đèn chiếu sáng mờ mờ, không khá hơn ngoài hành lang là bao. Để cô lại một mình trong phòng, hai gã áo đen đóng cửa lại. Sau đó là sự im ắng khiến Sương nghĩ có lẽ họ không đi đâu mà chỉ đứng gác ngoài cửa.

Một mối và nhận ra mình đang đói bụng, lại không dám gõ cửa đòi bữa tối, Sương quyết định đi ngủ sớm. Vito sẽ không bỏ đói cô đến chết, Sương tự nhủ, nếu thế thì thật phiền phức. Cô đặt mình lên lớp nệm dày của cái giường duy nhất trong phòng, chẳng bao lâu thì chìm vào giấc ngủ. Một giấc ngủ ngon, bởi vì, cô được biết là Tường đã an toàn.

Buổi sáng, Sương tỉnh giấc, mùi thơm của bánh mì nóng hổi lọt vào mũi. Trong phòng vẫn chỉ có mình Sương. Cô nhìn quanh, sau đó nhún vai. Một khay đồ ăn sáng, bao gồm bánh mì, mứt và một chai nước lọc nhanh chóng bị cô thanh toán. Rồi thì, Sương nhận ra là trong phòng còn có một buồng vệ sinh nhỏ.

Khi bỏ trốn khỏi tay thiếu úy, Sương không mang theo gì trừ những đồ mà cô vớ theo được lúc chạy nạn và cái balô của anh ta. Tổng cộng lại, cô có hai bộ quần áo, một điện thoại và một bộ quân phục của Cát, kèm theo một cái áo ba lỗ. Khi bước ra khỏi buồng vệ sinh, cô đóng chặt cửa lại với một thoáng xấu hổ hiện trên má. ‘Mình sẽ chẳng ở đây lâu, nếu không nói là sẽ rời khỏi đây trong hôm nay.’ Sương thầm nghĩ trong khi nhét bộ đồ mới thay vào lại cái balô. Đồ chỉ có tí, trong balô của thiếu úy Cát cũng chẳng có đồ linh tinh nào khác. Cái balô nhờ thế mà nhẹ tênh, đặt nó lên giường, Sương đến ngồi bên cửa sổ nhìn ra ngoài.

Căn phòng Sương ở hóa ra nhìn thẳng xuống trung tâm cứ điểm. Lều của Vito ngay bên dưới Sương, và buổi “duyet binh” của lão cùng đám con tin cô chứng kiến từ đầu tới cuối. Cuối buổi “duyet binh”, Sương có thể thấy một gã áo đen vác một thân người lên vai đi ra rìa cứ điểm. Nhìn những cánh tay thả lỏng lều khều, Sương biết là gã áo đen vác một xác người. Vito đã giết một người, và, Sương không cảm thấy ngạc nhiên hay sợ hãi cho lắm.

“Ông ta đã mở cánh cổng.” Sương lẩm bẩm, thò tay vào cổ áo moi ra mặt của sợi dây chuyền đeo trên cổ. Màu bạch kim dưới ánh nắng sớm lóe lên lấp lánh, Sương nhìn mặt dây chuyền, và cảm thấy hình dạng của nó quả thật rất giống một đôi cánh đang rộng mở.

Sương đã không giấu cái “mặt dây chuyền” mà Tường để lại như đã giấu chiếc chìa khóa cầu đen. Và đến tận bây giờ, cô cũng không hiểu vì sao. Sương đơn giản là gắn cho nó một cái móc nhỏ, xỏ qua sợi dây chuyền bạc cô vẫn đeo nhiều năm, và giữ nó bên cạnh mình.

Nhét lại sợi dây chuyền vào dưới áo, Sương ngồi lặng lẽ ngắm nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ. Sự yên bình của thành phố hoang tàn dường như khó có thể tin chỉ vài ngày trước nó vẫn là một thành phố sầm uất với gần hai triệu dân. Cứ điểm trung tâm của những kẻ chiếm đóng dường như là nơi duy nhất đang sống. Đám áo đen đi lại giữa lều của Vito và khu trại trước hồ tử thần Lưỡi bò. Xa xa, rìa cứ điểm, thì thoảng và cái đầu thò lên thụp xuống chứng tỏ đám lính bảo vệ vẫn đang chuyên cần canh gác.

Sương theo dõi hoạt động khu cứ điểm từ cửa sổ phòng mình được vài giờ thì ngoài cửa có tiếng gõ cốc cốc, rồi thì hai gã áo đen ban tối, hoặc cũng có thể là hai gã khác bước vào. Và Sương biết là đã đến lúc. Cô không sợ hãi, chỉ có chút tiếc nuối vì đã không gặp được Tường, một lần nữa.

Mười phút sau. Sương có mặt trong lều của Vito. Ông trằm trìm cười thân thiện, ngỏ ý muốn tặng cô một món quà. Lão đưa cho cô một viên tinh thể X, mỉm cười:

“Đừng sợ. Nếu không có gì xảy ra, tôi sẽ để cô rời khỏi đây trong hôm nay.”

Sương dĩ nhiên muốn hỏi nếu thế lão còn tặng cô một viên tinh thể X để làm gì. Nhưng cô đã không hỏi, cũng không từ chối. Trong lều, ngoài Vito và Sương còn có Hart, đứng bên cạnh ông chủ. Bốn gã áo đen phân biệt đứng bốn góc lều. Và cả một con bọ vừa bò lên đỉnh lều vài phút trước nữa.

64. Chương 65

Vito bình thần quan sát quá trình tiếp nhận tinh thể X của Sương. Nói cho đúng thì là một viên tinh thể X mới, do người của lão gia công từ quặng X khai thác được. Cô gái ít nhiều từng bị năng lực của Vito tác động, nhưng không hoàn toàn. Chà, Vito rất giỏi nhìn người, về mặt Sương khi lão hỏi về chìa khóa cánh cổng không hề dờ dẫm hay ngu ngốc, mà là cảm thông. Thật thế, dị năng của Vito thất bại, nhưng dầu sao kẻ lấy lòng vẫn cứ thành công.

Vito đã suy nghĩ, và lão cảm thấy Sương đặc biệt. Ngoài ra, Vito cũng tin là, năng lực của người tiếp nhận tinh thể X phụ thuộc khá nhiều vào tính cách, hoặc nghề nghiệp của người đó. Lão cảm thấy Sương rất “phù hợp”, cho nên, lão quyết định thử xem. Chẳng mất gì cả, và nếu cô gái chỉ đạt được một loại năng lực vớ vẩn nào đó kiểu như cái khả năng làm nước ngọt hơn, lão có lẽ sẽ để cho cô ta đi. Ngược lại thì sao? Chẳng phải ngay cả Victor là người thân tín mà lão còn lạnh lùng bắn chết đó sao.

Những suy nghĩ đầy lý trí lạnh lùng của Vito được lão ẩn sau vẻ mặt âm áp như bất kì một người đàn ông ở tuổi 50 nào sẽ có khi ngắm nhìn những đứa con của mình chơi đùa bên nhau. Lão tỏ ra cực kì kiên nhẫn, cực kì hiền lành. Vito đợi thêm vài phút sau khi Sương đã khôi phục hẳn sau cú sốc khai mở năng lực mới hỏi nhẹ nhàng:

“Thế nào? Năng lực của cô là gì?”

Sương không biết chính xác bằng cách nào cô biết, nhưng cô biết, và có thể dễ dàng trả lời câu hỏi của Vito. Trừ một việc là cô không dám trả lời.

Năng lực của Sương là chữa trị, và cô có thể dùng nó, cộng với tính mạng của mình, cứu lấy một người bất chấp người đó bị thương tổn hay bệnh tật nghiêm trọng đến mức nào. Ánh mắt của Vito không hề dờ dẫm, lão sở hữu một cặp mắt xanh nhạt dịu dàng, nhưng đôi mắt xanh ấy khiến Sương bối rối. Cô cúi đầu, và nghĩ tới Riko.

Vito đã nói gì, lão đã nói, hoặc có lẽ chính xác nên nói là đã ám chỉ, rằng, tất cả những gì lão làm, bất chấp mọi hậu quả, là vì Riko. Nghĩ tới đây, Sương giật mình. “Lẽ nào là như vậy? Nếu thế thì người đang ngồi trước mặt mình là một kẻ thực sự điên rồ.” Ý nghĩ này như sợi dây điện hở bất ngờ chạm lên người Sương, khiến cơ thể cô gái giật khẽ.

Biểu hiện kì lạ của Sương không thoát khỏi mắt của Vito. Lão âm thầm nhíu mày, giả vờ cầm tách cà phê lên hớp một ngụm. Cà phê nóng hổi Hart vừa mới pha, hơi nước vẫn còn bốc lên từ miệng cốc.

“Sao thế? Có gì không ổn với món quà tôi tặng cô sao?” Vito lại hỏi khi đặt tách cà phê xuống. Lão chắc chắn là cô gái vội vã quay đầu lảng tránh ánh mắt của mình khi lão ngẩng đầu lên.

Thứ đầu tiên rơi vào đầu Vito lúc đấy là, phải chăng cô gái là một Victor thứ hai, với khả năng đọc suy nghĩ được tinh thể X ban tặng. Rồi lão gạt cái ý nghĩ đó đi trong khi ngắm nhìn một bên mặt của Sương, bởi đầu cô vẫn quay sang một bên.

Khi Vito tính hỏi thêm lần thứ ba thì, Sương, dĩ nhiên cũng cảm thấy cứ làm thinh không trả lời là cực kì không ổn, bèn nói nhỏ:

“Siêu năng lực của tôi..., nó..., nó khá là tế nhị..., tôi...”

Sương vẫn không hề nhìn thẳng Vito khi nói nên lão cũng không chắc liệu cô gái có đang bịa chuyện hay thực sự cảm thấy xấu hổ. Nếu là bịa đặt thì đó quả là một câu trả lời không tồi. Đối là một gã choai choai râu chưa mọc đủ có lẽ sẽ thấy ngại thay cho cô gái mà không ép hỏi nữa. Vito thì không. Sương phải trả lời rõ hơn cái tế nhị đó là gì, và lão Vito sẽ không hề đổ mặt mà kiểm tra rõ thực hư. Kể ra thì, Akade là nữ giới duy nhất trong đội quân Vito đem theo...

Khi ông trùm chuẩn bị gặng hỏi, trên người Sương, hiện tượng lạ xảy ra.

Sương đến gặp Vito sau khi đã cởi bỏ bộ đồ đầy bụi đất và mồ hôi, cô mặc cái áo ba lỗ của tay thiếu úy thay cho áo thun. Áo của đàn ông dĩ nhiên sẽ rộng thùng thình, nhưng việc đó chẳng phải chuyện gì to tát, bởi vóc người cô gái vốn, khá là “phẳng”. Áo nịt của cô có màu trắng đồng màu với áo ngoài nên cũng không quá nổi bật. Tuy nhiên, đó là chuyện của quá khứ. Chậm rãi nhưng chắc chắn, ngực của Sương lớn

dần. Ngay cả ông trùm cũng không kiềm được mà trợn mắt nhìn chăm chăm vào tòa núi đồi đang phình to sau làn áo mỏng. Áo ba lỗ mà, bạn biết đấy, không thể che giấu cái gì.

Vito thì vẫn khá bình tĩnh, nhưng trong phòng còn có bốn người đàn ông. Tiếng nuốt nước bọt của bọn họ vang lên rõ ràng trong không gian lúc này tĩnh lặng.

Sương cảm thấy lạ khi chỗ ngực càng lúc càng chật. Cô gái cúi xuống nhìn, sau đó, cô vội vã kéo cái áo khoác - vốn là áo đồng phục của thiếu úy Cát, thứ mà cô đã cởi xuống đặt trên đùi khi nói chuyện với Vito phủ lên người, gò má đỏ như gấc.

Cái áo khoác có thể che cho Sương vài chỗ, nhưng vẫn còn những chỗ khác trên người cô đang thay đổi.

Sương đã dùng một cái kẹp tóc để thắt mái tóc không lấy gì làm dài lắm, vừa đủ để phủ ngang vai của mình. Tóc cô vốn bù xù, và hơi bị cháy nắng, giờ đây càng lúc càng đen, càng lúc càng mượt, tới nỗi cái kẹp tóc không chịu được mà rơi xuống đất một cái cách. Tóc Sương xõa ra, che phủ hai bên má. Tóc mai cũng được thả rủ xuống ôm vào mắt buộc Sương phải dùng tay vuốt lên, và cô kinh hoàng nhận ra làn da vốn hơi sạm màu của mình giờ trắng sáng như tuyết, mịn màng tới nỗi gần như bóng lên.

Và Sương còn cảm thấy cái quần rin cũng trở nên chật chội chả khác gì nơi ngực áo, may mắn là, mặt bàn làm tốt nhiệm vụ che giấu nó. Thực ra thì, chỉ là che khỏi tầm mắt của Vito mà thôi. Còn hai gã áo đen đứng phía sau cô, hơi thở đã nặng nề hơn không ít.

Chuyện gì xảy ra khi cô gái trẻ ngồi trước mặt mình, người vốn có thể nói là khá dễ nhìn, sau vài chục giây lột xác hoàn toàn, xinh đẹp khiến người ta phải bối rối. Vito nhìn vào đôi mắt đen láy của Sương, và ngay cả lão cũng thoáng ngượng ngùng. Tuy nhiên, đầu óc của ông trùm không đời nào để cái đẹp hoặc bất cứ cảm dỗ nào mê hoặc mình quá lâu. Một tia hoài nghi thoáng qua trong đầu Vito, và lão bắt ngờ chồm tới.

Sương vẫn còn quần bách cổ che giấu cơ thể bỗng dưng đầy đặn của mình một cách tuyệt vọng, bỗng cảm thấy rất nhẹ nơi gò má. Cô mở to mắt, ảnh phản xạ trong mắt Sương là màu thép xanh lạnh lẽo của lưỡi dao nhỏ cầm trên tay Vito. Một vệt máu đỏ chảy dọc thân dao.

Cảm giác đau rất đến nhanh, đi còn nhanh hơn. Sương quệt máu trên mặt, vết thương Vito gây ra đã liền từ lúc nào.

65. Chương 66

Vito ngồi lại xuống ghế, nhanh nhẹn giấu lưỡi dao khỏi tầm mắt của Sương. Lão biết là mình đã thất thố, nhưng đồng thời cũng khó khăn lắm mới kiềm nén được tia hi vọng đang đập thình thịch trong lồng ngực. Hạ giọng, Vito hỏi, cố giữ cho có vẻ thản nhiên:

“Xin lỗi, nhưng năng lực của cô, phải chăng là thứ mà tôi vẫn đang tìm kiếm?”

“Năng lực mà ông vẫn tìm kiếm?” Sương hỏi lại, giả vờ không hiểu. Có thể thấy ánh mắt ông trùm lóe lên đầy nguy hiểm. Nhưng lão ẩn nó đi cực nhanh.

“Cô có biết là, con người ta khi sinh ra vốn đều xinh đẹp?” Vito bỗng dưng đổi chủ đề. Sương không tỏ thái độ gì, cô nhướn mày chờ lão giải thích câu hỏi khó hiểu.

“Một đứa trẻ khỏe mạnh, không bệnh tật, tôi muốn nói là không bị bất cứ loại bệnh nào, từ vết thương bên ngoài cho đến những căn bệnh tiềm ẩn trong gen...,” Vito ngừng lời, có lẽ là đang tìm kiếm cách diễn đạt phù hợp. “Tôi dám nói là, một đứa trẻ như thế lớn lên, là đàn ông sẽ khỏe mạnh hấp dẫn, là phụ nữ sẽ xinh đẹp quyến rũ.”

“Tôi...” Sương đỏ mặt, một phản ứng bình thường khi người ta nhìn thẳng vào mắt bạn mà nói hai từ quyến rũ.

“Đáng tiếc là...,” Vito tiếp tục. “Cuộc sống vốn không dễ dàng, khi lớn lên, hàng triệu thứ có thể khiến một người trở nên xấu xí...”

Vito dừng nói, chờ đợi phản ứng từ Sương. Khi nhận ra cô gái vẫn im lặng, lão nhú mày, nhưng vẫn nhẹ nhàng nói tiếp:

“Cô biết tôi đang nói gì mà, phải không. Năng lực của cô, không phải là biến thành xinh đẹp phải không? Nó hẳn là, nó phải là, một loại năng lực thiên về khả năng chữa trị. Tôi dám nói là chính năng lực đó đã xóa bỏ mọi khiếm khuyết hay bệnh hoạn trong cơ thể cô. Khi cô gặp tôi lần đầu, cô mệt mỏi, cô đói khát, và có lẽ trong quá khứ từng có thời điểm suy dinh dưỡng... Xin lỗi, tôi không phải người chú ý những chuyện như thế. Nhưng hãy nhìn cô lúc này mà xem. Ngay cả một tiểu thư được nuôi dạy một cách khoa học nhất e cũng chẳng thể sở hữu một cơ thể hoàn hảo như thế.” Khi nói những lời cuối cùng, giọng Vito gần như thì thầm.

Sương há miệng muốn nói lại thôi. Cô cảm thấy nói dối Vito là việc không khôn ngoan và cũng không dễ dàng. Sau cùng, cô gật đầu.

Vito chỉ đợi có thế, lão chồm tới lần nữa, khiến da mặt chỗ vết đứt vừa lành trên mặt cô nhói lên theo tiềm thức. Vito không rút con dao mà chẳng biết lão giấu ở đâu ra nữa. Lão nói đầy phần khích:

“Và năng lực của cô mạnh mẽ kinh khủng. Tôi ngờ là, dù mình có đâm dao vào tim cô cũng sẽ không chết đâu. Năng lực của cô sẽ khôi phục một vết thương như thế ngay tức khắc, phải không? Điều tôi muốn biết là, cô biết đấy, liệu cô có thể sử dụng nó lên một người khác không? Cô đã biết tôi đang nói đến ai rồi đấy?”

Sương nhìn Vito, bộ dạng cô lúc này rụt rè khác hẳn ngày thường. Ánh mắt đầy hi vọng của ông trùm làm cô sợ. Xoay mặt đi, Sương hỏi:

“Nếu tôi nói là tôi có thể, và nếu Riko khỏi bệnh. Sau đó ông sẽ làm gì?”

“Sao cơ?” Vito hỏi lại. Lão khá bất ngờ với câu hỏi này. “Tôi sẽ làm gì sau đó? Tôi không biết. Tôi không biết. Chữa khỏi bệnh cho Riko đã là lẽ sống của đời tôi.”

“Và khi lẽ sống đó đã hoàn thành, ông sẽ làm gì? Một kẻ phá hủy cả một thành phố chỉ để cứu con gái mình sẽ làm gì sau đó?” Sương lại hỏi, giọng nhẹ nhàng.

“Tôi không biết.” Vito đã bắt đầu bực mình. Cô ta đang nói linh tinh gì thế, lão tự hỏi. Rồi, Vito nhận ra những lời của Sương có nghĩa gì.

“Cô có thể chữa cho con gái tôi.” Vito không hỏi, lão khẳng định điều đó, hai tay thò tới, xoay mặt Sương lại đối diện với lão.

Vito vẫn luôn là một kẻ lạnh lùng và đầy lí trí, lão hiếm khi mất bình tĩnh. Nhưng dáng vẻ của Vito lúc bấy giờ, chất giọng của lão, cặp mắt long lên sòng sọc của lão, có cái gì đó khiến tất cả mọi người có mặt đều rùng mình.

“Không.” Sương nói.

“Cô vừa nói gì?” Vito hỏi.

“Không.” Sương lặp lại.

Và con quỷ điên cuồng trong Vito trỗi dậy. Ngay cả khi ấy, lão chưa từng nhận ra mình đã cách xa hai chữ bình thường tới mức nào. Dao đã lại xuất hiện trong tay Vito. Không ai rõ lão sẽ làm gì nếu lúc ấy tiếng còi hú báo động không đột ngột vang vọng toàn căn cứ.

66. Chương 67

Tiếng còi báo động réo trong một phút đồng hồ. Âm cao chói lóa của nó khi đã tắt vẫn vọng lại ong ong trong màng nhĩ. Sự yên lặng sau đó không kéo dài lâu, bị phá vỡ bởi tiếng títt phát ra từ bộ đàm của Vito.

Không thấy ông chủ có phản ứng gì, Hart vội vã tiến đến bên cạnh. Ông giật mình, bởi vì cặp mắt Vito lúc này thuần một màu trắng, sáng lên nhàn nhạt. Người bị cặp mắt trắng đó chiếu tướng là Sương, cô gái cũng bất động như Vito, mắt mở to, vô hồn.

Hart hoàn toàn không rõ chuyện gì đang xảy ra, và ông cảm thấy không ổn. Thế là, Hart thử chạm khẽ lên vai ông chủ. Vito giống như bức tượng bỗng đứng sống dậy, lão giật mình hất bàn tay của Hart khỏi vai.

“Ông chủ?” Hart gọi khẽ.

“Tôi không sao.” Vito nói. Vừa rồi, lão bỗng cảm thấy nóng giận không thể kiểm soát được. Vito đã lấy con dao ra khỏi người như một phản xạ vô thức, tuy nhiên, lúc đó lão thực ra đang dồn toàn bộ tập trung lên dị năng của mình, ý đồ khuất phục Sương một cách hoàn toàn và triệt để. Vito đã thất bại, một lần nữa. Đầu lão, hoặc nên nói là não bộ vẫn còn đau âm ỉ khi nói chuyện với Hart. Và lão hầu như không nhận ra tiếng còi hú báo động đã vang lên. Thế nên, khi Vito nhận thấy bộ đàm của mình đang rung, lão hỏi:

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Nghi hoặc, nhưng Hart vẫn trả lời:

“Còi báo động vừa vang lên. Không biết đã có chuyện gì xảy ra nhưng Rick có vẻ đang cố liên lạc với ông chủ.”

“Vậy sao.” Vito hờ hững đáp lời. Lão rút bộ đàm khỏi thắt lưng.

“Chuyện gì xảy ra, Rick?”

Bên kia, giọng Rick vang lên bất an.

“Vòng bảo vệ EST vừa bị vô hiệu hóa từ bên trong, chỉ vài giây thôi. Nhưng tôi đã cố liên lạc với ông chủ. Người của ông chịu trách nhiệm bảo vệ trụ EST, không biết đã có sự cố gì xảy ra? Ông đã không trả lời bộ đàm ngay khi tôi gọi, tôi còn tưởng...”

Vito lắng nghe lời của tay chỉ huy đội phòng vệ vòng ngoài cứ điểm, mắt lão thì nhìn thẳng ra ngoài cửa lều. Ánh sáng đỏ tím của trụ EST giữa ban ngày ít nhiều lu mờ đi, đứng bên cạnh cây trụ là một bóng người. Thị lực của Vito vốn không được tốt lắm từ sau khi lão bước sang tuổi 50, nhưng việc tiếp nhận tinh thể X, ngoài ban tặng cho Vito khả năng khống chế người khác một cách hạn chế, còn cải thiện đôi mắt của lão đáng kể. Trụ EST cách cửa lều chừng 50m, và Vito có thể thấy rõ kẻ đang đứng cạnh nó là ai.

“Mọi chuyện vẫn ổn, Rick.” Vito nói vào bộ đàm, sau đó tắt máy. Lão quay sang Hart vẫn đứng bên cạnh mình hỏi:

“Anh nghĩ là hắn đang làm gì, Hart?”

Hart không trả lời. Ông ta cũng nhận ra kẻ đang đứng cạnh trụ EST là ai. Richard, người được ông chủ trao trách nhiệm trông coi Riko thay ông. Hart chưa từng hiểu được lí do Vito dám để một tay lính đánh thuê bên cạnh con gái yêu của mình, Hart cũng chưa từng hỏi. Và Richard vẫn tỏ ra là một kẻ biết thân biết phận. Nhưng giờ đây hắn đứng ở kia, thay vì thực hiện bốn phận hắn đã được giao phó.

“Tôi không biết, ông chủ. Nhưng chúng ta có thể hỏi hắn.”

“Được.” Vito đồng ý với một cái gật đầu. “À, còn hai người hãy đưa cô ta về lại phòng của mình và canh gác cẩn thận.” Lão ra lệnh cho hai tay áo đen đứng phía sau Sương. Cơ thể cô gái vẫn bất động cho tới một trong hai gã cận vệ chạm vào cô, ngay lập tức Sương đổ gục xuống, mắt nhắm chặt và lồng ngực lên xuống đều đặn. Sương, chẳng biết từ lúc nào đã ngủ say.

67. Chương 68

Richard Eleman ngồi bình thản trước mặt Vito Bailando.

“Chính cậu động tay chân với trụ EST?” Vito hỏi.

“Đúng vậy.” Richard trả lời, chú ý để cho đầu mình không ngẩng quá cao. Đầu tóc rối bù lúc này hơi rũ xuống che giấu phần nào vẻ mặt của Richard.

“Vì sao?” Vito hỏi. Không có âm điệu đặc biệt nào trong giọng nói của ông ta để Richard có thể đoán biết. Gã trầm ngâm một lúc, lặng lẽ hít vào một hơi dài, sau đó trả lời:

”Để tắt màn phòng ngự EST vài giây, việc đó cho phép con rết của tôi thoát ra ngoài căn cứ.

Có thể thấy cái cau mày của Vito khi Richard nhắc đến chữ con rết. Không đợi lão hỏi, Richard chủ động giải thích:

“Một con rết, một sinh vật điện tử mà tôi tạo ra.” Vừa nói, Richard vừa nâng một bàn tay lên. Có tiếng sột soạt rất khẽ khi con bọ nghe trộm của gã bò từ gấu quần lên người Richard, trước khi an vị trên lòng bàn tay gã.

“Tương tự như con bọ này.” Richard nói thêm.

“Và chúng có thể làm gì?” Vito hỏi.

“Với con bọ này, tôi đã quay lại toàn bộ quá trình ông thẩm vấn cô gái, và con rết mà tôi gửi ra ngoài căn cứ sẽ tiếp cận với Akade cùng những kẻ cô ta mang theo khi bỏ trốn. Nó có khả năng truyền lại những hình ảnh mà tôi đã thu được.”

Vito xoa cằm. Ông trùm vốn không để râu. Tuy nhiên, vài ngày nay Vito có lẽ quá bận rộn để chăm sóc diện mạo của mình. Cằm ông ta lúc này râu mọc lún phún.

“Và, cậu làm tất cả những cái đó để làm gì?”

Richard kín đáo mỉm cười.

“Để giúp ông, và Riko.”

Có thể thấy vẻ mặt Vito giãn ra, lão cũng cười.

“Cậu đã biết nhiều hơn những gì mình cần phải biết.” Vito nhún vai, hai tay mở ra hợp lại. “Nhưng liệu tôi có thể làm gì để ngăn cản cậu được đây.” Lão nhìn con bọ trên tay của Richard khi nói lời này. “Giờ thì, cậu thử nói xem, cậu dự định giúp tôi như thế nào?”

-0-

Đầu đó cách cứ điểm trung tâm vài cây số.

Akade đốt lên một ngọn lửa nhỏ trên cái bếp ga mi ni mà cô mò ra được từ trong đồng đồ nát của một ngôi nhà gần đó. Trên bếp lửa xanh, một con chim trĩ lông mà hình dáng tương tự như loài bồ câu đang từ từ chuyển sang màu rậm vàng, mỡ nhỏ giọt từ lớp da rơi trên lửa xèo xèo.

“Này, để tôi đi và cô sẽ không phải mất công nướng bồ câu cho tôi ăn nữa.”

“Tôi sẽ để cậu đi.” Akade đáp lời.

“Tôi nghe câu đó đã mười lần rồi.”

“Vậy cậu cũng nên thôi hỏi đi.”

Từ nhân bất đắc dĩ của Akade chán nản ngồi bệt xuống. Trời lại đã về chiều, và lũ chim chẳng biết từ khi nào xuất hiện càng lúc càng nhiều. Trên đỉnh những ngọn đồi gạch đá là hàng tá bồ câu và chim sẻ, chim xám các loại. Thi thoảng, vài đôi cánh đen báo điềm gở của lũ quạ chao liệng. Thành phố thiếu vắng con

người bỗng nhiên trở thành thiên đàng của các loài vật nhỏ. Vào buổi tối, chẳng cần để ý, có thể dễ dàng nghe thấy tiếng chân chạy, tiếng móng cạo lạo xạo, và vô số những cục lông đen lao vùn vùn trong các góc tối.

Akade, cô nàng mặc đồ đen, kẻ mà sự hiện diện của cô khiến sinh thái xung quanh bớt hiếu động đi, khiến Tường liên tưởng đến một con báo cai quản lãnh địa của nó. Không có những lần vọt lên bắt chim và đâm thủng đá bắt chuột của cô thì lũ vật nhỏ có lẽ sớm đã tràn ngập cái chỗ đất cao, thoáng đãng và được một bức tường vươn cao che chắn nắng gió này.

Tường đã được tháo còng, và cậu có thể quanh quẩn trong lãnh địa của Akade tương đối tự do, trừ việc cứ mỗi mười phút phải trình diện cô gái một lần. Hoặc cô ta sẽ chủ động tìm kiếm cậu. Và nếu Tường đã nghĩ có thể trốn thoát khỏi một kẻ đạt tốc độ trên 200 dặm trên chân không thì cậu cũng đã khôn ngoan hơn. Akade nhanh, mạnh, và cũng thính nhạy không sao chịu nổi. Lần đào tẩu thứ hai của cậu, cố gắng giấu mình thay vì đua tốc độ với Akade thất bại hoàn toàn, và Tường được biết thêm là người cậu lúc này bốc mùi phải xa đến hàng dặm.

An ủi duy nhất của Tường có lẽ là Haibara. Là chị em ruột, à không, còn hơn cả chị em ruột, là chị em sinh đôi với Akade, cô nàng chẳng những không được đối xử thiên vị mà còn tệ hơn. Cái còng tay Akade tháo khỏi Tường, cô dùng để khóa chân Haibara. Và với chiều dài chưa đầy một gang tay của sợi xích, Haibara miễn cưỡng cũng đứng được và đi lại chậm chạp. Mà, kể ra thì, cổ chân cô gái cũng đủ nhỏ nhắn.

Haibara lúc này cũng ngồi ở một góc. Và bởi vì vòng cổ phiên dịch đã bị Akade lấy đi, cô không cách nào trò chuyện được với Tường. Vốn tiếng anh của cậu quá kém, và khả năng giao tiếp chỉ khá hơn không chút xíu. Trừ những câu ngắn ngủn và ngớ ngẩn như, có ngon không, có khỏe không hay chào buổi sáng thì, Tường và Haibara không nói thêm được gì. Càng đừng nói tới việc cùng nhau hợp mưu chống lại Akade.

Tuy vậy, theo Tường tính toán, cứ mỗi nửa tiếng đồng hồ, Haibara lại thử thuyết phục Akade một lần. Lần trước cách đây cũng được 30 phút rồi, trừ phi cô gái đã bỏ cuộc, nếu không...

“Akade!” Haibara bắt đầu. Và dù không hiểu thứ tiếng anh liến thoắng mà họ nói với nhau, Tường vẫn nghe được vài chữ, ví như Haibara luôn bắt đầu bằng cách gọi to tên chị, hoặc cũng có thể là em của mình. Cũng chẳng có khác biệt lắm, chị em sinh đôi ra đời cách nhau được bao giây lắm đâu.

Tường nhún vai. Cậu đã biết lí do Akade chống lại Vito. Cậu cũng biết là, Akade tin rằng đánh gục Vito là cách duy nhất để giải thoát cô em khỏi sự khống chế của lão ta. Cho nên thôi, một kẻ mà đầu óc không hoàn toàn là chính mình như Haibara không đời nào thuyết phục được Akade bất cứ cái gì. Phải, một cô gái như Akade, lạnh lùng tới nỗi có thể làm đông một quả dưa hấu.

Nếu không có gì xảy ra, Tường có lẽ sẽ phải chịu đựng cuộc sống tù nhân thêm một thời gian. Nhưng Tường nghĩ là sẽ có cái gì xảy ra, và sẽ sớm thôi. Đêm qua chẳng phải có ai đó đã liên lạc với Akade đó sao.

68. Chương 69

“Xong rồi.” Akade thông báo, sau khi đã nướng chín vàng ba con bò câu. Về gia vị, Akade kiếm được dễ dàng khi lục lọi những xác nhà xung quanh, tương tự như khi cô kiếm được cái bếp ga. Thật ra, người khác có lẽ sẽ thấy đào bới trong đồng gạch đá và xi măng không phải chuyện đơn giản. Nhưng chúng ta đang nói tới Akade, cô nàng siêu nhân, Tường đã thấy cô gái thử đo lường sức mạnh của mình bằng cách uốn cong những thanh sắt mà cô tìm được. Về cơ bản, Akade tối đa hẳn có thể bẻ cong ba thanh sắt một lúc, mỗi thanh đường kính cỡ 3cm. Tất nhiên, Tường không chắc chắn lắm về chuyện đó.

Món bò câu nướng chẳng ngon lành gì, nhưng có còn hơn không. Và khi Tường đang gặm nốt cái đùi, một “sinh vật” đen thùi lụ lẫm chẳng hiểu chui từ đâu ra, dừng lại cách ba người đang ăn vài mét. Akade có lẽ đã sớm nhận thấy sự hiện diện của nó. Cô không tỏ ra ngạc nhiên, chỉ lặng lẽ quan sát.

“Một cái màn hình,” Tường lầm bầm. “Và có thể tự bò trên những cái chân máy móc của nó.”

“Transformer!” Haibara la lên.

“Bíp!” Cái vòng trên cổ Akade kêu khê. Cô đã mở nó lên lại từ sau khi trời hửng sáng. Giọng Richard vang lên trong tai Akade.

“Tôi đây, Richard.”

“Nói đi.”

“Trước tiên, để cho rõ, tôi không liên lạc để cố gắng thuyết phục cô tin mình.” Giọng Richard đều đều, sau đó vội vã thêm vào: “Và xin cô đừng tắt máy, Akade. Hãy nghe tôi nói hết đã.”

“Cái thứ đó là gì?” Akade hỏi.

“Ồ, một sinh vật máy mà tôi đã tạo ra. Nó mang đến một vài hình ảnh khá lý thú. Đặc biệt là anh bạn mà cô đã giải cứu, cậu ta chắc chắn sẽ muốn giúp đỡ cô sau khi xem xong nó.”

“Vậy sao.” Akade lạnh nhạt nói.

“Ừm, nhưng con rết của tôi không thể tự mình lật lại được, nên, cô có thể?”

Trao đổi giữa Akade và Richard trong tai Tường và Haibara chỉ là những lời đáp gọn lỏn sau những khoảng lặng. Khi Akade lật sinh vật máy kì lạ kia lên, để phần màn hình lộ ra, bốn con mắt lập tức dòm lom lom. Những cái chân của con rết bất động, trên màn hình, hiện tượng nhiễu sóng xuất hiện, sau một lát, những hình ảnh bắt đầu hiện lên.

Con rết của Richard truyền lại cảnh quay trộm cuộc nói chuyện giữa Vito và Sương trong lều của ông ta. Từ đầu tới cuối, dừng lại tại hình ảnh khuôn mặt Vito tại thời điểm lao huy động năng lực của mình, tập trung vào đôi mắt sáng trắng dã.

“Giải thích đi.” Akade nói. Dĩ nhiên, cô đang hỏi Richard thông qua cái máy phiên dịch.

“Vito Bailando sắp đạt được mục đích của mình.” Giọng Richard thản nhiên. “Nếu cô muốn chống lại ông ta, thì thời gian của cô không còn nhiều nữa.”

“Tôi không hiểu?” Akade nhíu mày. Bên kia, Richard khẽ cười, bắt đầu kể lại những gì đã xảy ra, từ lúc Vito lấy được chiếc chìa khóa từ tay Sương, mở ra cánh cổng, và một số thứ khác nữa. Sau cùng, gã quay lại hỏi Vito, người đang đứng sau lưng gã với vẻ mặt đôi chút khó chịu. “Tôi hi vọng mình đã không nói sai điều gì.”

“Không, hoàn toàn không. Cậu đi guốc trong bụng tôi rồi, anh bạn trẻ.”

-0-

Khi Akade kết thúc liên lạc với Richard. Cô ngay lập tức nhận ra một người đang rất nóng lòng muốn biết cô và hắn ta đã nói với nhau những gì. Ngẫm nghĩ một lúc, sau cùng, nhận ra sự giúp đỡ của Tường hẳn sẽ hữu ích, cô nói khê: “Cậu hỏi đi!” - Giọng thoát khỏi cổ Akade thông qua máy phiên dịch lập tức chuyển sang tiếng việt. Haibara, người vẫn đang đóng tai lắng nghe lập tức bày tỏ phản đối.

“Chị không định nói cho em biết chuyện gì đang xảy ra sao?”

“Đúng thế!” Akade gạt đầu khẳng định với cô em gái. Sau đó quay lại với Tường, chờ đợi.

“Tôi biết cô gái đang nói chuyện với Vito.” Tường bắt đầu, không chính xác biết nên bắt đầu từ đâu. Hàng chục câu hỏi quay cuồng trong đầu cậu. “Tôi không hiểu vì sao cô ấy lại xuất hiện ở đó, nói chuyện với Vito.”

“Cô ấy giữ giùm cậu vài thứ?” Akade nói khi Tường tỏ ra có chút bối rối với những suy nghĩ của cậu.

“Sao..., tôi không chắc. Từ lúc bị bắt cóc đến giờ tôi chưa từng liên lạc được với ai.”

“Cô ấy giữ vài thứ của cậu?” Akade hỏi lại.

“Có lẽ thế.” Tường nói khê.

“Vậy thì, Vito Bailando đã có được chúng. Tôi cũng không rõ lắm những gì đang diễn ra. Nhưng cô gái đó đang gặp nguy hiểm, và Vito sắp đạt được mục đích của ông ta.”

“Nguy hiểm?” Tường hỏi lại. Cậu nhớ lại lúc Vito tra tấn mình, và sự hiểu ra. Lão ta từ đầu đã có ý định dùng cậu để làm mờ mắt những người đang giữ những chiếc chìa khóa ra. Cậu không rõ tại sao lão biết, vì chính cậu cũng không hoàn toàn chắc chắn những lời hứa lại của mình đến được tay Sương, càng đừng nói tới mấy cái chìa khóa. Vậy là, Sương vì lo lắng cho an toàn của cậu nên đã mang những chiếc chìa khóa tới? Rồi thì, dù Tường đã không còn nằm trong tay Vito, ông ta vẫn đã lấy được chúng? Không giống lắm. Trong đoạn phim Tường vừa xem, Vito đã đưa cho Sương một viên tinh thể, và sau đó có biểu hiện hăm dọa cô ấy. Lại còn cái vụ kia nữa. Cảnh phim tương đối rõ, cho nên Tường thấy được những thay đổi trên người Sương.

“Tôi chẳng hiểu gì cả. Nhưng tôi đồng ý là cô ấy đang gặp nguy hiểm.” Sau cùng, Tường lên tiếng. “Nhưng ai gửi cái đó tới? Và tại sao hẳn làm thế?”

“Cậu biết kẻ đó. Richard, một trong những lính đánh thuê đã bắt cóc cậu.” Akade nói.

“Richard?” Lại thêm một việc không hiểu nổi. Đầu Tường sắp nổ tung tới nơi.

Quan sát những biểu hiện của Tường, Akade cuối cùng kết luận rằng, cô gái trong đoạn phim thực sự sở hữu chiếc chìa khóa cánh cổng đen mà Vito tìm kiếm, như lời Richard đã nói. Và Tường thì không giữ chúng.

Vito muốn cứu con gái. Tất cả những gì lão làm dựa trên niềm tin phía sau cánh cổng có càng nhiều tinh thể X. Lão dự định biến tất cả người trên thế giới thành siêu nhân loại nếu cần thiết, chỉ để chắc chắn khả năng một trong số đó có được khả năng chữa trị cho Riko. Tuy nhiên, Sương tình cờ đã đạt được khả năng đó. Giờ đây, ông trùm đang tiến rất gần tới việc khống chế cô gái. Một khi thành công, lão sẽ rời khỏi đây.

Akade cân nhắc câu chuyện Richard tiết lộ ỉn, mắt nhìn mông lung.

“Mình vẫn chẳng hiểu gì cả. Nhưng nếu Richard đang lừa mình. Thì hẳn đạt được gì? Dụ mình vào bẫy để Vito có thể giết chết mình? Hay là muốn bắt lại cậu ta?” Akade ngẫm nghĩ. “Thật rắc rối, tuy nhiên, theo kế hoạch của hắn, mình sẽ sớm biết thôi.”

Và bởi vì Akade lựa chọn tạm tin lời Richard, điều đó cũng có nghĩa là cô phải bắt tay làm cho hắn một thứ, một thứ tương đối lớn.

“Tôi đã nói cho Vito về việc tôi liên lạc với cô. Ông ta nghĩ là tôi về phe với ông ta. Cho nên, đêm nay, vào khoảng 7h tối, hai người bọn họ sẽ có mặt cạnh rìa cứ điểm...” Richard đã nói như thế.

-0-

Lều của Vito.

Richard đã rời đi được một lúc. Chỉ còn Vito và Hart đứng cạnh nhau. Ngay cả mấy gã cận vệ thuộc hạ của Hart cũng không thấy đâu.

“Anh có hiểu kế hoạch của hắn ta không, Hart?” Vito hỏi.

“Không, tôi chẳng hiểu gì cả, ông chủ.”

“Hừm. Quả thế, điều duy nhất mà tôi biết chắc là, tối nay, chúng ta sẽ có mặt tại rìa căn cứ. Akade sẽ tấn công ngay khi cô ta nhìn thấy chúng ta.”

“Và chúng ta sẽ sẵn sàng cho việc đó. Và trong mọi trường hợp, tôi sẽ đảm bảo Richard không sống qua đêm nay.”

Vito mỉm cười.

69. Chương 70

“Chúng ta phải làm một con rôbốt?” Tường hỏi, tự cảm thấy cực kì vớ vẩn.

Akade cảm thấy cách truyền đạt của mình không được tốt, ngẫm nghĩ một lát, cô sửa lại.

“Không phải một con rôbốt, một con búp bê bằng kim loại to lớn... Kiểu như một mẫu mô hình đồ chơi.”

“Đó là một phần của kế hoạch mà gã Richard đã nói?” Tường tiếp tục hỏi.

“Đúng.”

“Cô không cảm thấy nó kì quặc sao?”

Akade gật đầu. Nhưng cô lại nói: “Cậu nghĩ nếu muốn làm một con búp bê sắt lớn thì cần những gì?” “Ừm, transformer? Cô biết đấy, đám sinh vật máy đứng lên từ xe hơi?” Tường trả lời mà không cần suy nghĩ. Nhìn vào mắt Akade, cậu không đọc được cảm xúc gì đại loại như nóng vội. Cô gái sở hữu một khuôn mặt cứng nhắc khác hẳn Haibara, kẻ mà giờ đây chỉ có thể đóng vai một khán giả, và được Akade đặc biệt trói thêm vài vòng dây lên người. Nhưng dù trên mặt không có biểu hiện gì, hành động của Akade chắc chắn là nóng vội. So ra còn hơn cả Tường, cậu cũng muốn cứu Sương, nhưng những gì đang xảy ra hơi không được bình thường.

“Xe hơi?” Akade nói nhỏ. Cô cảm thấy đó là một ý kiến không tồi. Akade nhìn Haibara, và quyết định là nên trói cứng cô em gái vào cái cột đằng sau cô.

Để lại Tường trông coi Haibara, Akade bỏ đi. Bóng hình cô mờ đi, để lại một lời cụt lủn: “Tôi sẽ trở lại nhanh thôi.”

Thế là chỉ còn Tường và Haibara ở lại với nhau. Haibara nhìn Tường, vài phút sau, cô nàng bắt đầu tìm cách quyến rũ cậu. Một cách vô vọng, dĩ nhiên, đặc biệt là khi phần lớn các đường cong trên người cô bị giấu kín đằng sau những vòng dây trói.

Akade về sớm hơn là Tường tưởng, cùng với hai cái xác ô tô hãy còn tương đối nguyên vẹn. Thật ra, Tường cảm thấy là chúng còn khá mới mới đúng.

“Tôi tìm thấy một tiệm trưng bày ô tô cách đây không xa.” Akade nói thế.

“Cô lại đi à?” Tường hỏi.

Akade gật đầu. “Chúng ta cần thêm bốn năm chiếc nữa.”

“Chuyện này thật vớ vẩn. Cho dù chúng ta có lên vào cứ điểm tối nay thì liên lạc với quân đội...” Tường đang nói thì nhận ra Akade đã biến mất từ lúc nào.

Tường có thể bỏ đi. Đã không còn dây trói trên người cậu, cũng như Akade đang bận rộn đi lấy xác ô tô. Hình ảnh cô gái chỉ cần một bàn tay là nâng cả khối thép nặng ít nhất là 7 tấn, mặt không đỏ, chân không run và dám cá là vẫn thừa sức chạy nhanh như gió khiến Tường phân vân. Cậu so sánh khả năng của Akade với khả năng của quân đội.

Đánh lén bắt ngờ khi đối thủ không đề phòng với sự giúp đỡ của một gã gián điệp dường như vẫn tốt hơn. Trừ việc, Akade đang chuẩn bị cho cuộc tấn công bằng một con búp bê sắt khổng lồ!

Akade đi về thêm ba lần nữa, lấy thêm được 6 cái ô tô. Cô gái nhìn thấy Tường vẫn đứng đực ra mặt đầy ngờ vực cũng chỉ im lặng không nói gì. Cậu ta đã không tìm cách trốn đi, Akade nghĩ. Ngoài ra, toàn bộ kế hoạch mà Richard đã nói với Akade xoay quanh hai yếu tố. Thứ nhất là Vito Bailando sẽ có mặt tại rìa cứ điểm vào lúc 7h tối nay, tức là còn hơn 5 tiếng nữa. Thứ hai là con rô bốt của Richard. Bất cứ cái nào trong hai cái không đúng, Akade sẽ lập tức hủy bỏ kế hoạch, và cô cảm thấy mình thừa sức rút lui an toàn. Nói cách khác, kế hoạch dự phòng của Akade trong trường hợp Richard trở mặt là, tam thập lục kế, tẩu vi thượng sách.

“Rồi. Giờ thì, cậu nghĩ nên lắp ráp con rô bốt như thế nào?” Akade hỏi, đánh thức Tường khỏi trạng thái đờ đẫn.

‘Thật là lố bịch!’ Tường âm thầm than thở lần thứ n+1, nhưng vẫn nêu ra một gợi ý:

“Tháo chúng ra? Rồi lắp lại theo hình người?”

Akade cân nhắc ý tưởng này một lúc. Sau cùng, cô nói: “Tôi có ý này hay hơn!”

-0-

Trong lúc Akade và Tường chuẩn bị cho cuộc tấn công buổi tối, Vito Bailando cùng cận vệ thân tín là Hart cũng bắt đầu kế hoạch đối phó.

Hart lệnh cho 20 gã cận vệ X - những tay áo đen đã tiếp nhận tinh thể X và mạnh mẽ hơn người thường nhiều lần, đào một hố bẫy che chắn ngay tại một điểm nơi rìa cứ điểm. Lực lượng canh gác vòng ngoài nơi đây được dời đi, để lại một khu đất tương đối trống trải. Kế hoạch sẽ là, vào lúc 7h tối, Hart và Vito sẽ tình cờ dạo chơi tại nơi này.

Richard sẽ bắt lấy Riko và uy hiếp cô bé, buộc Hart phải rời khỏi Vito. Akade lúc đó sẽ nhân cơ hội tấn công, bởi vì cô ta hẳn phải nấp ở đâu đó gần chỗ của Vito, và cô ta sẽ rơi vào cái hố bẫy đã đặc biệt thiết kế cho cô ta.

Bên ngoài phòng của Riko và vẫn ở bên trong chiếc T1000, Richard theo dõi hình ảnh con bọ theo dõi của gã quay lại cảnh đội quân áo đen của Vito xây dựng cái bẫy. Vito đứng ngay phía sau Richard.

“Cậu sẽ gửi những hình ảnh này cho Akade?” Vito hỏi.

“Vâng.” Richard gật đầu.

“Một kế hoạch thông minh.” Vito nói, sau đó rời đi.

Bên ngoài chiếc T1000, Hart đợi sẵn, lập tức sóng bước bên cạnh ông chủ về lều của Vito.

“Thế nào?” Vito hỏi, vẫn bước đi chậm rãi.

“Mọi thứ đều ổn, ông chủ. Tôi chỉ thắc mắc liệu có con bọ nào khác đang theo dõi chúng ta ngay lúc này không thôi?”

“Không đâu. Tôi đã kiểm tra năng lực của Richard. Cái cách mà cậu ta thu phát những tia điện quả thực rất thú vị.”

“Vậy là Richard không nói dối? Hẳn thực sự muốn giúp chúng ta?” Hart hỏi.

“Việc này thì tôi không dám chắc.”

“Nhưng ông chủ vẫn để hắn bên cạnh Riko?” Hart lo lắng nói. Toàn bộ kế hoạch của Vito chỉ có điểm này là Hart không sao hiểu nổi. “Nếu hắn thực sự lấy Riko ra để uy hiếp chúng ta, chỉ sợ...”

“Cậu ta không thể. Ít nhất tôi dám nói là Richard không thể dùng Riko để uy hiếp tôi.” Vito khẳng định. “Hart này, ở một mức độ nào đó, tôi hiểu rõ Richard cũng như chính cậu ta vậy.”

“Nếu ông đã nói thế, ông chủ.” Hart hơi cúi đầu, không nói gì thêm.

Bước vào lều, Vito cuối cùng nói:

“Tối nay, chúng ta triệt tiêu mối họa Akade, bắt sống thẳng nhóc Tường, giết chết Richard. Và ngày mai, Riko sẽ có thể bay lượn trên đôi cánh của nó ở một nơi cách xa nơi này hàng ngàn dặm.” Mắt lão lóe lên, thực sự chiếu xạ ra những tia sáng trắng nhạt.

70. Chương 71

Akade mất 5 phút để gỡ lớp vỏ khỏi những chiếc ô tô. Và cô chỉ dùng tay không. Không kiếm, không bẫy, không cờ lê. Sức mạnh của cô gái quả thật kinh khủng. Tường quan sát Akade làm việc mà không khỏi

cảm giác mấy chiếc ô tô hình như được làm bằng giấy. Và nếu Akade không lo là sẽ quá mạnh tay mà xé rách những miếng vỏ thép thì có lẽ cô sẽ còn xong việc nhanh hơn. Akade đặc biệt cẩn thận khi gỡ những mối hàn, lòn tay vào bên dưới và nạy lớp vỏ lên. Cô làm thế để tránh lực tay quá lớn sẽ bóp méo vỏ xe và bởi vì những mối nối rõ ràng kiên cố hơn bản thân lớp vỏ thép.

Từ sau khi tiếp nhận tinh thể X, Tường tính toán hình như chưa tới một tuần. Cậu có thể cảm nhận sức mạnh bản thân không ngừng tăng lên, cơ bắp đã cứng cáp hơn người thường rất nhiều. Nhưng, nếu so sánh với Akade, thật chẳng biết ngày tháng năm nào cậu mới làm được như thế. Giả định là cậu sống đủ lâu và sự tăng trưởng của cơ thể không đình lại tại một giới hạn nào đó. Những suy nghĩ này chỉ là thoáng qua, bởi lẽ cho tới lúc này Tường chưa hề thực sự được bình tâm mà nghĩ tới tương lai xa xôi quá một ngày. Đã hơn hai giờ chiều, tới 7h tối còn không đầy 5 tiếng đồng hồ nữa.

“RỘP!”

Tiếng động làm Tường giật mình. Akade đang, nói thế nào nhỉ, tìm cách vo tròn phần ruột xe bao gồm các ghế lái, sàn xe, thùng máy, động cơ và văng văng. Về cơ bản, cô gái vận dụng toàn thân như một nắm tay lớn, vo viên những gì mà cơ thể cô đang trùm lên.

Màn biểu diễn của Akade chỉ khiến hình tượng gorilla của cô trong mắt Tường thêm vào các yếu tố thô lỗ, kém thẩm mỹ và thuần túy cục súc. Tuy vậy, chúng hiệu quả. Mười phút sau, một quả cầu thép viên xuất hiện.

“Cô đang làm gì thế?” Tường hỏi.

“Cái đầu.” Akade đáp.

Và Tường hiểu là cô gái đang làm cái đầu cho con rô bốt của Richard. Tuyệt, hình tròn là một hình hoàn hảo, trừ việc nó xấu hoắc và thiếu sáng tạo ột cái đầu rô bốt. Bất cứ ai từng xem Gundam đều biết một cái đầu tiêu chuẩn phải có mắt mũi miệng, mũ giáp và một cặp sừng. Akade rõ ràng chẳng hề bận tâm tới mấy cái tiểu tiết đó. Richard đã bảo gã chỉ cần một mô hình có thể đứng và tạo các kiểu dáng khác nhau được, việc khiến nó hoạt động gã sẽ lo.

Tường đếm số xác xe còn lại. 5 cái, còn hai chiếc chẳng hiểu Akade đã vứt đi đâu. Tường đếm các bộ phận cơ thể, đầu, hai tay, hai chân, mình. Cũng là 5.

“Này, có phải cô đang làm một gã người tuyết?” Tường hỏi.

“Đúng thế.” Akade đáp, thoáng nhìn Tường, tựa như có chút khen ngợi cậu đã đoán ra ý đồ của cô.

Tường thở dài, ngẩng đầu nhìn trời. Lũ chim quanh đây đã bị những âm thanh của kim loại đuổi đi cả. Cậu chẳng thể giúp đỡ Akade trong cái công việc chỉ dành riêng cho loài khỉ đột, và Haibara thì giờ đây bị trói tới một mối, và đang ngủ, Tường đoán thế.

Nửa tiếng sau. Akade hoàn thành việc vo tròn 6 cái xác xe. Cô xếp chúng thành hình người nằm xoải trên mặt đất.

“Giờ thì, mình cần các khớp giữ cho chúng không chạy lung tung.” Akade tự nhủ. Những cái vỏ ô tô được Akade xếp thành một chồng gần đó đang đợi đến lượt chúng.

-0-

Haibara, bị trói cứng không thể cử động được nửa phân, lặng lẽ thở ra một hơi. Trên mặt cô ướt đầm mồ hôi, và nếu ai đó tháo đồng dây trói khỏi người cô, lại cởi lớp quần áo mỏng ra, sẽ thấy toàn thân cô gái cũng ướt đầm như thế.

Một phần là do nóng, nhưng chỉ một phần thôi. Phần còn lại là, Haibara chưa bao giờ là kiểu người ngồi im chấp nhận số phận cả. Cô đang cố gắng thực hiện một cú dịch chuyển tức thời để thoát thân.

Nếu cô đã có thể dịch chuyển, và vẫn còn đầy đủ quần áo trên người, thì phải có khả năng cô cũng có thể làm thế với những thứ khác. Ví như, Haibara có thể dịch chuyển cùng với toàn bộ đám dây trói, hay cả cây trụ sắt mà Akade đã cột cô vào, hay thậm chí là toàn bộ mảng đất dưới chân cô!

Cho tới lúc này thì Haibara chưa một lần thành công, dĩ nhiên, bằng không cô đã biến mất sau một tiếng bụp. Những lọn tóc ướt cạ vào da khiến Haibara cực kì khó chịu, và nếu mong muốn thoát khỏi tay bà chị để về gặp Vito đang hòa giải mối bất hòa giữa họ là một, thì khát vọng được gãi chỗ ngứa bên thái dương lúc này đã tăng đến cấp độ mười.

Lại thử cố dịch chuyển một lần nữa, vẫn thất bại, rồi Haibara chợt nghĩ. ‘Mình có thể thử dịch chuyển mà không mang theo quần áo trên người!’

Ý tưởng gõ lên Haibara như một cái búa tạ, và cô lập tức thử ngay, một cách đầy bồn chồn. Bởi vì Tường đang bận nhàm chán nhìn trời nên không nhận ra khuôn mặt cô nàng tù binh sau khi nhả hết cỡ thì khẽ giãn ra, khóe miệng vênh lên rất khẽ.

71. Chương 72

5h30 ngày 23/9/20xx. Từ lúc mẫu hạm Varan tấn công và xóa sổ thành phố Đà Nẵng khỏi bản đồ chỉ mới trôi qua ba ngày.

Bên dưới hố Lưỡi bò, đằng sau cánh cổng, người của Vito vẫn đang khai thác quặng mỏ tinh thể X.

Một gã áo đen giơ cao lưỡi cuốc, những cơ bắp đã được cường hóa ẩn dưới lớp áo dày co lại. Lưỡi cuốc giáng xuống, cắm ngập vào bức vách đen sẫm. So với lúc Vito phát hiện ra lần đầu tiên, “bức vách” đã mỏng đi nhiều. Lớp vỏ ngoài màu đen tuyền trùng màu với những viên tinh thể X đầu tiên được đem lên khỏi hố Lưỡi bò hầu như đã được cạo sạch, để lộ ra một lớp khác đằng sau, màu xanh sẫm, và cực kì cứng rắn. Nó không giống với thứ đá cấu thành nên đường hầm ngọc bích màu xanh lục, hơn nữa, trên bề mặt có vài điểm kì lạ. Ví như cứ cách mỗi nửa mét lại có một lỗ tròn nhỏ sâu hoắm.

Vô số lỗ nhỏ cách đều nhau như vậy khiến bề mặt đá trông như bị rỗ. Ngoài ra, lớp đá rỗ xanh ẩn đằng sau này tạo nên một bức vách mới tương đối bằng phẳng, nếu so với lớp quặng X ban đầu hơi nghiêng. Có một chỗ phình lên trên bức vách mới, ngoằn ngoèo như con giun bò dưới da. Những kẻ khai quặng nhanh chóng nhận ra đá chỗ này mềm hơn ở xung quanh. Nhưng vẫn đủ cứng rắn để chống lại lưỡi cuốc bằng thép luyện nện xuống, với những tia lửa tóe ra.

“Để tôi thử xem!” Một trong những tay “thợ mỏ” - kẻ mà to đô nhất bọn quyết định thách đấu với chỗ đá mềm này.

“Anh chắc chứ? Hay nên gọi cho đội trưởng để anh ta gọi cho Hart?”

“Đội trưởng đã gọi rồi, anh ấy bảo Hart cho phép chúng ta toàn quyền.” Gã đô con nói. “Trên kia tình hình giống như đang rất căng thẳng.”

Ngừng lại một lát, anh chàng đô con lại nói. “Và lại, tôi chỉ muốn thử một chút. Mấy cái cuốc này chỉ sợ không đủ cứng.”

“Tốt thôi!” Gã đồng bạn nhún vai. Và anh chàng áo đen đô con nắm chặt cán cuốc bằng cả hai tay giơ lên cao quá đầu. Những kẻ đứng xung quanh lập tức dừng động tác và tránh lùi lại.

“PHẬP”. Lưỡi cuốc xuyên qua chướng ngại, lút đến tận cán. Rồi, một thứ chất lỏng kì lạ màu xanh đen phụt ra, tưới xối xả lên người gã áo đen. Nhiệt độ trong căn phòng đỏ đằng sau cánh cổng đen bỗng chốc hạ xuống cực kì nhanh.

“Anh ta, anh ta đóng băng rồi!” Tiếng ai đó kêu lên sợ hãi. Kẻ bị chất lỏng xanh đen phun lên người giờ đây bất động, toàn thân vang tiếng lạo xạo rất khẽ, bằng tinh bất đầu đông kết trên da, tỏa ra khí lạnh nhàn nhạt.

Nhiệt độ vẫn tiếp tục hạ, đạt mức 15 độ dưới 0 và vẫn không có dấu hiệu dừng lại.

“Mau rời khỏi đây!” Một người thúc giục, giọng gã rời khỏi miệng hóa thành một làn hơi trắng toát, sau đó đóng thành những viên băng nhỏ rơi xuống. Chẳng còn kẻ nào chần chờ, bởi toàn thân họ đều đang phát run không thể kiểm soát. Cảm giác như chỉ cần đứng lại một giây thì cũng dừng mong rời khỏi băng ngục này nữa.

Đáng tiếc, có vẻ họ chạy quá muộn! Bức vách rung lên, nơi lưỡi cuốc đục vào, thứ gì đó cuộn trào bên dưới, như khi ta bít một lỗ trên đường ống nước mà vẫn mở vòi. Sau một tiếng phụt, chất lỏng màu xanh đen tràn ngập căn phòng.

Không gian giữa cánh cổng đen nhộn nhạo, một bóng người xuất hiện. Hai gã áo đen đứng cạnh còn đang nghĩ là một gã thợ mỏ quay trở lại thì cái bóng ngã sấp xuống, vỡ vụn.

-0-

Tâm trái đất.

Từ lâu, khoa học đã biết rằng Trái đất của chúng ta không phải một khối đá cứng hoàn toàn, cấu tạo bởi ba phần: phần vỏ, bao gồm vỏ lục địa và quyển manti trôi nổi bên trên lõi ngoài dạng lỏng, lõi ngoài này lại bọc lấy lõi trong - tâm rắn của Trái đất.

Lõi trong của Trái đất - một quả cầu rắn có bán kính 1200km, cấu thành từ hợp kim của sắt và Niken, nóng 7000 độ, tức là tương đương nhiệt độ của bề mặt mặt trời. Quấn hai vòng quanh quả cầu này, một sinh vật dài ngoằn mà hình dạng gần giống như một con rồng châu á đã say ngủ hàng triệu năm cuối cùng thức tỉnh, bởi một vết thương mà so tương quan còn bé hơn vết muỗi đốt trên cơ thể người hàng triệu lần.

Sự tỉnh giấc của con rồng không diễn ra ngay lập tức, bởi vì cơ thể nó lúc này rất lạnh, lạnh dưới mức hoạt động của nó. Nói cách khác, con rồng đang ngủ đông, và trước khi vùng dậy thoát khỏi vỏ trứng, nó cần hấp thụ nhiệt lượng. Tâm trái đất trở thành nguồn bổ sung tuyệt vời cho nó.

Sau năm phút từ lúc tỉnh dậy khỏi giấc ngủ dài, thân nhiệt con rồng tăng 1 độ, lõi trái đất giảm ba độ, và lõi ngoài giảm nửa độ.

Trên mặt đất, tuyết bắt đầu rơi.

72. Chương 73

“Ắt xì!” Tường nhảy mũi, một bông tuyết đậu trên mũi cậu.

“Không thể tin được!” Tường thốt khẽ khi đưa tay phất bông tuyết xuống, xung quanh và trên đầu cậu, tuyết đang rơi. Mặc dù thừa thớt nhưng tuyết quả thực đang rơi.

“Akade?” Tường gọi. Cô gái đang bận rộn gắn các khớp cho con rôbốt tạo từ 5 quả cầu thép của cô. Hai khối cầu tròn làm chân đã được Akade nén chặt hơn, do đó trở nên nhỏ hơn so với phần thân. Akade cũng có chỉnh sửa tương tự với phần đầu và hai tay.

Akade ngừng đầu, cô nhìn Tường chỉ trỏ những bông tuyết, mày nhíu lại:

“Sao cơ? Có chuyện gì à?”

Tường định nói lại thôi, dầu sao, cô gái không phải người Việt Nam, sẽ hơi khó để cô chia sẻ sự ngạc nhiên khi tuyết rơi với cậu.

“Không có gì.”

Akade nhìn Tường vài giây rồi quay trở lại với công việc. Cô gặp khó khăn trong việc giữ cho con rôbốt đứng thẳng. Sau cùng, Akade quyết định đập phẳng phần lòng bàn chân. Ngoài ra, Tường nhận thấy là Akade đang nỗ lực tạo các khớp như kiểu cô gái hi vọng con rôbốt sẽ có thể hoạt động được. Khi Tường đang tự hỏi làm cách nào một con búp bê thép, không động cơ, máy móc hay dây nhợ gì lại ảo tưởng tới việc

tự cử động thì câu trả lời xuất hiện ngay trước mặt cậu. Con rết của Richard bò ngang trước mặt Tường, những cái chân của nó chuyển động nhịp nhàng.

Con rết bò tới chỗ Akade, cô lật nó lên. Tường lập tức đứng dậy, vội vã chạy tới xem ké. Đoạn phim lần này là về cảnh đám áo đen cận vệ của Vito đang đào một thứ tựa như một hố bẫy lớn.

“Đừng nói đó là cái bẫy mà họ chuẩn bị sẵn cho cô đấy? Nó, có trẻ con quá không?”

“Càng đơn giản thì càng được việc.” Akade đáp gọn lỏn. Cô suy nghĩ một lát, sau đó cho tay vào túi người lấy ra một khẩu súng lục.

“Cho cậu!”

Tường nhận khẩu súng, cảm giác sức nặng của khối kim loại trên tay, bất giác cảm thấy lạ lẫm. Một loại cảm giác tương đối kì quái mà Tường không thể giải thích. Cậu đã cầm súng trước đây, và còn bắn không ít nữa, nên không thể nói là cậu ngỡ ngàng khi Akade đưa súng.

“Cậu sẽ giúp tôi, phải không?” Akade hỏi khẽ.

“Tôi...,” Tường ngập ngừng một lát rồi nói: “Tôi sẽ giúp. Nhưng không biết tôi có làm được gì không, ý tôi là, cô quá nhanh đi, Akade.”

Akade mỉm cười:

“Cậu là cái máy báo động tốt nhất mà tôi có thể có. Tối nay, cứ đi cạnh tôi là được.”

“Thế à!” Vậy ra cô ta định sử dụng mình và năng lực nhìn trước tương lai của mình như cái còi báo động nguy hiểm? Không phải là ý kiến tồi, xét trên việc Tường chẳng những biết trước việc sắp xảy ra, cậu còn biết rõ cái gì sắp xảy ra nữa kia. Tất nhiên, chỉ giới hạn trong 5s trở lại mà thôi.

-0-

Phòng của Riko.

Richard đang ngồi, hai tay hơi nâng, giữa hai lòng bàn tay, vô số sợi điện từ mỏng manh giăng qua lại. Trong tay Richard, những sợi điện tựa như những sợi tơ xanh rục. Gã dán chỗ này, chỗ kia, bện các “sợi tơ” lại với nhau, cho đến khi giữa lòng bàn tay gã là một quả cầu điện tròn với những sợi điện kết nối một cách phức tạp với nhau ở bên trong.

“Chắc là được rồi.” Richard lẩm bẩm, một tay sờ lên thái dương, kéo ra một sợi điện sáng rực hơn tất cả những sợi khác. Sợi “tơ” này rất nhanh được Richard nhập vào trong quả cầu điện của mình.

Ngoài phòng có tiếng gõ cửa, quả cầu điện trên tay Richard lập tức chìm vào trong lòng bàn tay gã.

73. Chương 74

Trong phòng Riko treo một bức tranh điện lớn, nơi góc bức tranh, những con số điện tử màu đỏ hiện 7: 55.

Nhìn thời gian, Richard khẽ cười. Vẫn ngồi trên ghế, gã đặt một tay lên sàn phòng. Trong khoảnh khắc bàn tay Richard chạm nền, những tia điện li ti thoáng cái chạy khắp chiếc T1000 một vòng.

Tiếng gõ cửa lại vang lên, người gõ có vẻ đã sốt ruột hơn. Không để khách phải đợi thêm nữa, Richard đứng lên, nhịp bước chậm rãi tới cửa. Mỗi bước đi đều đem một tiếng cộp rồ to.

Ngoài cửa đứng hai gã áo đen. Dù không còn sớm, cả hai đều đeo kính râm.

Ngoài ra, còn có một cô bé đứng bên cạnh, từ dáng vóc đến quần áo mặc trên người đều khá giống Riko, tuy nhiên không có bộ váy giáp giữ ấm của cô bé. Ngay cả mái tóc cô bé cũng màu bạc. Dù kẻ nào đã trang điểm cho “công chúa giả mạo” này thì kẻ đó cũng đã hoàn thành rất tốt.

“Tối giờ rồi sao?” Richard hỏi, một câu vớ vẩn, chỉ vì gã cảm thấy nên nói một cái gì đấy. Hai tên áo đen im lặng gật đầu, cô bé giả Riko không hề ngẩng đầu lên.

“VẬY, ĐI THÔI!” Richard nói, dẫn trước tiến tới cửa chính. Tại ngưỡng cửa, gã bắt chợt quay lại:

“Để tôi giữ cô bé cho, được chứ?”

Hai gã áo đen nhìn nhau, rồi như cảm thấy không tiện từ chối, bởi “nhiệm vụ” của họ vốn là mang cô bé đóng thế này tới cho Richard, thế là lại gật đầu. Tuy nhiên, một cách cố ý vô ý, sau khi đẩy cô bé về phía Richard, cả hai gã áo đen đều đứng nguyên chỗ, có xu hướng mời Richard tiếp tục đi ở phía trước. Đối với việc này, Richard không tỏ thái độ gì, chỉ làm thỉnh dẫn bé Riko giả bước qua ngưỡng cửa.

Và Richard gần như có thể nghe được tiếng lách cách của súng được lên đạn ở phía sau gã. Chẳng hề ngoài đầu lại, Richard nhẹ nhàng đặt tay lên tai Riko giả, che lại, đồng thời hơi ẩy cô bé đứng nép sang một bên.

“XOẸT!”

Lửa điện nháng lên, mùi thịt nướng khét lẹt bốc nồng nặc. Khói đen bốc ra ngoài qua cánh cửa mở, hai cơ thể cháy đen đổ sập xuống, đầu thò ra khỏi ngưỡng cửa.

Riko giả trong lòng Richard không thấy có biểu hiện gì. Mang chút ngạc nhiên, Richard đẩy cô bé vào lại bên trong. Sau đó, gã khom người kéo hai cái xác ra ngoài.

“Đoàng!”

Tiếng súng nổ vang lên. Đạn va vào trường phòng ngự EST của chiếc T1000 tóe ra hoa lửa. Liếc nhanh màn sáng nhấp nháy ngay sau lưng mình, Richard mỉm cười.

“Đoàng! Đoàng!” Lại vài tiếng súng nổ khác nối đuôi, đều vô ích. Richard ném hai cái xác cháy đen xuống khỏi cánh cửa cầu thang. Rồi chính gã cũng bước vào trong xe, sau một tiếng sầm, cửa xe đóng lại.

-0-

“Ông chủ!”

Nơi rìa cứ điểm, Vito cùng khoảng 5 tay cận vệ, cộng với Hart - người đàn ông dáng cao lớn đi sát ngay phía sau ông trùm tổng cộng là 7 người. Hart bước lên, cúi đầu thì thầm vào tai Vito. Ông ta vừa nhận được một cú điện.

Khẽ nhíu mày, Vito lắng nghe tay cận vệ nói lại những gì đã xảy ra bên chỗ Richard. Sau cùng, lão chỉ nói đơn giản:

“VẬY CŨNG KHÔNG SAO. CỨ TIẾP TỤC KẾ HOẠCH!”

Hart gật đầu, sau đó đi về hướng chiếc T1000, tách khỏi nhóm người của Vito.

74. Chương 75

Quay trở lại nửa tiếng trước khi người của Vito gõ cửa phòng Richard.

Akade đã hoàn thành con búp bê của cô, và nó giờ đây chẳng những có thể đứng thẳng người, lại còn đang tạo dáng “hướng về tương lai”, một tay giơ cao chĩa thẳng về phía trước. Hoặc, có lẽ Tường chỉ tưởng tượng. Con búp bê tròn mũm mĩm do 6 quả cầu thép ghép lại mà thành trông đáng yêu nhiều hơn là đáng sợ. Đầu vậy, chỉ cao không đầy 7m nhưng nặng ít nhất 15 tấn, nếu nó có thể cử động được thì cũng không thể xem thường.

Tuyết rơi không đều, lúc có lúc không. Những bông tuyết hầu như tan ngay khi chạm đến mặt đất.

Akade ngồi lặng thinh ngắm nhìn bầu trời tối dần. Cô gái ngồi như thế cũng đã được gần một giờ.

Con người bất động trong bức tranh cảnh vật lạnh lẽo có cái gì đó cô độc mà thê lương. Ngay cả Haibara cũng trở nên cực kì ngoan ngoãn. Tường không nghĩ là cô đang ngủ, dù cũng không thấy Haibara cử động hay nói năng gì cả.

Rồi, Akade bỗng đứng lên. Tường biết là đã đến lúc. Đêm đã xuống được một lúc lâu. Khi cậu hạ tầm nhìn ra xung quanh, Tường nhận ra bóng tối đã bao trùm từ lúc nào. Cảnh vật chỉ miễn cưỡng lộ những đường nét đậm màu dưới ánh trăng.

Akade tiến lại chỗ Haibara. Khi Tường nghĩ cô ấy định tặng người em ái sinh đôi một giấc ngủ say cưỡng ép (cho chắc ăn) thì, Akade cúi xuống hôn nhẹ lên trán em gái.

“Chị sẽ trở lại sớm thôi!” Akade nói nhỏ.

“Chúng ta đi!” Cậu này thì to hơn, và là nói với Tường. Cậu gật đầu, vô thức thò tay vào túi quần nắm lấy khẩu súng lục ở trong túi. Thép lạnh lẽo làm mạch đập của Tường dịu đi.

Akade đến bên cạnh con búp bê mà cô đã tốn cả buổi chiều để lắp ráp, tháo cái vòng trên cổ xuống đặt lên chân nó. Cũng không nói gì thêm, cô xoay đầu bước đi. Tường lập tức theo sau.

Xác định vị trí cứ điểm trung tâm của Vito Bailando không có gì khó. Nó là điểm sáng duy nhất trong cả thành phố hoang tàn. Trong khoảng 100m phía trước vành đai ngoài cứ điểm là một vùng trống hoàn toàn. Nhưng xa hơn một chút, nhà cửa sụp đổ thành nhiều ụ và đồi đất lớn nhỏ khác nhau. Để giấu một chiếc xe tăng hay một khẩu pháo sau những ụ đó sẽ hơi khó, nhưng giấu hai người thì chẳng có vấn đề gì.

Nằm sát trên đất, bên cạnh Akade, Tường hỏi:

“Chúng ta tới đúng chỗ chứ?”

“Hẳn thế!” Akade đáp. Tường lập tức nhận ra hẳn thế cùng với chắc thế hay cái gì thế đi nữa thì cũng chỉ chính xác đến 90% là cùng. Cậu ngọ nguậy một cách bất an, Akade liền nói thêm:

“Richard đã bảo chúng ta chỉ cần đi thẳng tới cứ điểm, việc còn lại hẳn sẽ lo liệu.”

Tường ậm ừ, nỗi bất an không giảm mà tăng lên gấp đôi. Cậu không cho rằng tin tưởng một kẻ như Richard là hay ho, nếu Haibara ở đây cô nàng thế nào cũng sẽ đồng ý với Tường ở điểm này.

Từ chỗ ẩn nấp nhìn về phía rìa cứ điểm, khoảng cách 100m trong đêm tối khiến những gì Tường nhìn được chỉ là những cái bóng mờ nhạt, bắt chập ánh sáng tỏa ra của khu cứ điểm. Tường biết là thị lực của Akade thì tốt hơn mình nhiều lần, nhưng cậu vẫn không chắc liệu cô có nhìn rõ những thứ ở xa xa kia không.

“Sao cậu cứ nhìn tôi?” Akade chợt hỏi làm Tường giật thót mình.

“Hả, không có gì, tôi chỉ tự hỏi cô có quan sát được gì không thôi.”

“Cho cậu!”

“Cái này?”

“Ổng nhôm đêm. Tôi tính dùng nó, nhưng xem ra không cần thiết.”

Ánh mắt Akade dường như sáng lên trong đêm, hoặc là Tường nhìn nhầm cô thành một con mèo. Cậu nhận cái ống nhôm, một thứ công cụ tinh tế đáng ngạc nhiên khi chỉ là một cái ống nhôm. Nó khá nhỏ, nằm gọn trong lòng bàn tay Tường.

Đặt ống nhôm lên mắt, lại nhìn về hướng khu cứ điểm, Tường thấy là đã có thêm vài bóng người lảng vảng nơi đó.

Vito không phải kẻ mà Tường có thể dễ dàng quên đi chỉ sau một ngày không gặp. Cái dáng đi bệ vệ mà duyên dáng của lão cộng với dáng người hơi đậm không lẫn vào đâu được. Bên cạnh Vito, tay cận vệ thân tín người dong dỏng cao của ông ta thấp tùng không rời. Ngoài ra, còn có bốn gã áo đen đi ở sau cùng.

“Bọn họ đúng giờ nhỉ!” Tường thì thầm rất khẽ. “Chúng ta làm gì đây? Xem ra chẳng có cái bẫy nào hay kẻ nào sắp đánh úp chỗ này cả.”

“Chúng ta đợi!” Akade nói.

“Đợi ai nữa?”

“Con rôbot của Richard!”

Và mặc dù chính miệng bảo phải đợi, nhưng khi Tường bỏ xuống ống nhòm quay sang Akade tính thảo luận về cái điều có vẻ kì quặc mà nhóm người Vito đang làm, cô gái đã biến mất chẳng thấy đâu.

75. Chương 76

Tiếng súng nổ vọng lại từ xa xăm.

Vito nhìn theo bóng lưng của Hart. Lão chờ đợi, lão nghĩ tới cái chết của đám thủ hạ trong căn phòng đổ bên dưới hồ Lưỡi bò. Một cái gì đấy lạ lẫm và đáng sợ đã xảy ra bên dưới ấy. Nhưng Vito không chưa có thời gian để tìm hiểu nó. Nơi Vito đứng, mũi giày của lão vừa vịn chạm tới ranh giới nơi ánh sáng từ căn cứ có thể chiếu rọi tới. Phía trước lão là đêm tối tĩnh mịch. Từ trong bóng tối, bằng thị lực của kẻ đã tiếp nhận tinh thể X, bằng thính lực của một siêu nhân loại, và bằng đôi mắt có thể bắt được suy nghĩ, Vito cảm thấy Akade đang tới.

Nếu phải so sánh, Vito sẽ ví Akade như một tia chớp đen, ngụy trang bởi bóng tối, và đang lao thẳng tới lão.

Tính từ mũi giày của Vito trải rộng ra 10m về phía trước, và dài 20m là một hố sâu 10m, bên dưới và thành hố được chôn vô vô mìn. Akade chỉ cần chạm chân lên khoảng đất mềm bên trên cái hố bấy, cô gái tức khắc sẽ mất tựa mà rơi xuống bên dưới. Sau đó, tất nhiên sẽ là bùng. Những quả mìn với sức công phá phải chăng và lượng lớn khí gây mê siêu mạnh sẽ làm việc của chúng.

Dĩ nhiên, Akade đã biết sự tồn tại của cái hố, và cô gái sẽ không đời nào rơi vào bấy. Ít nhất, lý thuyết là thế. Vito mỉm cười khi cái bóng mờ là Akade đã ở trong tầm mắt của lão.

Akade đạp mạnh chân vào đất tạo lực, cô dự định sẽ nhảy vọt qua cái hố bấy ngăn cách giữa cô và Vito, rồi tấn công khổng chế ông trùm từ phía sau ông ta.

Hart, kẻ đã vô ý rời khỏi ông chủ khá xa, ngay lúc này không cách nào kịp thời quay trở lại bên cạnh Vito. Qua khóe mắt, Akade có thể thấy ông ta đang vội vã chạy trở lại.

Akade cũng cười, kiểu cười không hiện ra trên mặt. Theo kế hoạch, cô và Tường sẽ đợi Richard khởi động con rôbot của gã, và Richard quả quyết rằng nó tuyệt đối không yếu hơn Akade chút xíu nào. Và cái kế hoạch đó bị cô vứt ra sau đầu ngay khi cơ hội xuất hiện trước mắt Akade. Hart rời khỏi Vito, và Akade đủ nhanh để làm mọi thứ trước khi ông ta kịp sửa chữa sai lầm đó. Chỉ cần khổng chế Vito, vậy xem như cô đã thắng.

Cái bóng mờ là Akade lao vọt khỏi mặt đất, vẽ một vòng cung lớn, điểm đến là ngay phía sau Vito. Bốn gã cận vệ đứng phía sau đã nhận thấy sự đe dọa của Akade, lập tức xông lên.

Không phải Akade khinh thường bọn họ. Cách đây không lâu, cô cũng chỉ có thể đấu với cùng lúc tối đa ba người. Nhưng thời thế đã thay đổi, Akade giờ đây đã không để những kẻ đồng đội xưa kia vào trong mắt nữa.

Và Vito biết, cũng như hiểu rõ tất cả những suy nghĩ đang ở trong đầu của Akade. Nụ cười vẫn nở kín đáo trên môi lão.

“Bụp!”

Cú nhảy của Akade cộng với vai hơi đưa về phía trước xuyên thủng màn phòng hộ EST như thể nó được làm từ giấy. Màn sáng bao quanh cứ điểm chao đảo như mặt nước.

Một tay cận vệ nhỏ thó đứng phía sau Vito bỗng chốc “lớn” lên. Từ một gã thấp hơn Vito một cái đầu và lực lưỡng, trong tiếng khớp xương chuyển động rôm rốp, tên cận vệ trở thành một người đàn ông cao lớn

mà Akade lập tức nhận ra đó là Hart. Đã quá trễ, Akade chỉ còn cách Hart một khoảng cách tính bằng milimet và miligiây, với nắm đấm đã vung ra sẵn sàng nện thẳng vào mặt ông ta.

Nếu Hart vẫn là gã cận vệ nọ, cú đấm của cô ít nhất sẽ làm gã vỡ quai hàm và văng ra xa. Sau đó, Akade sẽ bóp cổ Vito từ phía sau. Đáng tiếc, Hart chính là Hart, cái sau đó mà Akade tính toán đã hoàn toàn thay đổi.

Một vòng trong suốt bao quanh Hart, trong bóng tối chẳng thể nhìn thấy được. Nó thành linh phình ra, với một lực không cách gì tưởng tượng nổi. Akade tựa như viên đá nện thẳng lên nệm cao su, cô lập tức bị hất ngược lại đằng sau. Lần này, thay vì phóng thẳng lên trời như trước, Hart đã tính toán để cơ thể Akade phóng chéo xuống dưới, về phía hố bẫy vẫn há miệng chờ đợi con mồi của nó.

Mọi thứ diễn ra chỉ trong một cái chớp mắt, không hơn. Từ góc nhìn của Vito, từ đầu tới cuối lão chỉ thấy vệt đen nhoáng lên, và cái hố trước chân lão vỡ ra trong tiếng nổ lùeng bùng. Khí gây mê dày đặc nặng hơn cả không khí phút chốc lấp đầy hố, tựa như có một đám mây bị kẹt ở bên dưới.

76. Chương 77

“Kết thúc rồi?” Vito nói nhỏ.

Hart - Hart thực sự, kẻ sở hữu khả năng vặn xoắn các khớp xương của bản thân, kẻ đã tự làm trật khớp để hình dáng trông khác đi, vẫn đứng cạnh Vito cảnh giác. Nhiều năm làm hộ vệ cho ông chủ, Hart thuộc kiểu người kẻ địch chưa chết chưa hạ súng. Dĩ không gian Hart tạo ra đã bao trùm lấy Vito từ lúc nào. Hart giả cũng thôi diễn kịch, đứng lại chờ lệnh của Hart. Nhất thời, màn khói trắng dày đặc trong hố bẫy tan đi trong im lặng.

Nằm dưới hố, Akade nín thở chờ đợi. Có thể trong lúc bất ngờ lập tức bế khí nín hơi không phải việc ai cũng làm được. Ngay cả Akade cũng hít phải một lượng khí mê nhỏ. Nếu là người thường chỉ e đã sớm hôn mê, có thể còn tỉnh táo cũng nhờ thứ sức mạnh mà tinh thể X đã mở ra trong cô.

Khói trắng tan cực kì chậm rãi. Theo ước tính của Akade, cô sẽ hết hơi trước khi nó tan hẳn. Mặt khác, trên miệng bẫy không có động tĩnh gì, Akade biết là những kẻ bên trên cũng đang chờ đợi như cô. Chừng nào Hart vẫn ở bên cạnh Vito, chừng đấy cô không thể làm gì ông ta. Và con rô-bốt của Richard vẫn chưa thấy đâu.

Kế hoạch hoàn toàn hỏng bét, Akade nghĩ. Có lẽ cô đã quá nóng vội.

Sức công phá của những quả mìn chôn trong hố bẫy không lớn, chỉ gây cho Akade vài vết xây xước nhỏ không đáng kể. Cô nằm im trong lúc các vết thương khép miệng, âm thầm đếm ngược từ 100.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra trong 100 giây này, Akade xem ra cũng chỉ có thể lựa chọn rút lui tối nay. Và một cơ hội khác e sẽ không đến nữa.

Hoặc có lẽ cô chưa từng có một cơ hội nào, Akade nghiêng rằng, nghĩ tới Richard, đồng thời thầm đếm: “50...”

-0-

Trung tâm cứ điểm, chiếc T1000 đậu im lìm. Cửa chính đã đóng, nó lúc này, nhìn từ bên ngoài, thuần túy là một quả cầu lớn trắng toát. Đám áo đen vây quanh chiếc xe chỉ có 5 người, và đã thôi cố gắng công phá trường bảo vệ quanh thân xe, nhưng cũng không rời đi.

Trong xe, Richard đi vòng quanh trụ EST của T1000, quả cầu điện lưới lơ lửng trong lòng bàn tay gã. Nếu gã đã bị tấn công, vậy cuộc đụng độ giữa Akade và Vito hẳn cũng nên sắp hoặc đã diễn ra rồi.

‘Cô nhất quyết phải cầm cự được tới khi nó tới, Akade!’ Richard âm thầm cầu nguyện. Máu chốt kế hoạch của gã chính là ở Akade và “nó”.

Hít sâu một hơi, Richard từ từ đẩy quả cầu điện vào gốc trụ. Thứ chất lỏng màu tím xoay vần trong ống thủy tinh thân trụ EST sáng dần lên, càng lúc càng rực rỡ chói mắt. Tia điện nhảy múa, nhang nháng qua lại trong ống.

Nhú mắt để đỡ chói, Richard sờ tay lên thái dương, sau đó lại lòi ra một sợi điện tơ khác màu xanh nhạt, chính cái sợi mà nối với con rết của gã. Dán sợi tơ này lên gốc trụ EST xong, gã vội vã quay lưng lại. Chỉ một giây sau, cả không gian rực trong ánh sáng trắng chói lòa.

Bên ngoài, trường phòng ngự EST của T1000 biến mất. Sợi điện tơ mỏng manh nối giữa trụ EST trong xe và con rết của Richard lóe lên, tựa như một tia chớp rạch ngang mặt đất. Quảng đường hàng cây số giữa T1000 và con rết với tốc độ của tia điện vô hạn tới gần zê rô. Con rết bị điện tràn ngập, dính cứng lên khối thép mà nó nằm bên trên.

Và cơ thể khổng lồ do 6 quả cầu thép hình thành rùng rùng rung động, vô số tia điện xẹt qua lại trên người nó.

Những gã áo đen đứng canh trước cửa chiếc T1000 ngẩn ra. Chẳng ai hiểu chuyện gì vừa xảy ra, nhưng một gã áo đen đã lại giờ súng lên.

“Đoàng!”

Lần này, chẳng có gì ngăn trở viên đạn đục một lỗ tròn nhỏ trên cánh cửa nữa.

77. Chương 78

Lại quay trở lại 15 phút trước đó. Tức là sau khi Akade và Tường rời đi được 15 phút, và 20 phút trước khi Akade đột ngột tấn công Vito để rồi rơi xuống hố đầy khí gây mê.

Cái khối hình người bị bện chặt bởi dây trói dính cứng vào một chỗ là Haibara bỗng dưng đổ sụp xuống thành một đống những quần áo và dây nhợ. Haibara, trần như nhộng, chui ra từ không khí ở phía trước, vẫn trong tư thế ngồi bó gối. Chẳng có gì trên người cô cả, không dây trói, không còng số tám, và không cả quần áo. Trong bóng tối, da cô gái trắng mờ như có thể sáng lên được.

Haibara đứng thẳng lên, và bức tranh ‘thiếu nữ khóa thân dưới ánh trăng’ không thể hoàn hảo hơn. Gió đêm lướt nhẹ lên tóc Haibara, khí lạnh buổi đêm ôm ấp tấm thân trần của cô.

“Ất xì!”

‘Quý, lạnh thế nhỉ!’ Haibara càu nhàu, nhận ra một đốm trắng nhỏ tí lạnh lẽo rơi trên vai cô. Và không như Akade vốn dừng đứng với hầu hết những thứ “vô dụng”, Haibara ngẩng đầu, để những bông tuyết khác chạm lên mặt cô.

“Chắc!” Haibara tặc lưỡi, thoát khỏi trạng thái bỗng dưng thờ người. Cô vội vã nhặt lại quần áo từ trong đống dây trói và mặc chúng vào.

Khi bị trói, Haibara chịu cảnh nóng bức, quần áo cô gái thấm đầm mồ hôi của chính cô. Và bộ đồ ướt giờ đây lại khiến cô rùng mình trước khí lạnh buổi đêm. Đặc biệt là khi đó lại là một đêm tuyết rơi.

‘Mình sẽ bị cảm mất thôi!’ Haibara nghĩ khi xỏ nốt đôi giày cao gót. Leo lên một chỗ cao để xác định phương hướng một chút, bóng Haibara in lên nền trời tím sẫm. Tà váy cô tung bay, và lặng im không một tiếng động, Haibara biến mất.

Nơi cư ngụ tạm thời của ba kẻ đào tẩu, chỉ còn hình bóng con rô-bốt to tròn đen thùi, ánh thép mờ tối, lạnh lẽo.

Cơ mà nó cũng chẳng bắt động thêm quá lâu. Haibara rời đi được vài phút thì đến lượt nó cũng tỉnh giấc. Đó là một màn đầy ánh sáng và âm thanh náo nhiệt mà không có ai có mặt để chứng kiến. Kim loại động

đây, giãn nở, móc nối, và biến hình trong những tiếng rộp, rắc và ken két. Khi tia điện cuối cùng thôi xẹt qua lại trên người con rô-bốt, nó đã to lên gấp đôi và cao lớn hơn trước 5 lần. Và chẳng còn chút dấu vết gì của một gã người tuyệt khổng lồ “xinh xắn” của Akade nữa.

Nó, giờ đây, là một gã khổng lồ sắt thép đích thực.

Xoay đầu chính xác về phía chiếc T1000, con rô-bốt chuyển động, rải những bước dài nặng nề, để lại những dấu chân sâu hoắm và những tiếng uỳnh uỳnh trầm hùng. Trên người nó, thi thoảng, vài tia điện nhá lên.

78. Chương 79

Tường hạ ống nhòm. Những gì đang xảy ra nơi rìa cứ điểm nằm ngoài khả năng của cậu.

Một cô nàng nóng nảy, Tường lầm bầm trong lúc thò tay vào túi nắm lấy khẩu súng. Siết chặt báng súng nửa giây, Tường thả lỏng tay ra. Tám gã áo đen đang tiến lại chỗ cậu ẩn nấp, hết sức chậm rãi, và bao vây vừa đủ tám hướng. Tường tự đánh giá bản thân không đời nào đánh lại tám gã này, cho dù có lợi thế biết trước tương lai cũng thế. Chẳng phải ngay cả Akade trước khi cô ta tiếp nhận tinh thể X cậu cũng đánh không lại đó sao.

“Tôi đầu hàng!” Tường hét lên, để hai tay lên đầu đứng dậy khỏi chỗ nấp. Tám cái bóng đen đứng thành vòng tròn xung quanh cậu dừng lại.

“Chú!”

Một gã bắn thứ gì đó về phía Tường. Dĩ nhiên, gã không đời nào bắn trúng được. Tường né chỉ bằng việc khẽ nghiêng đầu. Sau đó, Tường thuận tiện ngồi luôn xuống, vừa kịp né thêm khoảng nửa tá phát bắn khác vào thẳng người cậu.

“Tôi đầu hàng, đừng có bắn nữa!” Tường lại hét lớn, hai tay vẫn đặt sau đầu. Đêm tuy tối nhưng mấy gã kia chắc không đến nỗi không nhìn thấy nỗ lực giương cờ trắng của cậu. Trong viễn cảnh của tương lai 5s sau, Tường nhìn thấy thêm nửa tá đầu kim xuyên vào người và cậu gục xuống như cây chuối, toàn thân co giật một cái rồi im hẳn.

Có lẽ bọn họ bắn đạn gây mê, Tường vừa nghĩ vừa giậm chân nhảy vọt lên, thành công né thoát loạt bắn tiếp theo đó.

Một trong những gã áo đen chửi thề, sau đó cũng không thêm xắn tay áo trực tiếp xông tới. Thái độ của những kẻ vậy bắt xem ra là quyết tâm không để Tường thoát nổi khổ phải ăn đòn. Đã như thế, Tường cũng không thêm cầu hòa nữa.

Tường rút súng, chĩa tới gã áo đen, dùng một nhịp, xoay mũi súng sang phải nửa độ.

“Đoàng!”

Họng súng khạc đạn sáng lóe lên. Gã áo đen bị bắn trúng chân trụ, theo đà lao ngã chúi sang phải.

Bảy tên áo đen còn lại nhìn nhau, sau cùng đồng loạt xông lên.

Tường lập tức thở dài. Chẳng có hi vọng gì cả, cậu nghĩ.

Thả rơi khẩu súng, Tường lại thử kêu đầu hàng một lần nữa. Vãn vô dụng, Tường nhận một đấm vào mặt, nặng nề ngã xuống, bất tỉnh nhân sự.

Hoặc chính xác mà nói thì Tường chỉ đang giả chết mà thôi. Tiếng chân lộp cộp tiến lại gần bắt giắc hòa với nhịp tim đang đập đầy căng thẳng của Tường. Nếu được, cậu hi vọng những tên kia sẽ cho rằng cậu thực sự đã hôn mê rồi. Một hi vọng nhỏ nhoi, Tường nghĩ, cơ bắp toàn thân vô thức căng cứng lại khi một bàn chân dừng ngay trước mũi cậu.

Rồi thì, tiếng trầm trầm rung động truyền vào tai Tường. Nên nói là lúc này Tường nằm nghiêng trên đất, thứ tiếng động kì lạ đó là cái lỗ tai đang áp sát mặt đất của cậu nhận được

79. Chương 80

Chấn động dồn dập hơn.

“Rầm! Rầm! Rầm!”

Rồi, Tường thấy nó. Con rôbốt khổng lồ đang phóng chạy như một vận động viên điền kinh, mỗi bước chân nhấc cơ thể hàng tấn lên cao nhiều mét, mỗi sải chân vượt qua khoảng cách hàng chục mét.

Từ lúc Tường nhìn thấy con rôbốt tới lúc nó lao vào trường phòng ngự EST của cứ điểm chỉ mất vài giây, và đám áo đen đứng xung quanh cậu dường như cũng đang sửng sốt vì kinh ngạc.

“Bụp!”

Màn phòng ngự EST, một lần nữa, chứng tỏ sự yếu ớt đến thảm thương, vỡ ra như một màng bọt nước, để cho khối kim loại to lớn xuyên thủng. Không dừng lại, con rôbốt tiếp tục phóng chạy tới thẳng chỗ khối cầu tròn sáng trắng là T1000. Với tốc độ của nó, có lẽ chỉ cần vài chục giây nữa một cú va chạm khác sẽ xảy ra.

Nơi miệng hố bấy, Vito Bailando lặng người.

“Thế là thế nào? Trường phòng ngự EST không thể ngăn cản Akade cũng thì thôi. Nhưng nó vốn chuyên dụng chống lại các vật thể có kích cỡ lớn, sao có thể dễ dàng bị xé mở như vậy?” Giọng Vito vừa khó tin vừa giận dữ. Lão không biết năng lượng hoạt động của con rôbốt và EST vốn đồng nguyên.

Cơn giận dữ nhanh chóng bị Vito đè xuống, lão lấy máy bộ đàm, ý định gọi cho chỉ huy đội phòng vệ vòng ngoài Rick. Những chiếc tăng hạng nặng T50 có lẽ cũng đến lúc khai pháo rồi. Tuy nhiên, Vito còn chưa kịp nhấn nút gọi thì kẻ vẫn nằm im dưới đáy hố bấy là Akade động. Cô gái cũng đã nhận ra sự có mặt của con rôbốt.

Akade phóng lên miệng hố chỉ bằng một cú nhún mình, và rơi ngay vào lớp võng điện đã được giăng sẵn. Mỗi sợi võng làm từ một loại sợi tổng hợp đặc biệt, cực kì bền chắc và cực kì sắc bén, hơn nữa có thể dẫn điện.

Theo đà lao của Akade, cô gái cả người lẫn cái võng cuộn thành một khối tròn lăn lóc vài vòng trên mặt đất. Những đầu tấm võng được những gã áo đen nắm giữ trong tay. Và trong khi Akade cố gắng xé mở tấm võng, những ngón tay của cô bị sợi võng thít chặt, để lại những vết lằn rỉ máu.

Vito ra hiệu. Đám áo đen nhấn nút, và tấm võng điện giật lên dữ dội. Dòng điện 1000 vôn chạy dọc thân võng, đủ sức đốt phần lớn sinh vật thành một đồng thịt cháy khét lẹt. Bị kẹt bên trong, ngay cả Akade cũng đau đớn gào thét. Bộ quần áo đen trên người cô nhiều chỗ bị điện nung nóng mà bốc cháy.

Thứ sợi làm nên tấm võng điện cũng có khả năng chịu lửa rất tốt, chỉ là, Vito đã hi vọng Akade sẽ chết ngay, hoặc chí ít cũng lập tức hôn mê đi. Tiếng gào thét đau đớn của cô gái không khiến lão mỉm lòng, trái lại, lão tự hỏi sao cô ta vẫn còn có thể kêu gào tốt được như thế.

“Ông chủ! Thứ đó sắp đập nát chiếc T1000!” Giọng Hart bất chợt vang bên tai Vito đầy lo lắng. Thứ mà ông ta nói tất nhiên chính là khối kim loại hình người khổng lồ vừa đột nhập vào căn cứ.

“Không sao đâu. Cái đó chắc chắn là sản phẩm của Richard, nếu thế cứ mặc kệ nó đập phá.” Vito nói, sự bất an được ẩn rất sâu khiến giọng lão có vẻ vẫn thản nhiên. Cùng lúc, nhóm áo đen là Hart đã gửi đi bắt Tường đã trở lại. Tường bị một gã cấp bên người, bộ dáng có vẻ đang hôn mê.

Vito chỉ liếc nhìn Tường một cái, và lão không kiềm được khẽ nhếch mép. Mọi thứ xem ra đều đã nằm trong tầm kiểm soát của lão. Rick cũng đã nhận lệnh, và sớm thôi, con quái đang đập phá chiếc T1000 sẽ trở thành sắt vụn dưới họng đại bác.

Như để đồng ý với Vito, hai tiếng ỳnh lớn vang lên. Vito ngoái nhìn, xa xa, con rôbot khổng lồ trúng đạn, trên người nó hai lỗ thủng lớn rỉ kim loại nóng chảy đỏ rực.

80. Chương 81

Khi mọi sự chú ý đều đổ dồn về chỗ chiếc T1000, Haibara lặng thinh xuất hiện cạnh một gã áo đen, một trong những kẻ đang giữ một đầu tấm võng điện. Cô chạm tay vào người tên này, và hần biến mất khỏi chỗ đứng, hiện ra bên cạnh Akade.

“Xèo!” Không có được khả năng hồi phục vượt trội như Akade, dù bản thân cũng tiếp nhận một viên tinh thể X, gã áo đen chỉ chịu được chừng nửa giây trước khi bị đốt khét lẹt. Không còn có người giữ nút, một phần của tấm võng mất điện, trở lại màu đen kịt ban đầu.

Sự có mặt của Haibara mãi đến lúc này mới được mọi người để ý. Tuy nhiên, cô gái biến qua lại như một bóng ma, chỉ trong vài cái nháy mắt lại có thêm vài kẻ chịu chung số phận bị điện nung. Những tên áo đen còn lại lúc này mới sợ hãi rời tay khỏi tấm võng điện. Chính giữa tấm võng đã thối siết và đốt người, Akade vẫn còn giãy dụa vì đau đớn, hơi thở yếu ớt. Haibara xuất hiện bên cạnh chị gái, rồi lại biến mất, và cả hai hiện ra ở bên kia miệng hố bấy, cách xa khỏi đám người Vito.

Không dám chạm tay lên người Akade, lúc này không có chỗ nào còn lành lặn, Haibara thở phào nhẹ nhõm khi biết sức sống vẫn chạy mạnh mẽ trong chị cô. Các vết thương trên người Akade hồi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được. Akade ngừng rên rỉ, đôi mắt đen nhìn xoáy vào mắt Haibara.

“Em đã tỉnh?” Akade hỏi khẽ.

“Em không rõ chị đang nói về cái gì, nhưng dù là cha nuôi cũng không được phép làm hại chị.” Haibara nói. Akade thở dài, gượng đứng lên.

“Chị định làm gì?” Haibara hốt hoảng hỏi. “Kệ ông ấy, chúng ta đi thôi!”

Akade lắc đầu. Cô nhất quyết phải giết chết Vito, lấy lại sự minh mẫn cho em gái mình. Nhìn qua bên kia hố bấy, Vito Bailando cùng Hart và đám cận vệ còn sót lại cũng đang quan sát bên này đầy cảnh giác.

Vô tình hay cố ý, Hart đứng giữa đám người.

Nhận ra ý định của chị gái, Haibara bối rối. Cô không thể đứng yên nhìn chị mình chết mà không cứu, nhưng cô cũng không muốn chị ấy giết chết Vito. Chưa nói tới việc Hart vẫn ở bên cạnh ông ấy. Khi Haibara tính thò tay cưỡng ép dịch chuyển cùng với chị mình, một tiếng ầm lớn vọng lại từ trung tâm cứ điểm.

Con rôbot của Richard thành công đục thủng một lỗ lớn trên thành chiếc T1000, và nhét phần còn lại bốc khói mù mịt bởi đạn pháo của nó vào giữa những lớp thép, kết nối chính nó với cấu trúc của chiếc xe.

“Chuyện gì đang xảy ra?” Vito lầm bầm. Lần đầu tiên, lão không nắm được những gì đang xảy ra trong lòng bàn tay.

“Ông chủ! Riko chỉ sợ thực sự đang gặp nguy hiểm!” Giọng Hart không hề bình tĩnh vang lên.

“Khốn kiếp!” Vito gầm gừ. Hai chị em nhà Akade và thằng nhãi Richard đã hoàn toàn kẹt ông trùm vào giữa, tiến thoái lưỡng nan.

Rồi thì, một sự lạ xảy ra. Cửa xe chiếc T1000 mở tung ra, Richard cùng hai cô gái nhỏ tóc bạc chạy ra ngoài. Vừa kịp lúc khi chiếc T1000 vỡ vụn thành một khối lộn xộn. Rồi, một cánh tay máy dài ngoằng tòi ra từ đồng sắt vụn, đập thẳng xuống chỗ ba người.

“A!” Vito gào lớn. Cát bụi nhất thời mờ mịt che kín tầm nhìn.

81. Chương 82

“Không sao chứ?” Richard hỏi, hai cơ thể nhỏ bé được gã che chắn bên dưới run rẩy đứng lên. Cả Riko và cô bé Riko giả gật đầu tỏ vẻ mình không việc gì. Richard thở phào, ngoái đầu nhìn lại đằng sau. Cánh tay máy đã đập hụt ba người trong gang tấc, lại đã lần nữa giơ cao lên. Gã quan sát cái cánh tay, tính toán độ dài của nó, và nhận ra lí do nó đánh không trúng vừa rồi đơn giản là do không đủ dài.

Cánh tay máy vẫn đang tiếp tục phát triển, khi nó dừng giương cao thì đã dài thêm cỡ nửa mét.

Hai cô bé nhỏ đứng phía sau nhìn Richard, vẻ mặt ngỡ ngàng. Gã quay lại, sau đó chồm tới đẩy cả hai ngã giúi về phía trước, vừa kịp lúc tránh khỏi cú đập thứ hai nện xuống. Một lần nữa, lại suýt trúng trong gang tấc.

“Mau, chạy tới chỗ papa!” Richard thúc giục trong lúc đỡ Riko và Riko giả đứng lên.

Con rôbốt, mà giờ đây đã cùng chiếc T1000 hòa hợp làm một, bắt đầu rung lắc đứng lên, vô số tiếng lạo xạo kéo vang lên đầy nguy hiểm phía sau ba người đang chạy đi.

Lí do duy nhất mà nó hai lần liên tiếp đánh không trúng thuần túy là vấn đề tầm với, còn tốc độ con rôbốt đã sớm vượt qua khả năng phản ứng của Richard. Lúc này, vấn đề tầm với hẳn đã không còn, đối với một sinh vật máy đứng thẳng người cao đến gần 10m, và cặp giò “khổng khiêu” do những sợi thép bện thành dài đến hơn 5m.

“Tuyệt!” Đang bỏ chạy nhưng vẫn không quên quay đầu đánh giá con rôbốt mà chính mình đã tạo nên, Richard không kiềm được cảm thán.

Từ lúc đạt được siêu năng lực, hay dị năng, hay bất cứ tên gọi nào mà thứ sức mạnh những viên tinh thể X đã ban tặng, Richard lập tức nhận ra nó không ngừng phát triển. Từ chỗ ban đầu chỉ là những sợi điện từ mỏng manh mà không có khả năng gì ngoài việc xâm nhập vào chip máy tính và làm lơ lửng vài mẫu kim loại nhẹ, Richard đã đi đến chỗ phát triển nó thành ba khả năng.

Khả năng đầu tiên là xâm nhập vào các máy tính tạm thời không nhắc đến. Khả năng thứ hai là Richard có thể chế tạo ra những sinh vật máy và điều khiển chúng, đám bọ và rết là tiêu biểu cho khả năng này. Còn khả năng thứ ba, là tạo ra một sinh vật máy, nhưng không thể điều khiển.

Đã không thể điều khiển thì dường như chẳng có ích lợi gì? Không hẳn, Richard có thể lập trình trước một cấu trúc lệnh và đưa vào con quái máy. Việc tiếp cận và thay đổi lệnh đã đưa sau này có khả thi hay không thì Richard không rõ lắm, chỉ biết, con quái được tạo theo cách này không bị giới hạn bởi Richard, có thể trở nên mạnh mẽ kinh khủng.

Dĩ nhiên, ngay cả Richard cũng không rõ là kinh tới mức nào. Gã đã hi vọng là càng kinh càng tốt, đồng thời, lệnh mà Richard đã đưa vào con quái là: “Tiêu diệt Riko!”

Gã không thể chính tay làm gì cô bé, nhưng tạo ra một con quái sẵn sàng làm việc đó thì gã làm được. Và lúc này, Richard đã cảm thấy hơi hơi hối hận. Con rôbốt không ngờ hấp thụ cả chiếc T1000, và chỉ cần một bước chân để chặn đứng đường chạy của Richard. Hai cánh tay nó lúc này dài ngoằng, hai chân quấn vào nhau cắm chặt vào mặt đất. Cơ thể vẫn giữ được hình cầu đang tự xoay chậm rãi, khiến con rôbốt tựa như một con vù.

“Xoẹt!”

Con “vù” khổng lồ tăng tốc tự xoay, một trong hai cánh tay tựa như ngọn roi quất thẳng xuống Richard ba người bằng tốc độ mắt thường chẳng thể theo kịp. Và lần cuối Richard nhìn thì Hart vẫn còn đứng bên cạnh Vito không rời.

82. Chương 83

Richard gồng cứng người, ôm chặt hai cô bé trong lòng. Âm thanh máu thịt bị quật rách vang lên đầy ghê rợn, hòa với tiếng xương gãy.

Mùi máu lập tức bốc lên tanh nồng, thứ chất lỏng sền sệt ấm nóng dính đầy mặt Richard. Gã giụi mắt rồi mở mắt ra, trước mắt Richard là cơ thể vỡ nát của một trong những gã cận vệ áo đen. Tên này có vẻ đã lấy thân mình đỡ đòn cho ba người.

Riko và cô bé đóng giả cô được Richard che chắn nên không phải chứng kiến cảnh tượng thảm khốc. Đẩy hai cô bé tới trước, Richard giục:

“Đi tiếp, đừng dừng lại!” Mặc dù vẫn còn căng thẳng, giọng Richard đã bình tĩnh hơn trước. Con rôbot vẫn tiếp tục quay tại chỗ, nhanh hơn. Nhiều tên áo đen khác đã chen vào chặn giữa ba người và những cánh tay quay vù vù đầy nguy hiểm của con rôbot.

Bên kia, Vito đứng im, hai tròng mắt trắng sáng rực. Xoay sang Hart, lão ra lệnh:

“Anh qua bên kia với Riko, bảo vệ nó!”

Hart do dự, Akade vẫn đang nhìn chằm chằm lại đây như hổ rình mồi. Hart vừa rời đi là cô ta sẽ lập tức nhảy xổ vào ngay.

“Đừng lo cho tôi!” Vito nói thêm, nhìn Hart bằng đôi mắt sáng trắng tà dị. Lão không muốn cưỡng ép ra lệnh tay hộ vệ trung thành bằng dị năng của mình, nhưng nếu Hart chần chờ thêm chỉ nửa giây nữa thôi, Vito sẽ không do dự mà áp đặt mệnh lệnh của mình. Nhưng Hart chưa bao giờ cãi lệnh Vito, lần này cũng vậy. Huống hồ, tình huống bên phía Riko đã cực kì nguy hiểm. Trong mấy giây Hart chần chừ, lại đã có thêm vài thuộc hạ của ông bỏ mạng dưới tay con robot.

Lại nói, đám thuộc hạ của Hart từ khi nào trung thành liều chết quên mình bảo vệ Riko như thế?

Ông chủ có tính toán của ông ấy, Hart nghĩ, quãng hết mọi nghi vấn sau đầu, chạy hết tốc lực tới ứng cứu Riko.

Lần này, Vito thực sự chỉ còn lại một mình. Không còn giả trá gì nữa. Và đúng thế, trong mắt Akade, mấy tay áo đen đứng cạnh ông ta cũng bằng như là không có. Richard thực sự đã làm tốt nhiệm vụ của hắn, và đến lượt cô, Akade, cô sẽ bóp cổ kẻ đã giết chết Victor, giải phóng cho cô em gái khỏi đám mây lú lẫn trong tâm trí.

Akade phóng qua hồ bầy, rơi xuống bên cạnh Vito, và ngay cả lúc này, cô thấy là một nụ cười khê vừa lại nở trên môi lão. Dầu ngờ rằng lão già vẫn còn con bài nào chưa lật, Akade vẫn dứt khoát tấn công. Một tay cô chụp tới, nhanh tới nỗi nó hầu như biến mất.

Và Akade chụp hụt. Đòn đánh chớp nhoáng của Akade đi vào không khí.

“Em vẫn giúp ông ta?” Akade hỏi, vì người chen vào cứu Vito lại chính là Haibara. Câu hỏi chỉ thuần túy là lời than khê, tuy nhiên, khi Akade nhìn về phía chỗ Haibara và Vito hiện ra, một cơn giận dữ không cách nào kiềm chế nổi dậy trong cô.

Đứng cạnh Vito với đôi mắt trắng sáng rực, Haibara trông đờ đẫn như kẻ mất hồn. Và cả hai đang nhìn nhau, chính xác là Vito đang nhìn xoáy vào mắt của Haibara bằng đôi mắt quỷ dị của lão.

“VITO! ÔNG ĐANG LÀM GÌ EM ẤY?” Akade gầm lên.

“Làm gì? Con hỏi vô lễ quá, Akade ạ!” Vito cười nói. Trong giây phút nhận ra con gái yêu thực sự bị nguy hiểm tới tính mạng, dị năng khống chế của Vito đã vô tình nhảy lên một tầng. Giờ đây, phàm là những kẻ từng bị sức mạnh của lão ảnh hưởng, Vito có thể điều khiển bọn họ tuyệt đối chẳng khác gì con rối.

Con rối Haibara vì lí do nào đấy khó điều khiển hơn đám thuộc hạ áo đen một chút, nhưng cũng chỉ là một chút mà thôi. Và lão vui mừng biết được năng lực dịch chuyển tức thời của cô gái cũng đã tiến bộ hơn trước.

Vito bỗng nhiên giật mình. Biết đâu hành động của lão, chọc giận Akade chẳng khiến cô ta cũng trở nên mạnh mẽ hơn? Hạ giọng, Vito vội vã ra lệnh:

“Giết cô ta, Haibara!”

Và Haibara gật đầu, chẳng chút do dự.

83. Chương 84

Không hề đếm xỉa đến Haibara, Akade lần thứ ba xông tới chỗ Vito. Dù giận dữ, Akade vẫn nghĩ việc Vito lệnh cho Haibara giết mình có phần nực cười. Phải, liệu em cô có thể giết Akade bằng cách nào được chứ.

Nhanh nhạy trong đối chiến, Akade đã sớm đoán biết những khả năng của Haibara. Cô em gái cần thiết phải chạm được vào vật mà mình muốn dịch chuyển, ngoài ra thì cũng chỉ có thể tự dịch chuyển bản thân được mà thôi. Và còn độ trễ chỉ ít vài giây giữa hai lần dịch chuyển liên tiếp nữa. Chừng đó thời gian là khá nhiều đối với Akade. Cô hối tiếc vì đã không lập tức đánh tiếp sau cú ra đòn hụt ban nãy, bằng không Vito e là đã không còn có thể đứng đó mà nhiều lời được nữa.

Suy tính như thế, cộng với những gì Akade biết về Vito, cô đoán đến tám phần là lão già sẽ chạy trốn, và cái lệnh giết người vừa ban chỉ để đánh lạc hướng mình mà thôi.

Akade đã lầm.

Lần thứ ba, Akade gặp trở ngại trong nỗ lực tiếp cận Vito. Ông trằm nhìn cô bằng đôi mắt đáng giận của ông ta, và đầu Akade bỗng nhiên đau đớn khôn tả. Cơn đau dữ dội đến quá bất ngờ khiến hành động của Akade chậm lại, dù chỉ nửa giây sau là cô đã không chế được sự đau đớn. Haibara chẳng biết từ lúc nào đã đứng ngay cạnh Akade, và chạm vào cô bằng đầu ngón tay lạnh lẽo. Phải rồi, tuyết vẫn đang rơi, và em gái cô ăn mặc phong phanh như thế.

Akade biến mất.

Haibara ngẩng đầu nhìn lên. Một giây sau cô gái cũng biến mất như chị mình.

Vito mỉm cười.

Rồi mặt lão nhanh chóng cau lại.

Bên kia, Hart đã tới kịp để bảo vệ cho ba người Richard. Và dù đòn tấn công của con rô-bốt có dữ dội gấp trăm lần thế nữa, hay thậm chí là nó có cả bom nguyên tử, Riko cũng đã tuyệt đối an toàn. Bởi lẽ, năng lực của Hart là cầu dị không gian, tức là tạo ra một không gian khác hình cầu lấy Hart làm tâm. Bởi vì là không gian khác, nên chẳng có thứ gì của thế giới này có thể đe dọa tới Hart hay những ai ông ta cho phép bên trong dị không gian của mình. Một năng lực tương đối đáng sợ, xét đến việc ngay cả năng lực của Vito cũng không thể chạm tới Hart vào lúc này.

Đã có bốn chiếc xe tăng đang nã pháo vào con rô-bốt. Bản thân nó vẫn quay vù vù, đã nhanh tới mức không khí xung quanh nó có dấu hiệu chuyển động xoáy tròn như một cơn lốc. Hai cái tay máy quất vun vút phá hủy mọi thứ tiến vào phạm vi tấn công của nó. Ngoài ra, con rô-bốt không để Richard dám người rời khỏi tầm với của nó. Bọn họ chạy được ba bước thì nó lại tiến gần bốn bước. Thành ra những kẻ bị truy đuổi cũng đã thôi chạy mà ngoan ngoãn nép mình đằng sau Hart.

Không rõ năng lực của Hart còn có thể duy trì bao lâu nữa, Vito tự hỏi. Và lão biết là phải tiêu diệt thứ quái vật kim loại kia càng sớm càng tốt.

Với dị năng đã mạnh lên của Vito, ép buộc Sương phải cứu chữa cho Riko đã là chuyện cực kì đơn giản. Con quái kia vừa chết, Vito cũng sẽ rời khỏi đây. Nơi này đã không thể ở lại lâu.

Mang vô số suy nghĩ trong óc, Vito giật mình khi giọng một tay áo đen vang lên:

“Ông chủ, thằng nhóc này giải quyết thế nào ạ? Đem nhốt nó như kẻ hoạch?”

Kẻ vừa nói một tay cấp nách Tường vẫn đang bất tỉnh nhân sự.

Hắn không nói thì Vito suýt đã quên. Bất Tường mục đích ban đầu là để hăm dọa Sương. Giờ đây dường như giá trị của Tường đã giảm không ít, nhưng dù sao cần tắc bất ưu lo, thế nên Vito gật đầu. Rồi, ông trườn đi lướt qua hai người.

“Đứng im!”

Tường, vẫn được diu, bỗng ngẩng đầu lên, chìa súng vào hông Vito.

“Ông biết tôi có năng lực gì rồi đấy. Thế nên hãy ngoan ngoãn làm theo lời tôi bảo, hoặc tôi sẽ bắn ông!” Giọng Tường lạnh lùng.

Lại nói, ban nãy khi ngã xuống giả chết, Tường suýt thì bại lộ. Nhưng sự xuất hiện của con rô-bốt làm đám áo đen quên mất cảnh giác Tường, và thậm chí cho phép cậu có thời gian giấu lại khẩu súng Akade đã đưa vào trong người.

Và cho đến lúc Tường rút súng ra, cậu vẫn hơi không tin là mọi chuyện có thể trôi chảy như thế. Với dị năng của mình, không đời nào có ai có thể làm Tường bất ngờ, hoặc nói cách khác, mạng của Vito lúc này hoàn toàn nằm trong tay cậu. Xem nào, hoặc có kẻ nào ở đây có thể đỡ đạn cho ông ta? Đáng tiếc, câu trả lời là không.

“Anh bạn trẻ...” Vito mở lời. Lão quả thực không định có hành động gì đột ngột, trước một kẻ có thể nhìn thấy nó trước tận 5s đồng hồ.

“Im đi!” Tường từ từ đứng thẳng lên, tách khỏi gã áo đen. Cậu đã hơi lo vì đám cận vệ của Vito có thể sẽ không hiểu rõ tình hình mà làm bậy. Nhưng cậu đã lo thừa, bọn họ đều bị Vito khống chế ít nhiều, lúc này đều biết điều câm lặng.

Cẩn trọng, hơi có phần thừa thãi, Tường áp sát Vito, và đặt họng súng nơi thái dương ông ta.

“Sương ở đâu? Ông đã làm gì cô ấy?” Tường hỏi.

84. Chương 85

“Tôi không làm gì bạn gái của cậu cả!” Vito nói.

“Tốt, cho người của ông mang cô ấy ra đây!”

Vito chần chừ. Lão đột nhiên nhận ra tình huống lúc này không ngờ hoàn toàn bị Tường khống chế. Nhưng đời nào một tay trùm như Vito để mọi việc diễn biến dễ dàng cho Tường như thế được.

“Cậu không thấy tình hình cấp bách lúc này sao? Bạn gái cậu đang ngủ trong phòng của cô ấy trong tòa nhà kia. Tôi sẽ cho người đi gọi, nhưng sẽ mất thời gian. Khi ấy chỉ sợ cái thứ kia đã giết hết người của tôi rồi!”

“Việc đó liên quan gì đến tôi?” Tường sắc giọng. “Tôi muốn gặp Sương, hoặc là ông lập tức làm thế, hoặc tôi sẽ nổ súng!”

“Nếu cậu bắn, đám cận vệ của tôi sẽ giết cậu ngay sau đó!” Vito trầm giọng.

“Ông không hiểu tình thế lúc này nhì?”

“Chính cậu mới không hiểu!”

Tường định nói thêm thì bỗng ngưng lại. Cậu nhận ra lão già đang câu giờ, hoặc đang đánh giá độ liều của Tường, mà cũng có thể là cả hai. Trong mọi trường hợp, nói nhiều thêm nữa không phải một ý kiến hay.

Tường tự hỏi liệu bản thân có thực sự dám nổ súng trong trường hợp cậu đưa ra một lời đe dọa dứt khoát hơn. Và câu trả lời dường như là không dám.

Đồ cáo già! Tường rửa khê trong đầu, và tiếp tục cân nhắc về tầm quan trọng của Sương đối với bản thân mình. Về cơ bản, cả hai gần như là người lạ, và đã chia sẻ với nhau một bí mật động trời, dù ngắn ngủi.

“Cô ấy tới gặp ông để làm gì?” Tường hỏi.

Nghĩ rằng Tường đã dụ đi, Vito trả lời không do dự:

“Để cứu cậu. Tôi nghĩ thế. Cô gái mang chiếc chìa khóa cánh cổng đen tới muốn đổi lấy sự tự do cho cậu, Tường. Cậu thấy đấy, nếu cậu chết ở đây thì những gì cô ấy đã làm đều vô nghĩa!”

“Nhưng lúc đó tôi đã được Akade cứu...” Tường nói, tạm ngưng để quan sát biểu lộ của Vito. Cậu không thấy vẻ mặt do dự sau lưng Vito, nhưng sự im lặng của lão được Tường mặc định là không phản đối. Cậu bèn hỏi tiếp: “Tại sao cô ấy vẫn đưa chìa khóa cho ông?” Trong lúc nêu câu hỏi Tường nghĩ tới Haibara, cái cách mà cô gái tuân lời Vito như một cái máy.

Hẳn là Vito cũng biết Tường đang nghĩ tới điều gì, lão vội vã giải thích:

“Không như cậu nghĩ đâu. Việc cô ấy đưa chìa khóa cho tôi là hoàn toàn tự nguyện, khi nào cả hai gặp cậu sẽ hiểu là tôi không nói dối!”

Trong lúc Tường và Vito trao đổi, bên phía Richard, một chiếc T50 vừa lao thẳng vào con rô-bốt ý đồ quật ngã nó, dựa trên thực tế là mỗi chiếc tăng hạng nặng này trọng lượng lên tới xấp xỉ 50 tấn. Một khối thép nguội thực sự. Và bị xẻ thành vô số mảnh cứ như thể nó vốn được làm từ giấy. Con rô-bốt quay tròn nhanh tới nỗi hình dáng nó trở nên mờ mịt. Hai cánh tay roi càng không thể thấy được nữa. Tiếng gió rít khi bị xé toạc hợp lại thành bản hòa âm ghê người.

“Nào, nếu cậu để tôi đi...” Vito mở đầu lời dụ dỗ của lão, và bị Tường cắt ngang tấp lự.

“Chuyện ấy sẽ không xảy ra đâu!”

Nói đoạn, Tường bất ngờ chìa súng vào gã áo đen đứng gần nhất.

“Đoàng!”

Đầu gã áo đen xuất hiện một lỗ máu, gã chết trước cả khi cơ thể ngã xuống đất.

“Tôi còn 15 viên. Đủ cho tất cả ở đây, kể cả ông, Vito! Ông cũng nên biết là tôi dám giết người. Và tôi nhắc lại lần cuối là tôi muốn gặp Sương, ngay bây giờ!” Giọng Tường dữ tợn.

Vito thần người ra trong chốc lát, cuối cùng, lão nói:

“Được, sẽ theo ý cậu vậy!”

Khoảnh khắc nổ súng, Tường đã cân nhắc xong việc cậu có dám giết, và sẽ giết Vito hay không. Và câu trả lời, Tường ngạc nhiên nhận ra, là có.

Tường chắc chắn sẽ giết Vito. Chỉ kẻ điên mới để một kẻ có thể điều khiển người khác như con rối, kẻ đã phá hủy cả Đà Nẵng, một kẻ nguy hiểm và cáo già như Vito sống sót sau tất cả những gì đã xảy ra. Súng lục của Tường thực ra chỉ còn 14 viên, ít hơn một so với tổng số kẻ địch đang vây quanh cậu. Bằng việc uy hiếp ép buộc Vito phải cho người đi gọi Sương, con số 15 ít nhất sẽ giảm 1 còn 14, vừa đủ số!

Chính xác là thế, tia hi vọng nhỏ là Tường có thể giết hoặc đánh gục toàn bộ đám cận vệ của Vito trước khi bản thân bị bóp chết, dù nhỏ nhoi, cũng góp phần vào quyết định này của Tường!

Vito không biết có nhận ra hay không. Lão cho hai tay cận vệ đi gọi Sương thay vì chỉ một người, và không quên nhắc nhở hai gã thuộc hạ thế này:

”Giết cô ta, nếu có gì không hay xảy ra với tôi!”

“Vâng! Ông chủ!”

Quay lại với Tường, Vito nói:

“Cậu làm tôi nhớ đến mình ngày xưa. Cái ngày mà tôi lần đầu tiên giết người!”

“Vừa rồi không phải lần đầu tôi giết người!”

“Cũng thế cả. Tôi thấy là cậu đã có quyết định. Nhưng tôi vẫn hi vọng cậu sẽ suy nghĩ kĩ hơn, khi đặt cuộc thêm mạng cô bạn Sương vào nữa!” Giọng Vito bình thản. Một lần nữa, lão cho thấy một con cáo thành tinh thực sự là như thế nào. Chỉ vài câu, và cái ý định liều mạng của Tường lại đã lung lay.

Phải chết để giết một kẻ như Vito có thể là rất đáng. Nhưng kéo theo người con gái đã vì cậu mà bất chấp hiểm nguy thì, Tường xem ra chưa thể, và không đời nào làm được.

85. Chương 86

Người của Vito đi và về mất 15 phút. Trong khoảng thời gian này, Tường không nổ súng thêm lần nào nữa.

Những gã áo đen cho Tường ấn tượng như những con kiến thợ cần cù, và vô cảm. Bọn họ kéo cái xác gã đồng đội bị Tường bắn chết đến miệng cái hố bẫy, rồi ném xuống.

Lúc này, ý chí tăng cao, Tường bắn mà không do dự. Nhưng khi tinh thần đã trùng xuống lại, nhìn cái xác, cảm giác tội lỗi không thể tránh được lại dâng lên.

Vito Bailando thì bình thản đến mức đáng ngờ, dù vẫn bị họng súng đen ngòm dán chặt vào eo. Tường đã hạ súng xuống khỏi vị trí nhắm vào thái dương Vito, bởi ông trùm cao hơn cậu, và tay Tường thì mỗi nhứ sau 5 phút cứ phải giờ lên.

Có phần bẽ tắc, Tường vắt óc suy nghĩ xem mình sẽ làm gì tiếp theo. Ánh mắt vô ý hữu ý hướng về phía cuộc chiến của người của Vito và con rôbot của Richard. Lí do duy nhất bọn họ chưa bị con rôbot diệt sạch hoàn toàn bởi vì mục tiêu của nó ngay từ đầu vốn là nhóm người Richard. Dị năng của Hart hứng chịu phần lớn các đòn tấn công. Mỗi cú quật roi của con rôbot chạm lên vòng phòng hộ của Hart tựa như đánh lên mặt đá, trượt đi trong tĩnh lặng, không có lấy một tiếng động. Hoặc cũng có thể là tiếng đại bác xe tăng đã át đi những tiếng va chạm nếu có.

Khi chờ đợi, thời gian trôi chậm lại. Nhưng 15 phút cuối cùng cũng không phải là vô hạn, hai gã áo đen quay trở lại cùng Sương, đi ở phía trước. Bộ dáng cô gái có đôi chút sợ sệt, không ngừng nhìn ngó xung quanh. Việc này khiến Tường bỗng nhiên thoải mái hơn, chí ít, cô ấy không cho cậu cảm giác như đang bị Vito điều khiển.

“Tường!” Giọng Sương xen lẫn kinh ngạc, vui mừng, và cảm giác gì đó rất phức tạp mà Tường không nhận thấy.

“Đã lâu không gặp!” Tường nói, giọng bồi hồi hơn dự kiến. Phải nói là, Sương vẫn là Sương như cậu còn nhớ, nhưng rồi lại xinh hơn rất nhiều. Ngay cả đêm tối cũng chỉ khiến vẻ đẹp ấy huyền ảo hơn. Bóng đỏ nơi gò má cô, chỗ tối quuyền rũ trên đôi chân, và những đường cong ẩn hiện...

Tường không thấy thực sự rõ ràng mặt Sương, nhưng có gì đó như ánh đom đóm trong đôi mắt đen láy của cô gái...

Tường rõ ràng đã thả lỏng phòng bị, hoàn toàn, dù chỉ vài giây. Nhưng ngay cả năng lực của cậu chẳng phải cũng chỉ có 5s thôi sao. Nếu Vito đã chờ đợi một cơ hội như thế thì lão rõ ràng đã có thể dễ dàng thoát khỏi khống chế của Tường.

Cũng may, Vito không thừa dịp mà có hành động gì. Mồ hôi lạnh chảy dọc sau gáy, Tường xiết chặt tay súng.

“Vito, nếu ông để tôi và Sương rời khỏi đây, cùng với ông làm tin. Tôi hứa sẽ để ông đi ngay khi biết chắc chúng tôi đã an toàn.” Khả năng Vito đồng ý một đề nghị kiểu như vậy quả thực, rất khó xảy ra. Nhưng dù sao Tường cũng phải hỏi thử, cậu đâu có nhiều lựa chọn để mà kén cá chọn canh đâu.

“Cậu có thể thấy được điều sắp xảy ra mà, phải không?” Vito trả lời, một câu dường như chả ăn nhập gì. Rồi thì, Tường đúng là thấy cái việc mà ông ta định làm.

Ông ta đơn giản chỉ là nhìn thẳng vào mắt Sương.

Tường bóp cò súng, phát đạn tại cự li gần xuyên thủng bụng Vito, từ bên này sang bên kia. Máu và cái gì đó như mẩu ruột vỡ văng tung theo đầu đạn chui ra. Nhưng Vito không chết ngay, và đám áo đen cũng ngay lập tức phản ứng với phát bắn của Tường. Một màn trao đổi tay chân chớp nhoáng, Tường bị áp chặt trên đất, đầu bị một cái đầu gối cứng ngắc đè cứng.

Giọng Vito vang lên khàn khàn, ngắt quãng, máu hắt đang đầy miệng lão.

“Có vẻ ...cậu cuối cùng ...không đủ nhanh ...nhỉ?”

Dị năng của Tường cho phép cậu biết trước điều sẽ xảy ra, nhưng không có nghĩa Tường chắc chắn sẽ không chế được nó. Và tại thời điểm mà Tường động, đối thủ của Tường cũng có những thay đổi nhỏ tương ứng. Những cái đó Tường đều đã biết, và cay đắng cộng với căm phẫn, bắt lực nhìn Vito sử dụng dị năng của lão lên Sương.

“Tôi ra lệnh cho cô, phải cứu con gái tôi!”

Đó là những lời cuối cùng Vito nói, trước khi đôi mắt sáng rực kì dị của lão đen lại, và vĩnh viễn khép chặt.

Đồng thời, một họng súng lạnh lẽo kề chặt thái dương Tường, tiếng lên đạn vang lách cách khô khốc.

86. Chương 87

“BỎ CẬU ẤY RA! Các người không được làm hại cậu ấy!” Sương gào lớn. Biểu hiện của cô ấy dường như vẫn bình thường. Cô gái giãy dụa dữ dội khi bị một gã áo đen kiềm giữ lại.

Tường nhắm chặt mắt, chờ đợi giây phút cuối cùng. Cậu thôi sử dụng dị năng nhìn trước tương lai của mình, bởi có thể sẽ phải cảm nhận cái chết đến hai lần. Nhưng rồi, lưỡi hái tử thần mãi không thấy hạ xuống.

Một phút, rồi hai phút trôi qua. Họng súng nơi thái dương vẫn lạnh lẽo, những sợi thần kinh căng hết cỡ của Tường rồi cũng phải rời lỏng ra.

Tường mở mắt, cả thính giác và thị giác hình như cùng lúc hoạt động trở lại. Tiếng Sương gào khóc đã nhỏ đi.

Đám áo đen, nói thế nào nhỉ, có vẻ ngơ ngác ngác như kẻ vừa tỉnh dậy khỏi giấc mộng dài. Cả tên áo đen đang dí súng vào đầu Tường, lúc này nhìn cậu như kiểu không hiểu có nên bắn cậu hay không. Cũng chính gã hai phút trước đã lên đạn mà không hề do dự.

Bọn họ trao đổi với nhau, tiếng anh, và Tường dĩ nhiên là không hiểu phần lớn những mẩu đối thoại. Chỉ biết là, mấy gã áo đen cuối cùng cũng đồng ý với nhau cái gì đấy, rồi cả Tường và Sương đều được thả ra.

Dõi theo mấy kẻ vừa cùng mình đánh nhau chết sống lẫn vào trong bóng tối xung quanh, Tường cảm giác khó có thể tin nổi.

“Bọn họ đi rồi ...” Giọng Sương khe khẽ.

“Ừ... Cậu... Bạn không sao chứ?” Tường hỏi, hơi bối rối, phủi bụi đất trên quần áo. Sau tất cả những gì đã xảy ra, mối quan hệ giữa Tường và Sương quả thật là lạ.

“Mình không sao...” Sương nói, tiến tới. Cô dường như định chạm vào Tường lại thôi. Ánh mắt cô gái quan sát Tường cẩn thận từ trên xuống dưới. Như cảm thấy cậu không có chỗ xây xát nào, cô thở phào.

“Ông ta, cái lão Vito đấy, lúc ông ta nhìn bạn...” Tường bắt đầu, hơi ngập ngừng. Cậu không biết chính xác Vito đã làm gì, nhưng ông ta làm nó với cái giá là chính mạng của mình. Cậu không muốn Sương lo sợ, nhưng cũng muốn biết cô đang cảm thấy như thế nào.

“Ông ta muốn khống chế mình.” Sương ngắt lời, giọng cô điềm đạm. “Mình cũng không biết phải giải thích như thế nào, nhưng nếu cậu sợ là ông ta đã áp đặt cái mệnh lệnh kia...” Sương vừa nói vừa nhìn xác của Vito vẫn còn nằm đấy không xa. “Thì ông ta đã không thành công. Mình vẫn là mình, như từ trước đến nay.”

“Ồ. Vậy thì tốt quá.” Tường kết thúc. Rồi thì cả hai lại bốn mắt nhìn nhau.

Một bóng người bỗng hiện ra bên cạnh Tường và Sương, đột ngột đến nỗi khiến cả hai giật bắn người.

Là Haibara.

“Đừng sợ. Cô ấy là bạn.” Tường trấn an Sương. Quay sang Haibara, cậu hỏi: “Cô là bạn, có đúng không?” - bằng tiếng anh. Chà, dù dốt ngoại ngữ thì nói mấy câu đơn giản kiểu này cũng chẳng khó khăn gì.

Haibara mỉm cười:

“Ừ. Tôi nghĩ thế.” Cô gái ngược nhìn lên. Bên trên đầu ba người cỡ vài ngàn mét, Akade đang rơi thẳng xuống như một viên thiên thạch, điểm rơi ngay nơi Haibara đang đứng.

Khi Vito ra lệnh giết chết Akade, Haibara - khi bị lão Vito hoàn toàn khống chế, đã nảy ra một ý tưởng. Dịch chuyển cô chị lên cao, càng cao càng tốt, sau đó để Akade rơi xuống và trọng lực sẽ hoàn thành phần việc còn lại.

Kế hoạch sau đó gồm hai điểm chủ chốt.

Thứ nhất, Vito làm choáng Akade trong giây lát để Haibara có thể tiếp cận.

Thứ hai, bằng năng lực dịch chuyển không giới hạn phương hướng, khoảng cách tối đa 500m, độ trễ giữa hai lần liên tiếp là 1s, trong vòng 10 phút đồng hồ, Haibara hần thừa sức mang Akade lên độ cao hàng chục ngàn mét cùng với mình.

Haibara tự mình có thể trở lại mặt đất an toàn, nhưng Akade thì không. Và đó cũng chính là vấn đề cô gái phải đối mặt lúc này, khi đã tỉnh ra. Ngoài ra, lý thuyết và thực tế không giống nhau. Ngay sau lần dịch chuyển đầu tiên, Akade đã biết cô em có ý định gì. Việc Haibara có thể chạm vào Akade thêm vài lần nữa là cả một nỗ lực thực sự, bất chấp việc Akade lơ lửng giữa không trung, hoàn toàn chẳng có điểm tựa để vận dụng tốc độ của mình. Kết quả là, Haibar dịch chuyển hàng chục lần thì cũng chỉ biến Akade lên cao được 11 lần, chưa kể quãng thời gian trong lúc cả hai rơi xuống giữa các lần dịch chuyển. Một may mắn? Bởi vì Akade lúc này chỉ cách mặt đất cỡ 5000m!

Đêm tối, cái chấm nhỏ xíu đen kịt là Akade càng không ai có thể nhìn thấy, chưa thể, cho đến khi bóng hình cô gái đã to lên cỡ nắm tay.

Haibara có thể dịch chuyển chị gái, nhưng không thể triệt tiêu động năng đang tác động lên người Akade. Và thậm chí lúc này Tường cũng không thấy Haibara đâu, dù vài phút trước cô ta bảo cậu rằng sẽ trở lại ngay.

Dù là Akade cũng không thể nào sống nổi nếu hôn đất sau cú rơi hàng ngàn mét, phải không? Tường gần như đã thấy được khuôn mặt kẻ đang cầm đầu rơi thẳng xuống!

87. Chương 88

Haibara quay trở lại vừa kịp lúc, khi Akade chỉ còn cách mặt đất không đầy mười mét. Cô biến đến bên cạnh người chị gái, ôm chầm Akade giữa không trung, và một lần nữa, cả hai lại cùng nhau biến mất.

Tường có thể thấy loáng thoáng Haibara dường như mang theo thứ gì đó màu trắng, nhưng mọi việc diễn ra quá nhanh nên cậu cũng không chắc chắn lắm.

Nhìn lên bầu trời đêm tối thui trống vắng, Tường thở dài, chờ đợi. Sương, vẫn đứng yên lặng bên cạnh Tường, bỗng đứng kéo khê vai áo cậu...

Trên cao, Haibara cùng Akade lại dịch chuyển thẳng lên thêm vài lần nữa, trước khi Haibara bật tung cái dù mà cô vừa thó được. Cánh dù trắng, ngay lập tức giảm tốc độ rơi của cả hai lại. Khi những ngọn gió bắt đầu nâng cánh dù lên, Haibara dịch chuyển một lần cuối, cùng với Akade. Cả hai hiện ra ngay phía trước Tường.

-0-

“Vậy là, cậu đã giết chết ông ta?” Akade hỏi. Không có niềm vui hay nỗi buồn hiện diện trong giọng nói của cô. Đến bên cạnh xác của Vito và vuốt mắt cho ông ta, Akade lặng người một lúc, trước khi xoay sang Tường nói khẽ: “Cảm ơn!”

“Hai người định làm gì tiếp theo? Rời khỏi đây?” Tường hỏi, ánh mắt nhìn về phía xa, nơi con rô-bốt của Richard giờ đây bao phủ bên trong một cột lốc xoáy mù mịt. Bóng dáng của đám người Hart hoàn toàn bị cát bụi che lấp ở bên trong.

“Đúng thế! Chúng tôi sẽ rời khỏi đây! Tôi rất tiếc vì tất cả, nhưng chúng tôi không dự định chịu trách nhiệm cho những việc Vito đã làm.” Akade nói thế, giọng cô được cái máy phiên dịch trên cổ chuyển thể thành thứ âm thanh khàn khàn hơi khó nghe.

“Cô sẽ bỏ mặc cái thứ kia sao? Nó không có vẻ gì là sắp bị đánh bại cả.”

“Xin lỗi. Tôi không nghĩ mình có thể làm gì nó. Vả lại, với tình hình hiện tại của nơi này, quân đội của nước cậu hẳn sẽ sớm đến đây thôi. Lúc đó họ sẽ giải quyết con rô-bốt. Mà cũng có thể Richard sẽ làm cái gì đấy. Dù sao chính anh ta đã tạo ra nó cơ mà.”

“Quân đội sao?” Tường nhủ thầm. “Tôi cũng tưởng Richard đã tạo ra con rô-bốt kia thì hẳn cũng tự tắt nó đi được. Nhưng xem không giống như vậy chút nào cả... Akade, chỉ cô có thể sang bên kia hỏi thử Richard xem chuyện gì đang xảy ra thôi. Người của Vito đều đã thoát khỏi khống chế khi ông ta chết, họ chắc sẽ không làm khó cô nữa đâu.”

“Nếu cậu đã nói thế...” Akade nói, rồi quay sang Haibara...

Haibara khẽ gật đầu, nắm lấy tay Akade.

Chà, cái trò dịch chuyển của Haibara quả thực Tường đã nhìn mãi thành quen.

Quay sang Sương, Tường hỏi:

“Sao bạn nhất quyết muốn mình thuyết phục họ giúp đỡ gã Richard kia?”

“Chuyện dài lắm. Nhưng mình chắc chắn không làm thế vì bị dị năng của Vito ảnh hưởng. Tin mình được chứ, Tường?”

Tường không nói gì thêm. Cậu còn nhớ khá rõ những lời cuối cùng của Vito.

“Con gái ông ta tên là gì?”

“Riko.”

88. Chương 89

Tường có nhiều điều muốn hỏi Sương. Mà có lẽ là quá nhiều, nên cậu cũng không biết nên bắt đầu hỏi từ đâu. Chưa tính tới việc phần lớn câu hỏi đều sẽ tương đối tẻ nhạt. Kiểu như, ‘sao bạn lại đến tận đây vì tôi?’, hay ‘trông bạn khác trước kia nhiều... Bỗng dưng ...đẹp ra?’ Thành ra, trong lúc nhất thời, hai người lặng im không nói với nhau điều gì.

Không nói thì vẫn có thể nhìn mà. Và bởi vì ánh mắt của Sương đặt ở nơi xa, bên phía con rô-bốt đang tác quái, Tường có thể thoải mái ngắm nhìn cô mà không lo bị phát hiện.

Cô ấy thật xinh đẹp, Tường nghĩ, và suýt thì bị lôi cuốn vào đó. Cũng may là định lực của một kẻ như Tường tương đối lớn, cậu nhanh chóng bình tĩnh lại mà nhận ra sự kì lạ trong biểu hiện của Sương. Cô ấy đã nói là không bị Vito khống chế, nói cách khác, nơi đây Sương không quen biết ai quá hai ngày. Chẳng có lí do gì để cô quan tâm quá mức đến nỗi nhìn không chớp mắt như thế kia cả.

‘Cần phải giữ Sương tránh xa Riko kia!’ Tường âm thầm quyết định. Và nếu thế thì cách tốt nhất sẽ là...

Tường bất chợt nắm lấy tay Sương rồi nói:

“Chúng ta rời khỏi đây thôi!”

Sương hoàn toàn bất ngờ, mày hơi nhíu lại vì Tường nắm tay cô khá chặt. Có thể thấy việc thuyết phục Sương sẽ chẳng dễ dàng gì, nhưng thật may mắn, hay là bất hạnh? Haibara và Akade đã quay trở lại kịp thời! Cùng với cả Riko, Richard và Hart! Và cả cô bé giả Riko nữa. Cô bé đã tháo bỏ mái tóc giả, lộ ra lớp tóc đen ngắn và bù xù, bám cứng Richard không rời.

Trong nhóm người vừa đột ngột hiện ra từ không khí, cắt ngang màn nắm tay “thổ lộ tình cảm” của Tường, chỉ có Hart là Tường mất một lúc mới nhận ra, còn lại đều là người quen cả. Nhưng chẳng có chút xíu gì giống như là thở ra nhẹ nhõm khi biết họ đã thoát khỏi vòng công kích của con quái vật máy bên kia. Lại nói, cái lốc xoáy bụi bặm mà con rô-bốt là tâm đường như đang thu hẹp khoảng cách lại với bên này.

Hart, người đàn ông cao lớn mặc lê đen, kẻ tay chân đắc lực nhất của Vito, thở hổn hển có vẻ kiệt sức. Ông ta nhanh chóng nhìn thấy xác ông chủ nằm đó, và đi tới cúi người bên xác Vito.

Thật tốt vì ông ta không hỏi xem ai đã giết Vito, Tường vừa nghĩ vừa hỏi Akade:

“Tôi không nghĩ cô sẽ đem tất cả bọn họ lại đây?”

“Hart đã sắp tới giới hạn, ông ta không thể duy trì phòng ngự thêm được lâu nữa.” Akade nói. “Con rô-bốt Richard đã tạo ra là một vấn đề thực sự, tôi cũng không rõ chỉ dựa vào chúng ta có thể phá hủy nó được hay không.” Akade nói thêm.

“Vậy sao...” Tường lẩm bẩm, nhìn thoáng qua Richard. Gã bốn mắt trông không khác lắm lần cuối Tường gặp, đang ngồi thừ trên đất, ánh mắt có vẻ hứng thú đánh giá Tường. Cũng không biết Akade đã nói những gì với hắn ta nữa. Rồi thì, Tường nghĩ là cậu đã biết ai là Riko. Cô bé tóc đen tất nhiên không phải, trông cô bé giống một người Việt Nam như bất kì một người Việt Nam nào.

Còn Riko, Riko trông kì lạ hơn cả lai lịch của cô bé. Tường còn chưa thấy ai có mái tóc bạc tự nhiên ở tuổi nhỏ như vậy, và đôi mắt trong đêm lấp lánh màu ngọc phi thúy thì càng, nói thế nào nhỉ, cực kì phi tự nhiên. Lại còn nữa, trong mấy giây ngắn ngủi Tường quan sát Riko, cậu có thể thề là thấy thứ gì đó động đậy sau vai cô bé. Bộ váy áo bằng kim loại, hay váy giáp? thật ra lại khá hợp với Riko, vì rằng một cô bé kì lạ như thế có lẽ không nên ăn mặc như bình thường.

Một cách vô thức, Tường bước lên đứng chắn giữa Sương và Riko. Sương đứng sau lưng không thấy có động tĩnh gì khiến Tường yên tâm phần nào.

“Ngay cả cô cũng không thể làm gì được nó?” Tường hỏi Akade. Xét trên cái việc cơ thể mảnh mai kia có thể một tay nâng cả chiếc xe tăng ấy chứ.

Akade lắc đầu.

“Nó sắp tới đây rồi!” Haibara thông báo, rồi ra hiệu cho Akade. Đến lượt Akade lại ra hiệu cho Tường và Sương đến gần lại. Và tất cả những người đang có mặt nắm tay thành một vòng tròn.

Haibara hít sâu một hơi, sau một tiếng bụp nhỏ, cả nhóm người biến mất khỏi chỗ đứng.

89. Chương 90

Tường nhớ là từ nhỏ tới lớn hình như bản thân chưa bao giờ bị té thê thảm như lần này. Mặt cắm thẳng vào đất sau cú rơi đột ngột từ độ cao 1m, may là không có hòn đá nào cản đường, bằng không vết thương lớn nhất mà cậu từng nhận phải sau tất cả những chuyện “khủng khiếp” đã xảy ra lại bởi vì cú dịch chuyển của Haibara gặp trục trặc.

Nhổ ra số đất cát trong miệng, Tường định thần quan sát hoàn cảnh mới mẻ xung quanh. Mà thật ra thì, Haibara vốn không có khả năng dịch chuyển quá xa, khu cứ điểm của Vito vẫn ở trong tầm mắt, thậm chí cả kẻ truy đuổi là con rôbot của Richard hình như cũng chẳng xa ra thêm được là mấy.

Haibara, bản thân cũng ngã không nhẹ, đang sửa lại váy áo. Cô nói nhỏ với Akade sớm đã đứng thẳng ở bên cạnh:

“Xin lỗi. Dem theo cùng lúc bảy người có vẻ quá tải rồi.” Giọng cô buồn bực. Rồi, như nghĩ ra điều gì, Haibara lại nói thêm: “Anh nói là đã lập trình cho con rôbot để nó giết chết Riko phải không Richard?”

“Đúng thế.” Giọng Richard lạnh tanh. Gã đang bận dìu hai cô nhóc của mình đứng lên.

“Vậy chỉ cần tôi hoặc Akade mang Riko bỏ chạy, nó sẽ đuổi theo, có phải thế không? Đâu cần phải mang hết mọi người ở đây đi làm gì?”

“Hừm. Thì đúng là như thế, nhưng tôi sẽ đi cùng Riko. Cho nên vậy đấy!” Richard nhún vai.

“Anh sợ bọn tôi sẽ mang Riko đi luôn không trả lại cho anh hay sao?”

“Đúng thế!”

Có vẻ nghe thấy tên mình được nhắc tới, Riko nắm lấy cánh tay đang xoa đầu mình của Richard. Cô bé hỏi:

“Có chuyện gì vậy ạ?”

“Không có gì cả đâu, mấy chị kia định bắt em rời khỏi anh. Mà như thế thì anh không thể đưa em tới gặp lại cha được, nên anh đang nói phải quấy với họ ấy mà.”

“Ồ!” Haibara ngẩn ra.

“Không, các chị không được làm thế!” Riko hét lên, nhưng giọng cô bé nhỏ xú, và hơi toát ra khỏi miệng khi cô bé hét, trắng toát.

Hart, kẻ vẫn giữ im lặng cho tới lúc này. Miệng ông ta giật giật rất khẽ, và đã chuyển đến đứng cạnh Richard, ngay phía sau Riko. Ánh mắt của Hart lườm Richard cực kì dữ dội. Nhưng chẳng hiểu sao rốt cuộc ông ta vẫn chẳng nói gì.

Thật đáng tiếc là tất cả những kẻ đang nói chuyện đều không ai có đeo máy phiên dịch. Tường đứng ngó bọn họ đầu khẩu, hơi hơi khó chịu. Cậu nhìn Akade, hi vọng cô gái sẽ giải thích vài lời. Tình cờ, Akade cũng đang nhìn Tường. Cô gái bỗng xoay mặt đi, nói to bằng tiếng anh với đám Haibara:

“Nếu để họ lại, có lẽ Haibara có thể mang theo những người khác dịch chuyển.”

“Sao phải như vậy? Em thích cậu nhóc kia hơn tên Richard xảo quyệt này, cả cô bé kia cũng xinh như thế...” Haibara phản đối, rồi cô cũng nói to: “Richard, nếu anh không chịu tách khỏi Riko một lúc thì chúng tôi sẽ để mặc anh với đứa con bự kia của anh!”

“Hừ, cũng được thôi! Hart thừa sức chịu đựng tới sáng nếu cần thiết. Khi ấy quân đội của đất nước này hẳn đã phải tới đây. Bọn họ sẽ giúp bọn này tiêu diệt con rôbot vậy!”

“Sao, lúc đấy thì ngay cả mấy người cũng sẽ bị trói gô cả lũ!”

Richard nhún vai, vẻ bất cần. Xem ra gã dự định làm thế thật.

“Thôi nào, Haibara!” Akade vỗ nhẹ vai em gái.

“Em thật không muốn giúp bọn họ.” Giọng Akade tuy vẫn tức tối nhưng đã dịu đi. Xem ra, nhóm những kẻ khủng bố từ ngoại quốc đã có quyết định. Nếu không có gì xảy ra thì có thể Tường từ đây về sau sẽ không gặp lại ai trong số bọn họ nữa.

Tiếc là, cái gì đấy lại xảy ra.

Khi Tường thò tay ra sau tính nắm lấy tay Sương, một hành động không vì lí do gì, hoặc có thể là vì cậu cảm thấy cô độc giữa những người lạ nói thứ ngôn ngữ xa lạ chẳng? Dù sao đi nữa, Tường chẳng nắm được tay ai cả.

“CÔ ẤY ĐÂU RỒI?” Tường gầm lên, khiến cả đám người đang nói chuyện giật mình.

Chỉ có Akade là hiểu câu hỏi. Cô gái cau mày tìm kiếm xung quanh.

“Cô ấy đâu rồi? Cô ấy đâu rồi?” Giọng Tường đã trở nên hoảng hốt. Và mọi người cũng đã hiểu Tường đang tìm cái gì.

“Yên nào!” Akade đưa một tay ra hiệu. Cô nghiêng đầu, có vẻ đang lắng nghe tiếng gì đó. Mọi người lập tức trở nên yên lặng.

Bóng dáng Akade mờ đi...

90. Chương 91

Phía sau mọi người là tàn tích của một ngôi nhà, với những bức tường đổ nát không ra hình thù gì, thành những đồng cao che khuất tầm nhìn. Tiếng sột soạt vọng lại từ đó, rồi thì, Akade quay trở lại, chậm rãi hơn. Trên tay Akade bỗng một người mà Tường lập tức nhận ra là Sương.

Tường chạy tới vừa khi Akade trượt xuống khỏi một ụ gạch đá. Cậu có thể nghe thấy tiếng thở khó nhọc của Sương, như khi vừa bị cái gì làm cho cực kì đau đớn. Một tay cô ôm bụng, dù vậy, Tường vẫn thấy rõ chỗ vải rách dính đầy máu hãy còn chưa kịp khô hẳn tòi ra sau kẽ tay cô.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Tường hỏi, giọng run run.

Sương lắc đầu nguây nguẩy, rõ ràng không muốn Akade trả lời câu hỏi. Akade nhìn Sương, rồi nhìn vào đôi mắt đang nhìn mình chăm chăm hơi dữ tợn của Tường. Cô nói:

“Cô ấy không thật may mắn như chúng ta. Trục trặc khi dịch chuyển của Haibara khiến, ừm, Sương rơi trúng một thanh sắt.” Akade thận trọng tìm từ để mô tả lại tình trạng của Sương khi cô tìm thấy, rồi thì cô cảm thấy không nên nói gì thì hay hơn. “Sương không sao cả, chỉ là một vết thương nhẹ thôi. Như cậu thấy đấy, máu đã khô và vết thương thậm chí đã liền miệng.”

Akade rõ là đang nỗ lực làm nhẹ câu chuyện đi, còn Sương thì chỉ thuần túy muốn che giấu nó. Chẳng hiểu sao, Tường bắt đầu cảm thấy một cơn giận dữ vô cớ dâng lên. Nhưng Tường chưa bao giờ là kẻ thích làm lớn chuyện, sau cùng cậu chỉ ậm ừ xem như đã hiểu. Phản ứng của Tường khiến Sương tỏ ra nhẹ nhõm hơn, và khi cô thả lỏng cảnh giác, Tường lặng lẽ nắm lấy bàn tay đang che bụng của Sương.

Tay vẫn ấm, và mạch vẫn đều đặn. Vết thương nơi bụng quả thực không để lại dấu vết gì, trừ lỗ hổng rõ to trên áo.

“Bạn, bạn làm gì vậy?” Sương bối rối muốn rút tay mình khỏi tay Tường, nhưng Tường chỉ thả ra sau khi đã nhìn kĩ cái cần nhìn. Lại nói, chỗ đó vừa hay cách, ờ, rón cô ấy chỉ vài cm... Sương xấu hổ cũng là dễ hiểu.

“Bạn đi được chứ?” Tường hỏi, phớt lờ nét ửng đỏ trên má Sương. Mà thực ra thì, trời tuy không tối thui nhưng làm gì đủ sáng để thấy ai đỏ mặt được.

“Ồ, được chứ. Chị có thể bỏ em xuống. Em đã ổn rồi.” Sương hình như đã nhận ra là mình đến giờ vẫn được Akade bế trên tay. Akade chỉ khẽ liếc Sương một cái rồi đặt cô xuống, động tác khá nhẹ nhàng, khiến Tường hơi bất ngờ là cô ta cũng có thể dịu dàng như vậy.

“Cảm ơn.” Sương lí nhí nói.

Tường thì không có biết ơn nhiều như thế, dù gì chính em gái cô ta khiến Sương suýt thì... Hừm, cậu đã quyết định sẽ không truy vấn việc này nên hãy thôi đi. Nghĩ thế, Tường nói với Sương:

“Chúng ta đi thôi!”

“Hả, sao cơ, đi đâu?” Sương không hiểu ý Tường nên hỏi lại.

“Rời khỏi đây. Ở đây đã không còn việc của chúng ta nữa!” Nói câu này, Tường nhìn Akade, không thấy cô gái có biểu lộ gì như là phản đối. Vậy đấy, thế có nghĩa là cô ta cũng nghĩ thế.

Một cách bất ngờ, hoặc cũng có thể là không, Sương nói to:

“Không. Mình muốn gặp Riko đã!”

Cơn giận dữ vì lí do nào đấy chỉ bị Tường đè xuống chứ chẳng biến mất, ghì nó lại một cách khó chịu nơi lồng ngực, Tường đảo mắt nhìn Sương. Ánh mắt cậu đầy nghi ngờ.

“Tại sao chứ?” Tường hỏi.

Nhất thời, Sương dường như không rõ nên trả lời như thế nào.

91. Chương 92

Trong tám người đang có mặt, có đến bảy đều đã tiếp nhận tinh thể X. Mà Hart, Haibara và Richard lại chỉ đứng cách chỗ ba người Tường, Akade và Sương không xa. Dù hữu ý vô ý, bọn họ đều phải nghe thấy trao đổi giữa ba người Tường. Mỗi người họ đều có phản ứng khác nhau. Riêng Riko thì đang thử tìm cách nói chuyện với cô bé tóc đen trạc tuổi mình. Một nỗ lực hơi quá sức cô bé, xét đến việc cả hai bất đồng ngôn ngữ.

Bất đồng ngôn ngữ, đó là một chương ngại vô cùng khó chịu mà Hart đang cảm thấy. Nên ông đặc biệt ngứa mắt khi nhìn Richard lôi ra từ trong áo một cái máy phiên dịch và tự đeo lên cổ hắn. Quá nhiều điều xảy ra đêm nay, và chẳng có cái nào dễ chịu. Như việc ông chủ đã chết, hay việc ông ta đã tẩy não mình dù chỉ rất nhỏ, hay việc Hart đang kẹt ở một đất nước xa lạ sau khi cùng ông chủ làm một hành động khủng bố điên cuồng... Hart thực sự rối trí, sự bình tĩnh của gã Richard như kiểu hắn biết rõ mọi thứ khiến ông khó chịu đến nỗi phải buộc miệng:

“Không ngờ cậu vẫn còn giữ một cái ALI (All Languages Influent) đấy Richard.” Giọng Hart mang nhiều mỉa mai tới nỗi ông phải giật mình.

“Cái thứ đồ chơi này là một trong những sản phẩm tốt nhất mà tôi nhận được khi làm việc cho ông chủ của chúng ta. Nó thực sự tiện lợi nên tôi đã có dự trữ một ít.” Giọng Richard thản nhiên. Gã không nhìn Hart mà nhìn về bộ ba Tường, rõ ràng là đang đóng tai nghe ngóng cuộc nói chuyện bên ấy.

Hart suýt thì hỏi ra miệng xem cái một ít đấy là bao nhiêu. Ông kịp dừng lại, ngẫm nghĩ thế nào đấy lại bắt đầu trở lại cái vẻ calm lạnh cổ hữu.

Gã Richard hóng chuyện với vẻ mặt lạnh tanh, chỉ khi Sương hét lên câu muốn gặp Riko, gã mới khẽ cười.

“Riko!” Richard gọi khẽ. Cô bé xem ra đã khá tuyệt vọng trong việc giao tiếp với Riko giả, mà tên thật vốn là Hà. Chỉ ít thì, khi Riko liên tục tự chỉ mặt mình và nói Riko, Riko, cô bé Hà cuối cùng cũng hiểu ra và tự nói Hà. Richard hơi nhú mày khi nhìn Hà, gã cảm thấy việc sắp đặt cho cô bé này sẽ có đôi chút phiền

phức. Mà, Richard chẳng hề nhận ra gã căn bản không có ý định vất Hà lại một xó xỉnh nào đó, hoặc giao cô bé cho những người đồng hương là Tường và Sương.

Riko nghe gọi thì tới gần Richard, và ngẩng mặt lên nhìn gã.

“Riko này, anh vừa nhớ ra là cha em có vài điều muốn nhắc lại với em.”

“A! Thật à?” Mặt Riko sáng lên mừng rỡ.

“Đúng thế, ghé tai lại đây nào!” Giọng gã Richard chẳng có chút xú gì tội lỗi khi mạo danh người đã khuất. Hart vẫn đứng cạnh đó lại cảm thấy môi mình giật giật, và cả hai tay cũng muốn động đậy. Nhưng rồi ông nhớ lại những lời Vito đã nói, sau tất cả, Hart nghĩ là Vito không hoàn toàn sai lầm. Gã Richard sẽ không đời nào làm hại Riko.

“Cha em đã nói thế sao?” Riko nghe xong câu chuyện thì thăm của Richard bèn hỏi lại.

“Đúng là thế. Nào, nếu em nghi ngờ anh nói dối thì vẫn có thể qua bên đây hỏi thử chị Sương mà.”

“Được rồi, em sẽ đi hỏi.” Riko gật đầu.

92. Chương 93

“Đây!” Richard cởi cái máy phiên dịch và đeo lên cổ Riko. Ngay khi lớp vỏ kim loại màu đen chạm vào cổ cô bé, tiếng lách rắc rất khẽ vang lên. Richard vội vã kiểm tra, nếu cái vòng bị hỏng bởi thân nhiệt của Riko thì quả là rất vớ vẩn. Gã ấn vài chỗ, những đèn hiệu ẩn sau lớp vỏ mỏng nhá lên đỏ và xanh nhạt. Cái máy xem ra vẫn ổn.

“Tốt rồi!” Richard nói, đẩy nhẹ phía sau lưng Riko, và cô bé thận trọng bước từng bước một tiến lại chỗ Tường và Sương.

“Cậu đang mưu mô gì vậy?” Hart, kẻ vẫn chú ý mọi động tĩnh của Richard cuối cùng cũng không nén được phải hỏi một cậu.

“Tôi chẳng có mưu mô gì cả.” Richard nói, ánh nhìn xa xăm. Giữa gã và Vito Bailando thời trẻ thật ra có khá nhiều điểm giống nhau, Hart nghĩ, trừ về ngoài.

Tường vẫn đang nhìn Sương chòng chọc chẳng khác gì tay thanh tra cảnh sát đang nhìn phạm nhân cần tra hỏi. Bản thân cậu dĩ nhiên không nhận thấy ánh nhìn thiếu tế nhị của mình, bởi vì trong đầu còn đang bận suy nghĩ đến những chuyện khác. Về cơ bản, cậu không đời nào cho phép Sương tới gần Riko. Lại nói, dựa vào cái gì để không cho phép thì chính Tường chưa từng nghĩ tới. Dầu sao, “kẻ yếu” là Sương còn không tự lên tiếng đòi quyền lợi cơ mà. Chỉ có Akade đứng cạnh là hơi tò mò về mối quan hệ giữa hai người.

Sương muốn nói gì đấy nhưng dường như cô không thể tìm thấy từ ngữ thích hợp, bộ dạng có hơi luống cuống. Như thế thì càng đáng nghi hơn trong mắt Tường. Cả hai có thể sẽ đứng đấy mà nhìn nhau thêm một lúc lâu nếu không phải khi Riko bước đến phía sau Sương, những nếp trên chiếc váy giáp của cô bé va vào nhau leng keng đánh động họ.

“Chị Sương?” Giọng trẻ con của Riko qua cái máy phiên dịch cũng biến thành thứ âm thanh rề rề nhạt nhẽo. Sương giật mình quay phắt lại, nhận ra Riko.

“Riko...”

Tường mất vài giây để thấu hiểu chuyện đang xảy ra. Có phải là trong lúc Tường đang chất vấn Sương về lí do cô ấy muốn gặp Riko, thì Riko và Sương đã gặp nhau, bởi vì Tường quên mất sự hiện diện của cô bé? ‘Khỉ thật!’, vừa rủa thầm, Tường vừa cân nhắc việc có thể nhảy vào giữa và tách hai người họ ra một cách bạo lực.

“Chị Sương, chị có thể chữa khỏi bệnh cho em có phải không?” Riko hỏi, chẳng hề để ý đến kẻ đang sừng cồ lên như con mèo là Tường. Trên khuôn mặt ngây thơ bầu bĩnh của Riko, đôi mắt màu phỉ thúy ánh lên đầy hi vọng.

Sương bối rối thực sự, còn Tường thì nghĩ rằng đã nghĩ thấy điều gì đó không ổn.

“Không! Chẳng ai ở đây chữa được bệnh gì cho bé cả, anh xin lỗi!” Tường chen vào, thô lỗ đến không ngờ.

Nào, tất cả những gì Tường biết là mô hình ảnh kém chất lượng tệ hại mà con rết của Richard đã chuyển đến khi Vito trao cho Sương một viên tinh thể X. Cậu không biết gì về Riko, năng lực của Sương, hay mọi thứ. Tường cũng không biết tham vọng thực sự của Vito. Nghĩ cho kĩ thì Tường chẳng biết cái gì cả. Trừ việc Sương đã vì cậu mà gặp nguy hiểm, và cô ấy xem ra lại đang bị kẻ đã chết là Vito ảnh hưởng. Ông ta đã nói, “phải cứu con gái tôi!”. Tốt, một kẻ như Vito, lạnh lùng, tàn nhẫn, điên cuồng, sẽ không thể thực sự làm mọi thứ chỉ vì con gái mình đấy chứ. Mà cô bé xem ra có vấn đề gì đâu. Suy nghĩ như vậy, Tường đã trả lời câu hỏi của Riko bằng một sự cự tuyệt phũ phàng.

Mắt Riko long lanh, nhưng cô bé nhanh chóng chấp nhận câu trả lời của Tường bằng thái độ kiên cường nhất có thể biểu lộ.

“Như vậy ạ.” Riko thì thào và cố nở một nụ cười.

Tường hồi hận tức khắc, rồi lại chột dạ. Cậu nhìn Sương, không ngoài dự đoán của Tường, Sương bỗng nói: “Chị có thể chữa cho em!”

Tường những muốn phản bác lại câu nói của Sương, nhưng Riko đã từ buồn bã chuyển sang hưng phấn, và cái vẻ nhẩy cẫng lên vì vui sướng của cô bé khiến Tường chùn lòng. Đâu phải ai cũng có thể tàn nhẫn nghiền nát niềm vui thuần khiết đang tràn đầy trong mắt một cô bé được.

Riko ôm chầm lấy Sương, những giọt nước mắt hạnh phúc lăn dài trên má cô bé. Chúng đóng băng ngay trước khi rơi xuống.

“Tuyệt quá, vậy là em có thể không phải ở mãi trong nhà nữa rồi!”

Khẽ vuốt ve mái tóc bạc của Riko, Sương dịu dàng hỏi:

“Em chưa từng ra khỏi nhà à?”

“Papa đã hứa sẽ dẫn em đi sở thú khi em khỏi bệnh.”

“Vậy ư...” Sương nói khẽ, rồi nhìn Tường. Trong mắt cô ấy là một thứ tình cảm mà Tường không hiểu thấu.

“Bạn... Sương định làm gì?” Tường ngăn ra vài giây, rồi cậu giật mình lao tới.

“Xin lỗi...” Giọng Sương nhỏ tới mức hình như chỉ có môi cô khẽ mấp máy. Cơ thể cô gái bỗng bừng sáng rực lên. Ánh sáng đột ngột chan hòa, bao phủ lấy Riko và Sương ở bên trong. Khi Tường bỏ cánh tay che mắt cho khỏi chói xuống, Sương chẳng biết đã biến đi đâu.

Riko đứng lặng người ngơ ngác. Trước mặt cô bé, một mặt dây chuyền bạc hình đôi cánh lơ lửng.

93. Chương 94

Ánh sáng từ đôi cánh bạc nhạt dần, khi tia sáng cuối cùng vụt tắt, đôi cánh nhỏ rơi xuống. Tường kịp thời chụp lấy nó, một phản xạ có phần vô thức.

Riko tự sờ soạng chính mình. Cô bé xoay người một vòng, há miệng phả ra một hơi thở. Rồi, từ sau lưng Riko, cùng với một tiếng soạt, một đôi cánh lớn trắng muốt giang rộng. Trông cô bé lúc này chẳng khác gì hình tượng một thiên thần nhỏ trong thần thoại.

“Mình khỏi bệnh rồi...” Riko thì thầm, rồi sau đó vui mừng hét to: “Em khỏi bệnh rồi!” Khi cô bé chực chạy lại chỗ Richard để thông báo cái tin mừng này thì một bàn tay thô bạo bóp chặt cổ tay cô bé giữ lại.

“A! Đau em!” Riko kêu lên, cố gỡ cái bàn tay trên cổ tay mình. Tường bóp chặt tay hơn, mắt nhìn thẳng Riko, vẻ mặt cực kì đáng sợ. Chỗ cổ tay Riko đã có dấu hiệu ửng đỏ lên, cô bé càng nhăn mặt dữ hơn.

Dù không rõ tại sao Sương lại đột ngột biến mất nhưng thái độ của Tường xem ra vẫn hơi quá đáng, Akade bèn bước tới định giúp đỡ Riko. Nhưng cô dừng lại, toàn thân bỗng rùng mình ớn lạnh. Anh bạn trẻ vốn tương đối hiền hòa mà cô đã đồng hành được một thời gian lúc này toát ra một loại áp bức cực kì nặng nề. Giác quan thứ sáu mách bảo Akade phải cẩn thận.

Tường đứng im như một pho tượng, tay giữ chặt Riko. Cô bé bị dọa sợ sắp khóc đến nơi. Tình cảnh như thế, hai kẻ vẫn quan tâm đến Riko là Hart và Richard không đời nào ngồi im. Cả hai vội vã chạy lại, thoáng rùng mình khi tới lượt bản thân cũng cảm nhận cái điều mà Akade đang cảm nhận. Nhưng chỉ thế không đủ ngăn cản hai người bọn họ. Richard chộp lấy tay Tường.

Rồi thì, Tường ngẩng đầu. Tay phải vẫn nắm chặt cổ tay Riko, ngón trỏ tay trái chỉ tới Richard. Động tác của cậu cực kì chậm rãi, nhưng chẳng hiểu sao không có một người có mặt có thể làm ra động tác gì. Giống như cơ thể bọn họ đều bị giam trong một vũng lầy, và ngón tay của Tường là cả bầu trời đang đổ sập xuống. Chẳng thể tránh né, chẳng thể chống lại, chỉ có trơ mắt nhìn...

Đôi mắt Tường đen kịt, trong con ngươi là vô số khí đen cuộn xoáy.

Đầu ngón tay Tường dừng lại cách một chỗ nơi vai phải của Richard vài cm. Toàn thân Richard đã đầy mồ hôi, đồng tử gã nở to và miệng há ra không khép lại.

Tường nghĩ gì trong lúc nhìn xoáy Richard bằng đôi mắt như của loài quỷ dữ của mình? Không ai biết, chỉ biết ngón tay dừng được vài giây thì lại bắt đầu tiến tới.

“Đều là tại người!”

Chỉ là một ngón tay, nhưng Richard cảm thấy như lưỡi hái tử thần đã kề bên cổ. Gã muốn gào lớn phản bác lại lời buộc tội của Tường nhưng không lời nào thoát ra được khỏi miệng. Giây phút thập tử nhất sinh đó, bàn tay trái của Tường, ngón trỏ chỉ vào Richard, bốn ngón còn lại co giữ mặt dây chuyền bạc bên trong lúc này sáng lên.

Tường giật mình, ngón tay lại dừng. Luồng sáng mà đôi cánh bạc tỏa ra không thuần túy chỉ là ánh sáng, nó không tỏa ra bốn phương mà tụ lại tạo nên một dáng hình mờ ảo mà Tường chẳng cần nghĩ cũng nhận ra đó là Sương. Bóng ảnh cô gái như hư như thực, mờ hơn cả sương khói, quấn quanh người Tường. Giây phút đó, vô số kí ức bỗng dưng ứa vào trong đầu Tường.

...

“Không, đừng mà, cha, làm ơn đừng...”

“Im không ông bóp cổ bây giờ. Cả mẹ mày lẫn mày đều là lũ bitch, nằm im mà tận hưởng hoặc ông vả gãy răng bây giờ...”

...

“Cháu không sao thật chứ?”

“Vâng ạ, cháu không sao...”

“Được rồi, cha đừng cháu sẽ ngồi tù vì hành vi của mình. Cháu có dự định gì, cháu còn người thân nào khác không?”

“Cháu sẽ sang ở với dì...”

...

Đêm ấy, mưa rơi tầm tã. Những giọt nước lạnh thấm vào tóc, thấm vào quần áo Sương. Cô chỉ đứng đó, ngửa mặt lên bầu trời, mặc cho giọt mưa vỗ vào mặt cô bỗng rát.

Dòng người vẫn hối hả, chẳng ai để ý đến bóng hình nhỏ bé cô độc của Sương.

Nước của trời sẽ gột bỏ những dơ bẩn trên người Sương, hoặc tốt hơn thì hãy mang cô theo chúng, Sương nghĩ. Có thể cô sẽ đứng mãi đó tới khi không chịu được nữa mà ngã gục xuống nếu không phải vì sự xuất hiện của một người. Một cậu trai trạc tuổi cô, với đôi mắt như biết cười. Trên tay cậu là cây dù nhỏ không đủ che hết hai người, và cậu dùng nó để che cho Sương, trong khi bản thân bị ướt mưa lạnh cóng.

Sương cứ đứng ngây ra như thế mà nhìn vào đôi mắt của cậu ấy. Thật lạ, cậu ta chẳng nói gì cả, chỉ đứng đó, bên cạnh cô.

Mưa dịu dần rồi tạnh hẳn.

“Bạn tên gì?”

“Trường.”

“Cảm ơn.”

“Hắt xì!”

“Bạn bị cảm rồi!”

“Hơ... Hắt xì. Không sao đâu, không sao đâu.” Sương nhìn cậu bạn tên Trường xua xua tay ý bảo mình vẫn ổn, bỗng cảm thấy buồn cười. Cô hỏi:

“Bạn nghĩ gì mà lại chịu ướt mưa che dù ình như thế?”

“Còn bạn nghĩ gì mà cứ đứng đợi mưa như thế?”

“Mình đau khổ, mình muốn chết...” Sương nói khẽ.

“Vậy bạn là đồ ngốc!”

“Sao cơ?”

“Bạn là đồ ngốc! Thế đấy. Những kẻ tìm chết vì quá đau khổ đều là đồ ngu ngốc cả.”

“Ừ thì mình là đồ ngốc muốn chết đấy, thế thì liên quan gì đến bạn?”

“Chẳng liên quan gì, bạn không những ngu ngốc mà còn rất đần độn nữa.”

“Thôi đi, miệt thị mình thế là đủ rồi đấy.”

“Hở, mình cứ nói đấy, đồ ngu ngốc, đồ đần độn, đồ óc trái nho...”

Sương bật tai để khỏi phải nghe những lời Trường nói, nhưng cậu ta cứ lải nhải không dừng. Cuối cùng, cô phát cáu và tát Trường một cái rõ đau. Trường chẳng kém cạnh gì, lập tức đánh trả. Hai đứa nhóc quần áo ướt meo cứ thế mà lăn lộn túm tóc kéo áo nhau giữa đường. Những người đi qua dừng lại xem cảnh lạ một chút rồi cũng bỏ đi.

“Ha ha, thế nào, một kẻ ngu ngốc như bạn sức mấy mà đánh lại mình được.” Trường gầm gừ đắc thắng, há mồm thở phì phò.

“Bạn, đồ, đồ vũ phu. Đồ con trai không biết galăng nhường nhịn phụ nữ.”

“Hở, sao tui phải nhường một kẻ chán đời muốn chết cơ chứ?”

Mình mấy đau đớn, lại còn vì ướt mưa mà lạnh hết cả người, nhưng cái cảm giác lớn hơn lúc này của Sương là vừa tức vừa uất ức. Cô nhìn thẳng con trai cùng tuổi nhưng to xác hơn mình với đôi mắt đã long lanh ngấn nước.

“TƯỜNG! CON LÀM GÌ Ở ĐÂY?” Một người phụ nữ chạy đến phía sau Trường, một tay lập tức nhéo tai cậu kéo lên đây giận dữ. “Cái thằng này, bảo đứng trông xe ẹ cũng không yên...” Bà đang nói thì nhìn thấy Sương, bộ dáng cô lúc đó khiến bà bối rối.

“Cháu là ai, sao lại lăm lem đây người thế kia, có phải thằng con bác đã làm gì cháu không?”

Sương vội vã đứng lên.

“Cháu không sao.” Cô nói vội rồi quay lưng bỏ chạy. Phía sau cô, cái giọng đáng ghét của thằng nhóc đuổi theo văng vẳng:

“Này đồ ngốc, có cần đảm sau này tìm tôi đánh một trận nữa!”

“NÓI CÁI GÌ ĐẤY!”

“Ui da, mẹ làm con đau!”

Sương ngoảnh nhìn hai mẹ con một lần cuối, một nụ cười rất khê nở trên môi.

‘Tôi sẽ tìm cậu.’ Sương lẩm bẩm, rẽ ngoặt sau một góc đường.

Năm ấy, cả Tường và Sương đều 12 tuổi.

...

Quay trở lại với hiện tại, Tường vẫn đứng im như phỗng, tay đã thôi nắm cổ tay Riko.

“Ra đó là cô ấy.” Tường thều thào. Trong lòng bàn tay cậu, mặt dây chuyền bạc đã trở lại im lìm lạnh lẽo.

94. Chương 95

“Mày vừa làm gì tao?” Giọng có phần hụt hơi của Richard kéo Tường trở lại với thực tại. Tên này vẻ mặt vẫn còn tái mét nhưng cặp mắt đã lại lóe lên lợi hại đằng sau đôi đít chai dày cộp. Gã vừa hỏi vừa kéo Riko về phía mình.

Câu hỏi của Richard là một câu tiếng anh đơn giản mà Tường hiểu ngay trước khi Richard lặp lại lần nữa, nhưng cậu lựa chọn không trả lời. Richard có vẻ hiểu lầm, gã nhẹ nhàng lấy lại cái máy phiên dịch trên cổ Riko, và hỏi lần thứ ba.

“Mày vừa làm gì? Năng lực của mày là nhìn trước tương lai nếu tao nhớ không lầm?”

Richard đã biết là những viên tinh thể X chỉ đánh thức một phần năng lực của con người sau lần tiếp nhận ban đầu. Năng lực mới sẽ không ngừng phát triển, gã tin thế. Nhưng sự phát triển này khá liên mạch, có thể nói là một kẻ dịch chuyển như Haibara đâu thể nào đột ngột có thể điều khiển lửa được. Về cơ bản, Richard thuần túy không tìm thấy mối liên quan giữa nhìn trước tương lai và một ngón tay suýt đưa gã đến chỗ chết vừa nãy. Còn việc gã có khi sẽ vẫn sống nhăn nếu ngón tay đó chạm vào người Richard đơn giản là nghĩ cũng không thêm nghĩ.

Và đúng thế, năng lực mới của Tường cùng với nhìn trước tương lai vốn vẫn đồng nguyên. Khi một người nhìn thấy tương lai, tức là anh ta có thể thay đổi nó. Và với một người không ngừng nhìn thấy viễn cảnh của 5s sau, không ngừng thay đổi nó cho phù hợp với mục đích của mình như Tường, thay vì nói là nhìn thấy tương lai, không bằng nói là lựa chọn tương lai thì đúng hơn. Giới hạn cho sự lựa chọn của Tường không thực sự rõ ràng, bị nhiều yếu tố của hoàn cảnh chi phối. Ít ra, đó chính xác là một giải thích khá chính xác về năng lực của Tường cho đến 5 phút trước.

Năng lực mới của Tường, hừm, cậu sẽ gọi nó là Tà nhãn. Trong vô hạn khả năng của tương lai, Tường đã thấy sự kết nối của tất cả chúng lại với nhau mà cậu cũng sẽ đặt tên luôn là tử huyết. Mọi thứ mà Tường nhìn thấy đều tồn tại một tử huyết, và chẳng hiểu vì sao, Tường có thể chạm tới nó, kết thúc nó.

Tường không định giải thích gì về thứ năng lực này với Richard. Mà cậu cũng chẳng có tâm trạng mà giải thích với gã bất cứ cái gì.

“Akade!” Tường gọi, cô gái vẫn đóng vai một khán giả bàng quan liên nhìn cậu.

“Cho tôi mượn cái máy phiên dịch.”

Akade nghĩ ngợi. Chỉ còn hai cái, một của Richard, một của Akade. Tổ chức của Vito đã chết cùng với ông ta, sau này muốn kiếm một món đồ chơi hiện đại như cái máy cô đang đeo sẽ không dễ dàng. Cô gái nghĩ tới Maxim, tay thuyền trưởng chiếc Varan mà cô biết giờ chỉ là cái vỏ rỗng không đậu bên bờ biển. Nghĩ nhiều như vậy nhưng chẳng có gì hiện ra trên mặt Akade, và thậm chí cô cũng không chần chừ khi tháo cái vòng cổ xuống và đưa nó cho Tường.

“Cảm ơn.” Tường nói, rồi quay sang Richard. Chính xác thì cậu nhìn Riko đang giấu mình sau lưng Richard. Cô bé này hẳn còn đang sợ hãi, và rõ ràng đã liệt Tường vào danh sách người xấu của mình.

“Riko!” Tường trầm giọng. “Từ giờ, em sẽ đi với tôi!”

Richard tái mặt, còn Riko thì càng thêm sợ hãi. Khi Riko vô thức lùi lại một bước, lưng cô bé đụng vào Hart. Người đàn ông cao lớn vững chãi vẫn luôn chăm sóc cho Riko nhiều năm đặt tay lên vai cô bé trấn an.

“Cậu nghĩ cậu là ai mà đòi dẫn Riko đi?” Giọng Hart lạnh lùng.

“Hừ, tôi là nạn nhân của mấy người. Và ông nên biết ơn vì tôi đã không tìm cách báo thù.”

“Cậu!” Mọi quan hệ vi diệu giữa những người ở đây là một vấn đề tế nhị mà mọi người đã tránh nhắc đến, giờ Tường chủ động nêu ra khiến Hart giật mình.

“Xét đến việc mấy người cũng là nạn nhân của Vito, bị ông ta xỏ mũi dẫn đi nên tôi mới bỏ qua những chuyện đã xảy ra.” Tường tiếp tục bằng cái giọng đều đều vô cảm.

“Cậu không được nói nữa!” Hart hét lên, nhưng đã muộn.

“Anh không được nói xấu cha em.” Riko giãy khỏi tay Hart. Cô bé thôi trốn sau lưng Richard, nhún người đứng trên gót chân cho cao hơn, và kêu to vào mặt Tường.

“Tôi cấm cậu nói thêm một lời nào nữa!” Hart gầm gừ đe dọa, ông ta hơi liếc nhìn Richard hi vọng tên này sẽ làm gì đó hỗ trợ, nhưng gã dường như đang nghĩ gì đó, mặt cúi gầm nghiên cứu bề mặt quả đất.

“Hừ, cha cô bé đã chết...” Tường xem lời đe dọa của Hart như gió thoảng bên tai. Và Hart chưa bao giờ là kẻ chỉ đe dọa suông. Năng lực cầu dị không gian của ông ta phát động tức thì. Không được Hart cho phép, mọi ngoại vật đều sẽ bị trục xuất khỏi phạm vi năng lực của ông. Tường rõ ràng đã trở thành ngoại vật mà Hart bài xích, và cho tới bây giờ, còn không có thứ gì đứng vững được trước phản lực sinh ra khi Hart mở rộng dị cầu.

Hart rất nhanh, thời gian trễ khi khởi động năng lực của ông ta vô hạn tiến gần zêrô. Chỉ đáng tiếc, kẻ mà ông ta đối phó lại đã nhìn thấy điều mà Hart sắp làm từ tận 5s trước. Mắt của Tường chuyển sang màu đen kịt hầu như cùng lúc khi Hart sử dụng năng lực, và một ngón tay đơn giản điểm thẳng tới. Vách ngăn không gian của dị cầu vỡ vụn như thủy tinh khi đầu ngón tay Tường chạm tới.

Ngón tay Tường dừng trước trán Hart. Cười khê mĩa mai, Tường nói:

“Vito đã chết!” Câu nói được Tường cố ý nhấn mạnh để Riko có thể nghe rõ từng từ. “Cha cô bé đã chết, và vì tính mạng của em được bạn gái tôi đổi lấy, từ giờ em phải đi với tôi!”

Khó mà nói rõ về mặt của Riko lúc ấy, đau khổ, không tin, và thứ gì đó nữa. Cô bé có thể có nhiều cách để đáp lời, nhưng cuối cùng, câu nói rời khỏi miệng Riko lại là:

“Chị Sương đã chết để cứu em?”

Tường gật đầu.

Richard lúc này đột ngột xen ngang:

“Tôi không muốn làm phiền, nhưng cái thứ kia đã tới đây rồi!”

“Cái thứ kia” - con rôbot mà Richard tạo ra, bị bỏ quên từ nãy tới giờ, đáp lại bằng một cú vung roi xé vỡ bức tường âm thanh hướng thẳng về nhóm người Tường. Tường nhún vai, chẳng có vẻ gì bất ngờ, chỉ lặng lẽ nhìn Hart. Cầu dị không gian của ông ta lần nữa phát động, và bao phủ tất cả kể cả Tường vào bên trong. Richard chắc chắn là đã nhúu mày rất khê, nhưng được cặp kính bự hoàn hảo giấu đi.

95. Chương 96

Đứng bên trong dị cầu của Hart khi bị con rôbot của Richard điên cuồng tấn công là một trải nghiệm tương đối kì lạ. Bởi vì con rôbot đã trở thành trung tâm của một vòi rồng cỡ nhỏ, trong phạm vi ảnh hưởng của cái vòi rồng này, cát bụi mù mịt che khuất ánh sáng.

“Tối quá!” Haibara than thở, cô nàng này biến tới bên cạnh mọi người ngay trước khi Hart khởi động dị cầu. Thò tay vào túi, Haibara móc ra một cái di động có trang bị đèn pin nhỏ. Tia sáng lóe lên bất ngờ, chói lóa.

“Chúng ta lại biến khỏi đây chứ?” Haibara hỏi, rồi nhớ ra điều gì, cô nói thêm: “Yên tâm đi, lần này sẽ không bị lỗi như lần trước nữa. Vì ở đây chỉ còn có 6 người.”

Sáu người... Sương đã mất, cô bé Hà cũng không có trong này.

“Không cần đâu. Tôi sẽ giải quyết nó!” Tường nói.

Haibara tròn mắt. Có thể thấy vẻ hơi hơi không tin trên mặt Haibara. Nếu không phải cái cảnh Tường một ngón tay đập vỡ dị cầu của Hart ban này, cô gái có khi đã cười to Tường thật biết cách chém gió.

“Vậy cậu còn chờ gì nữa?” Haibara hỏi. Ba người Hart, Akade và Richard không nói nhưng có vẻ cũng có cùng nghi vấn. Lại nói, gã Richard từ đầu tới cuối cứ cúi đầu không chịu ngẩng lên, người thì thoảng lại co giật cứ như lên cơn. Thi thoảng, vài tia điện tóe ra từ người gã.

Ban đầu thì Tường cũng nghi ngờ Richard lại đang giả trò gì, nhưng vì không “thấy” được gì có vẻ nguy hiểm xảy ra nên Tường cũng không nghĩ nhiều nữa. Cậu không biết, Richard quả thực là đang có âm mưu. Gã đang cố gắng giao tiếp với Hart bằng mấy tia điện từ của mình mà không thành công.

Một cơ hội tuyệt hảo, chỉ việc đẩy Tường khỏi không gian của dị cầu ngay lúc này, con rôbot sẽ lo nốt việc còn lại, Richard nghĩ thế. Nhưng gã Hart đầu đất chẳng biết đang nghĩ gì mà lại tỏ ra thành thật như thế nữa không biết. Hoặc có lẽ ông ta đã cam chịu và sẽ để Riko đi cùng với Tường? Richard càng nghĩ càng khó chịu. Cho đến khi Tường tuyên bố có thể tự mình dọn dẹp con rôbot thì gã thực sự giật mình.

“Mọi người có ai có súng không?” Tường đổi chủ đề. “Khẩu súng cô đưa tôi bị mấy gã áo đen tịch thu rồi.” Câu này là Tường nói với Akade. Ngay trước khi bỏ đi, mấy gã cận vệ của Vito cũng không quên thu hồi món đồ nguy hiểm đó.

Akade lắc đầu, nhìn những người còn lại. Hart và Haibara nhìn nhau, rồi thì, Haibara nhìn sang Richard.

“Nếu anh có thì đưa ra đi.” Haibara nói theo kiểu tin chắc là Richard phải có một khẩu súng trong người. Nhiều tháng cùng chung đội với Richard trong nhóm lính đánh thuê Michael, cô hiểu khá rõ gã là kiểu người luôn chuẩn bị cẩn thận mọi thứ.

Richard do dự, và việc này lập tức bán đứng gã. Thở dài, gã móc khẩu súng lục trong người ra và đưa cho Tường.

“Bán tự động, băng đạn 16 viên, cùng kiểu với loại súng mà cô ta xài.” Richard nói cô ta là ám chỉ Akade. Người của đội áo đen đều xài một loại súng lục này. “Tôi nghĩ lẽ ra ông cũng phải có một khẩu đấy Hart.”

Hart nhún vai, không giải thích gì.

“Mà cậu định dùng thứ này để hạ con rôbot của tôi sao?”

“Đúng thế.” Tường nhận khẩu súng của Richard, gật đầu xác nhận.

Nâng súng, Tường hỏi Hart:

“Từ trong này bắn ra ngoài kia được không?”

“Không.”

“Vậy à, thế tôi bước ra ngoài được chứ?”

“Không. Nhưng tôi có thể thu hẹp bán kính của dị không gian lại, hoặc cũng có thể đá cậu ra ngoài ngay bây giờ nếu cậu thích.”

“Ồ. Ông có muốn thử cách thứ hai không?” Tường hỏi. Và cậu với Hart trao đổi với nhau vài ánh mắt. Hart chẳng thấy chút xíu nào như là sợ hãi trong con người của Tường. Sau cùng, ông lắc đầu:

“Tôi sẽ thu hẹp bán kính dị cầu lại.”

“Cảm ơn.” Tường nói, bước xa ra một chút. Súng trên tay đã ngấm vào vị trí cậu muốn bắn.

Tường gạt đầu ra hiệu. Hart thu hẹp phạm vi ảnh hưởng của dị năng.

“Đoàng!”

Tiếng súng nổ khô khốc. Không thấy Tường bắn phát thứ hai. Từ bên ngoài, cái vòi rồng mini đang không ngừng xoay tròn tại chỗ bỗng chốc nổ bụp. Bụi cát, mảnh vỡ kim loại và hàng hà sa số thứ khác văng ra mọi hướng.

96. Chương 97

Gió dịu dần rồi ngừng hẳn.

Cát bụi trong gió cũng theo đó lắng xuống.

Đêm, trong chốc lát bỗng thật tịch mịch.

“Như vậy cũng có thể sao?” Ai đó lẩm bẩm.

Tường thu súng bỏ vào trong người, hoàn toàn không có ý định trả nó lại cho chủ. Cậu quay lại, mỉm cười với đám người Hart vẫn nấp sau không gian dị cầu Hart tạo ra, đang nhìn Tường với vẻ mặt như không muốn tin.

“Kết thúc rồi.” Tường nói khê, xòe một bàn tay ra về phía Riko.

“Em định đi với hắn ta thật sao?” Richard thò tay giữ vai Riko lại khi cô bé định bước lên. Riko quay đầu nhìn Richard rồi ngoảnh mặt đi và nói:

“Anh nói dối Riko.”

Rồi, cô bé giẫy khỏi bàn tay của Richard và đi lại chỗ Tường. Hart thu hồi năng lực của mình khi Riko bước qua.

“Em tin tất cả những gì cậu ta nói là thật?” Richard vẫn chưa bỏ cuộc, gã nói với theo.

Riko dừng lại trước mặt Tường, đôi mắt xanh thăm nhìn vào mắt Tường, và cô bé gạt đầu. Việc này kể cũng thật lạ, nhưng bởi vì Tường đã quyết định sẽ ép buộc Riko phải đi với mình, dùng bạo lực nếu cần thiết, quyết định của cô bé rõ ràng khiến mọi việc dễ dàng hơn.

“Vây, chúng ta đi...” Tường nói, nắm lấy tay Riko. Cô bé hơi rùng mình khi tay cậu chạm vào tay mình, cái rùng mình rất khê nhưng Tường vẫn cảm nhận được. Ngoài cái đó ra thì Riko không có hành động nào khác cự lại.

“Đi? Đi đâu?” Hart lúc này mới hỏi.

“Tôi không rõ... Nhưng trước tiên tôi muốn xuống thăm cánh cổng bên dưới hố Lưỡi bò một lần nữa.” Tường trả lời.

“Vây bọn tôi cũng cùng đi.” Haibara nghe xong thì nói như vậy.

“Hai người đi theo làm gì?” Tường nhăn mặt. Theo cậu nghĩ thì giờ là lúc thích hợp để nói lời chia tay rồi. “Mấy người nên sớm rời khỏi đây thì tốt hơn. Tốt hơn cả là nên rời khỏi đất nước này đi, nếu không...”

“Nếu không thì sao? Chẳng ai có thể làm gì bọn này đâu, nên cậu khỏi phải lo.” Haibara cắt ngang. Và cô nàng nói cũng không có sai.

“Ừ thì, cô cũng đâu cần phải bám theo tôi làm gì?” Tường đổi giọng.

“Hả? Tôi bám theo cậu? Đừng có đùa. Bên dưới cái hố ấy hẳn còn khối thứ có giá trị mà Vito để lại, ông ta đã chết rồi, bọn tôi dẫu sao cũng là con nuôi của ổng, vào xem xem có thừa kế được gì không là hoàn toàn hợp lí.” Rồi, mỉm cười xảo trá, Haibara thêm: “Chính cậu mới bám theo bọn này mới đúng.”

Tường quả thực bị lí lẽ của Haibara làm cứng họng. Mà thôi đi, cô ta đi theo cũng chẳng sao cả, dẫu sao Tường cũng chỉ muốn xuống dưới nhìn một cái thôi mà. Cậu siết chặt mặt dây chuyền bạc nắm trong tay. Nếu không có phát hiện nào khiến cậu quan tâm thì sau đó cậu sẽ trở lên, và Haibara sẽ không còn lí do gì để theo chân cậu nữa. Lại nói, biết đâu cô ta thực sự để ý tới những thứ Vito để lại, như những viên tinh thể X chưa sử dụng chẳng hạn.

“Vậy còn hai người?” Tường hỏi Hart và Richard.

“Tôi cũng muốn xuống dưới ấy một lần nữa.” Hart trả lời. Ông sực nhớ ra một sự việc phát sinh ngay trước cuộc đụng độ với Akade.

Richard không nói gì, nhưng câu trả lời của gã cũng đã rõ ràng.

Thở dài, Tường quay người bước đi, kéo Riko theo. Những người khác lục tục theo sau. Haibara chạy lên sóng bước bên cạnh Tường. Sau mọi chuyện đã xảy ra, cô gái vẫn giữ được một nụ cười khá sáng lạn trên gương mặt không xấu chút nào của mình.

“Tôi nhớ là cậu vẫn chưa kể cho tôi về chuyến thám hiểm xuống dưới cái hố, phải không nhỉ?” Haibara bắt chuyện. “Cậu là người đầu tiên khám phá ra đường hầm ngọc bích?”

“Ừm.” Tường ậm ừ. “Lần đó tôi mất gần một ngày để đi tới cuối đường hầm...”

“Giờ thì sẽ nhanh hơn nhiều.” Đi ở phía sau, Hart xen vào câu chuyện. Khi ông ta định nói thêm gì đó thì một tiếng bíp khê vang lên từ máy bộ đàm bên hông của ông.

“Tôi đây!”

“Hart hả, Rick đây.”

“À, có chuyện gì không?”

“Chuyện gì? Chẳng có chuyện gì vì có quá trời chuyện tới mức tôi không biết phải bắt đầu từ đâu. Nhưng nghe này, có phải Vito đã chết?”

“Đúng vậy.” “Tốt, lão già đó đáng chết. Nhưng còn bọn này thì sao đây? Vài chiếc xe tăng và vài khẩu súng cùn đóng vai kẻ khủng bố cả một thành phố, anh có tình cờ có cách nào để bọn này trốn khỏi chỗ chết tiệt này mà vẫn lành lặn không?”

“Không. Tôi nghĩ đầu hàng là một lựa chọn không tồi. Chỉ việc đầu hàng khi quân đội của đất nước này kéo tới.”

“Khốn kiếp...” Sau tiếng rủa, mọi âm thanh từ bộ đàm của Hart im bất.

“Mọi việc vẫn ổn chứ?” Akade hỏi.

“Ừ, vẫn ổn.” Hart trả lời, thoáng nhìn ra xa. Người của Rick đang tụ tập lại bên cạnh nơi chiếc T1000 từng đậu, kiểm kê lại thiệt hại trong trận chiến với con rô-bốt của Richard, có lẽ thế? Tính ra thì đó hình như là trận chiến đầu tiên của bọn họ với vai trò đội phòng vệ vòng ngoài của cứ điểm. Vito đã tấy não cả đám trước khi lòi họ đến đây làm lính canh gác ỳnh, giờ thì, Hart hi vọng họ sẽ ngoan ngoãn mà nghe lời khuyên của ông. Hoặc nếu không thì, Hart cũng lười phải giải thích.

“Mà người của tôi chẳng biết đều chạy đi nơi nào cả rồi.” Hart bỗng nói, người của tôi ở đây là chỉ đội cận vệ áo đen dưới quyền Hart.

“Bọn họ chạy rất nhanh, là ông đã huấn luyện họ mà.” Akade nói.

Hart chỉ khẽ nhún vai đáp lại. Khu trại nơi đầu hồ Lưỡi bò chỉ còn cách cỡ trăm mét ở phía trước. Trong trại chỉ có mấy tay nhân viên nghiên cứu còn sót lại, không thấy bóng dáng cái lê đen nào.

97. Chương 98

Không có ai cản trở nhóm sáu người Tường đi xuống đáy hồ Lưỡi bò. Cái thang máy đơn sơ mà Tường đã dùng để leo lên khỏi hồ đã được chỉnh sửa, gia cố, giờ trông hiện đại và bóng loáng hơn. Mà thật ra thì, Tường cũng không chắc liệu có phải cùng là cái thang máy cũ hay không nữa.

Dây cáp chuyển động quanh ròng rọc êm ru, quãng đường 30m lướt xuống tầm tối được soi sáng bởi hai hàng bóng điện dọc hai bên thân buồng thang máy, khiến Tường liên tưởng tới việc thả một cái bóng đèn xuống một miệng giếng. Thang máy hoàn toàn tự động, bảng điều khiển nằm trong khoang. Từ lúc Tường nhấn nút xuống cho tới khi thang máy dừng lại không đầy 30s. Khi cánh cửa thang máy mở ra, hành lang dẫn tới đầu sâu hơn của hồ được những bóng đèn chìm trong vách đất soi tỏ tương đối sáng sủa.

Nền hồ được lát ván gỗ, trên mặt ván là vô số dấu chân bụi bặm đất cát chồng chất lên nhau, che lấp lớp sơn gỗ vốn có màu vàng cánh gián. Bước chân của Tường và những người đồng hành gõ lên mặt ván lộp cộp, càng xuống sâu tiếng vọng cũng to dần. Ngoài ra thì không còn tiếng động nào khác, không ai nói chuyện, cũng không tiếng côn trùng.

Quãng đường 500m không dài không ngắn, rồi cũng đến cuối. Cái lỗ thông nơi đáy hồ với đường hầm ngọc bích xem ra cũng đã được sửa sang chút ít, chỗ chênh lệch giữa nền hồ và nền hầm được dựng một cái bậc thang bằng xi măng, thô kệch nhưng hữu dụng. Bước xuống năm bậc, một lần nữa Tường lại đứng giữa đường hầm rộng lớn màu xanh ngọc bích. Lớp đá ngọc vẫn như lần đầu Tường thấy, tự sáng lên màu xanh nhàn nhạt.

Tường thở dài. Chỉ mới tuần lễ mà cảm giác như đã từ lâu lắm.

Giữa đường hầm, một hệ thống đường ray với một toa xe siêu đơn giản, tức là chỉ có phần động cơ ở giữa và sàn xe bằng kim loại, ngoài ra không còn gì cả. À, có một lang cang chính giữa toa xe, có lẽ để làm điểm tựa cho người đứng ở trên.

Tường nhìn quanh, nơi này cũng vắng tanh không một bóng người.

“Này, không ai muốn nói gì cả à?” Haibara lên tiếng phá tan sự im lặng.

Không ai lên tiếng, câu nói của Haibara trở thành sóng âm thanh duy nhất ngân trong không khí.

“Thôi nào, ai đó nói gì đi chứ, ví dụ như tại sao dưới này vắng vẻ như vậy chẳng hạn?”

“...”

“Thôi được rồi.” Haibara thở dài. Đầu sao, cũng không phải cô không biết lí do của sự vắng vẻ. Vito xâm lấn Đà Nẵng chỉ mang theo ba loại người, đội cận vệ áo đen của Hart, đội lính đánh thuê của Rick, và vài tay “chuyên gia” các kiểu. Đám áo đen rõ là đã mạnh ai nấy bỏ đi, người của Rick thì chưa bao giờ xuống dưới này. Và mấy tay “chuyên gia” nếu còn ở lại nơi đây sau khi sự tĩnh khỏi phép “thôi miên” của Vito thì sẽ khá là lạ đấy.

“Thứ này có nhanh không?” Tường bỗng hỏi, tiến lại gần “toa xe” đầu đường ray.

“Cũng được, 60 đến 80 kmh.” Hart trả lời.

“Có an toàn không?” Tường hỏi, một câu khá là nhảm. Nhưng sự thô sơ của món phương tiện khiến cậu buột miệng.

“Chỉ cần giữ chặt tay thì tuyệt đối an toàn.”

...

Một tiếng đồng hồ trôi qua. Cảm giác ngồi “xe” thật ra cũng không khác mấy khi đi xe buýt, ai đã từng quen với những cú phanh gấp hoặc đảo cua đột ngột của tài xế thì cũng sẽ đi “xe” được. Điều duy nhất đáng nói là quang cảnh trong đường hầm, khi màu xanh trên trần và trên tường lao vùn vụt vào mắt bạn. Một cảnh tượng đối dễ hoa mắt.

Cuối đường là cánh cổng đã mở.

Chỉ có Hart là từng nhìn thấy khối không gian nhộn nhạo xoáy tròn giữa cánh cổng, nhưng người khác đều là lần đầu. Trong khi họ ngạc nhiên quan sát cổng không gian thì Hart nhíu mày nhìn những mẫu băng vờ màu xanh thẫm rải rác gần rìa cổng. Đã vài tiếng tính từ lúc Hart nhận được cuộc gọi về tai nạn xảy ra trong căn phòng đỏ, và mấy khối băng mà nếu ghép lại sẽ thành hình một người kia chỉ mới tan đi rất ít.

Nhìn Tường một mình tiến lại cánh cổng, Hart chần chừ. Điều gì đó rất nguy hiểm đã xảy ra đằng sau đó, và nếu Hart không cảnh báo gì, có thể Tường sẽ cứ thế bước qua cổng vào căn phòng đỏ, và sẽ chung kết cục với những tay thuộc hạ xấu số của Hart. Hoặc một khả năng lớn hơn, dị năng của cậu ta sẽ khởi động do cảm nhận được nguy hiểm, và cậu ta sẽ thấy được cái gì đang ở đằng sau cánh cổng.

Năng lực của những kẻ tiếp nhận tinh thể X có thể kích hoạt theo hai cách, chủ động hoặc bị động. Chủ động thì đã quá rõ ràng, còn bị động là khi người sử dụng năng lực sắp gặp nguy hiểm đến tính mạng. Ví dụ như, nếu Hart bất ngờ bị một tay xạ thủ bắn, năng lực của ông sẽ tự động kích hoạt dị cầu, cản viên đạn lại trước khi nó xuyên vào người ông. Dĩ nhiên, với điều kiện nó có thể cản lại được viên đạn. Nếu viên đạn mạnh hơn năng lực của Hart thì ông sẽ vẫn bị bắn thủng sọ như mọi người.

Hart có tính toán của mình, nhưng tất cả đều trật lất hết cả. Tường chẳng bước qua cổng, mà cũng chẳng thấy được cái gì chờ đợi mình đằng sau nó. Đôi cánh bạc nhỏ giống như mặt dây chuyền mà Tường đang đeo trên cổ một lần nữa tỏa sáng. Ánh sáng rất rực rỡ mà cũng rất dịu dàng.

Không gian giữa cánh cổng vặn vẹo, vỡ ra rồi tụ lại. Một đốm sáng nhỏ xíu xuất hiện ở chính giữa, cường độ ánh sáng và màu sắc giống hệt như ánh sáng từ đôi cánh bạc. Nó không ngừng lớn dần, lớn dần, và lớn hơn nữa, cho đến khi ánh sáng tràn ngập khoảng giữa hai cánh cổng đen. Một cái cổng ánh sáng cứ như thể hiện ra trước mặt Tường.

Một bàn tay nhỏ bé bỗng dưng nắm lấy tay Tường. Là Riko, cô bé bị ánh sáng từ cánh cổng hút hồn, mắt tròn mở to.

“Ấm quá.” Riko nói khẽ.

Tường cũng cảm thấy thế. Được thứ ánh sáng trắng kia phủ ngập, Tường có cảm giác như toàn thân chìm trong một biển sữa nóng ấm áp.

“Đi nào, xem xem bên kia là cái gì.” Tường nói, bước tới. Riko sóng bước bên cạnh cậu.

Thân ảnh Tường và Riko bị ánh sáng chói lòa nuốt chửng. Ánh sáng dịu dần đi cho tới khi tắt hẳn, trả đường hầm lại với dáng vẻ trước đó của nó. Khối không gian giữa cánh cổng đen vẫn đang nhộn nhạo xoay chuyển.

-0-

Hết phần 1.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/canh-cong>